

Νεογραφία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 41
 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939-Δ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α.Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, όστις
και εκπροσωπεί ταύτην, αναπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΘΗΝΑΙ		ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΓΡΑΦΕΙΑ: Δ/Σ ΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ 'Οδός Λεωχάρους 19 (Β' όροφος) 'Αριθ. Τηλεφ. 32-094		Μελών και μη μαθητών μελών	
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ» 'Οδός Λεωχάρους 19		ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικού)	Δρ. 160 — 200
'Αριθ. Τεύχους 41 — 22 'Ιουλίου 1939		ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 80 — 100
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ		ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 40 — 50
Διά πάσαν πληρωμήν πρέπει να λαμβάνητε απόδειξιν φέρουσαν την υπογραφήν του Γεν. Γραμ- ματέως της Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου έ.ά. και την σφραγίδα της Ε.Ο.Ν.		ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας	1
		'Αμερικής Δολ.	6
		Αιγύπτου Λίρ.	1
		ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300	
		ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ	
		ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»	
		Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος	

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἡ «Νεολαία» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοῦναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνευμὰ του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μετὰ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικὸν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μετὰ τόσῃ ἐνημερότητά ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὕρισκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ,
ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: 30-394

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Εἶναι μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιβάλλει, ἀπλῶς, ἡ πείρα τῶν ἀνθρώπων, ἡ κτηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ποῦ ἐδημιουργήθῃ ὁ Κόσμος καὶ οἱ ἄνθρωποι συνησπίσθησαν εἰς πατριὰς κατ' ἀρχὰς καὶ ἀκολούθως εἰς φυλάς, ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐσημειώθῃ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀρχηγοῦ. Αὐτὰ τὰ ζῶα, μετὰ τὸ ἐνστικτόν των, ἔδιδον τὸ παράδειγμα. Τὰ νοημονέστερα ἐξ αὐτῶν ἔχουν πάντοτε ἓνα ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος τὰ ὁδηγεῖ εἰς τὴν βοσκήν, εἰς τὰς ἐπιθέσεις, εἰς τὰς ὁμαδικὰς μεταστεύσεις.

Εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς οἰανδήποτε κοινωνίαν καὶ ἐποχὴν καὶ ἂν ἐξοῦσαν, ἓνας καλὸς ἀρχηγὸς ἐξησφάλιζε πάντοτε τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τὰ δεινὰ. Ἡ ἐλληνικὴ ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰ παραδείγματα ἐκεῖνα, ποὺ πείθουν ὅτι ἂν ἡ Ἑλλάς ἔφθασεν, ὅπως ἔφθασεν, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, ἦτο διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀρχηγοῦ. Ἀρχηγὸς σημαίνει ψυχικὸν καὶ σωματικὸν σθένος, δύναμιν, ἀποφασιστικότητα, παραμερισμὸν τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀτομικῆς ἡσυχίας διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ συνόλου, φωτεινὴν ἀντίληψιν. Χωρὶς αὐτὰ τὰ προσόντα ἡ ἀρχηγία ἰσοῦται πρὸς ἀνυπαρξίαν. Ὁ ἀρχηγὸς πρέπει νὰ εἶναι εἰς κάθε στιγμήν ἔτοιμος διὰ τὴν θυσίαν, ἀλλὰ καὶ ἔτοιμος νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῆς πειθαρχίας, εἰς τὴν τά-

ξιν, εἰς τὴν προστασίαν καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ συνόλου.

Ἀληθινὸς ἀρχηγὸς ὑπὸ τὴν πληρεστέραν τῆς λέξεως σημασίαν ὑπῆρξε καὶ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Ἦτο ἀγράμματος ἦτο ὁμως Ἕλλην καὶ εἶχεν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένα τὰ προσόντα, ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ ἀρχηγία. Εἶχε καὶ τὴν πείραν σύμμαχον καὶ τὴν νοημοσύνην ἐκείνην, ποὺ καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους εἰς κάθε στιγμήν πολυμηχάνους Ὀδυσσεῖς. Ἡ ἱστορία του εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν ἦτο εὐκαμπτός, ἀγαθὸς ὅσον οἷοσδήποτε ἄλλος. Τὴν ὥραν ὁμως τῆς ἀνάγκης πρὸ οὐδενὸς ἐδίσταζε, διότι εἶχεν ὑπ' ὀψιν του ὅτι ἀρχηγέων δὲν ἐξυπηρετεῖ προσωπικὴν του ὑπόθεσιν, ἀλλὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συνόλου. Εἰς τὸ ἀρχεῖον Κολοκοτρώνη, τοῦ ὁποίου τὴν ἔκδοσιν, κατ' εὐτυχίαν συνέχισε καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀντιναυάρχου Θεοφανίδου συνεχίζει ἡ οἰκογένειά του, ὑπάρχουν ἄπειρα ἐγγράφα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὴν προσωπικότητα τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ὑπὸ ἀναριθμήτους πλευράς, τῶν ὁποίων συνισταμένη εἶναι ἡ μία καὶ μόνῃ ἀλήθεια: Ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἦτο ΑΡΧΗΓΟΣ.

«Πολλὰκις συνωμιλῆσαμεν, γράφει εἰς τὰς 22 'Ιουλίου ἀπὸ τὸ Κεφαλάρι, πρὸς τὸν Πετρόμπεην, Κρεββάτῃν κλπ. καὶ ἀπεφασίσθη νὰ μὴ μένουν αὐτοῦ στρατιῶται, καθότι εἶναι περιττοὶ» καὶ βλέπω ὅτι μέχρι λόγου γίνεται ἡ ἀπόφασις

(δηλαδή δεν πραγματοποιούνται τὰ ἀποφασισθέντα). "Οθεν σὰς λέγω ὅτι τὸ βράδυ ἔχοντες σκοπὸν νὰ κτυπήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἦλθον ὅλοι οἱ στρατιῶται ἐμείναμεν καὶ ἡ ἀργοπορία αὕτη, ὅπου γίνεται ἐξ αἰτίας σας, μᾶς φοβερίζει κίνδυνον εἰς τοὺς ἀδελφούς μας ὅπου εἶναι εἰς τὸ Κάστρο. Σήμερα, λοιπόν, μεταχειρισθῆτε τὴν αὐστηροτάτην παιδείαν εἰς τοὺς στρατιώτας, ἀφήνοντάς τους πεινασμένους, ξαρματώνοντάς τους καὶ ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, παιδεύσατέ τους καὶ μὲ τὸ ξύλο, διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ διευθύνωμεν πράγματα τῆς πατρίδος....».

Ὁ ἴδιος ἔγραφεν εἰς τὰς 22 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1822 πρὸς τὴν Πελοποννησιακὴν Γερουσίαν: «Αὐτοῦ σὰς στέλλω δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους νὰ ἔχετε εἰς ἀσφαλὴ φυλακὴν νὰ φτιάσετε δύο καδένες (ἀλυσίδες), νὰ τοὺς βάλετε εἰς τὰ ποδάρια, ἀλλὰ εὐρωπαϊκά καὶ δύο ἀλύσεις εἰς τὸν λαιμὸν καὶ νὰ τοὺς ζευγαρώσετε τὴν ἡμέραν νὰ τοὺς βάλλετε νὰ σὰς σκουπίζουν τὰ σοκάκια τῆς πόλεως καὶ τὴν νύκτα τοὺς φυλακώνετε καὶ νὰ μὴ τοὺς κάνετε σὰν τὸν Ψαχούλια, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἔλαθεν εἰς μόνον συμπάθειαν, ἀπελύθη. Ἐγὼ θὰ σὰς ζητήσω λόγον περὶ τούτου. Μὴ κάμετε καμμίαν παραγνώμην, διότι θὰ δώσετε λόγον ἂν δὲν κάνετε ἔτσι χάνεται ὁ κόσμος....».

Ἄλλ' ἰδοὺ δύο ἀκόμη ἀποσπάσματα ἐξ ἐγγράφων τοῦ Κολοκοτρώνη, χαρακτηριστικὰ τῆς ἀποφασιστικότητος, τῆς πατριωτικῆς του θελήσεως καὶ τῆς ἡγετικῆς του ἱκανότητος.

Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπὸ ἐπιστολὴν τοῦ γραμμένῃν «τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1822, μία ὥρα τῆς νυκτός, Τριπολιτζᾶ» πρὸς τὸν Βασίλειον Δημητρακόπουλον: «Μοῦ ἔγραψαν, λέγει, ὅτι οἱ Ἀρκευδορρεματίται, Ροῖνόται καὶ ἀπὸ ἄλλα χωριὰ ἔφυγαν ἀπὸ Δερβένια, ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ σοῦ περικλείω καὶ γράμμα τὸ ἴδιον ὅπου τοὺς γράφει ὅτι ἔφυγαν ὅθεν νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰ χωριὰ νὰ τοὺς καύσῃς τὰ σπίτια τους, νὰ τοὺς σκοτώσῃς, νὰ τοὺς πάρῃς τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τοὺς ξεκινήσῃς νὰ πᾶν ὀπίσω στὸ στράτευμα χωρὶς ἄλλο· πρόσεχε μὴ κάνῃς χατήρια εἰς κανέναν, ὅτι δὲν ἐπιδέχεται ἡ περίστασις τὴν παραμικρὰν ἀργοπορίαν, ἀλλὰ ὅσον τὸ γληγορότερον νὰ τοὺς στείλῃς... Κοίταξε ὅμως μὴ κάμῃς ἡμέρα καὶ χωριό, ὅπου κι' ἂν περνᾷς φωτιά! Νὰ τοὺς εὐγάνῃς καὶ νὰ τοὺς ξεκινᾷς ἀμέσως δι' ἐδῶ. Καὶ προσμένω νὰ τὸ ἰδῶ».

Τὸ δεύτερον ἔγγραφο εἶναι γραμμένον τῷ 1825 καὶ ἀπευθύνεται πρὸς «Τὸ σεβαστὸν Ἐκτελεστικὸν σῶμα»: «Ἐν μόνον, λέγει εἰς αὐτὸ ὁ Κολοκοτρώνης, κρίνω ἀναγκαῖον, νὰ προτείνω εἰς τὴν Σ. Διοίκησιν νὰ βιάσῃ τοὺς ἐπάρχους, ἀστυνόμους, πολιτάρχας καὶ λοιποὺς ὑπαλλήλους ὑπουργοὺς τῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες συμπεριλαμβανόμενοι εἰς τὴν προκειμένην ἐκστρατείαν μας, ὅλους λέγω ὅσοι διατρέβουσιν αὐτόσε, νὰ ἀπέλθουν ἕκαστος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἢ εἰς τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ διαδίδωνται δι' αὐτῶν τακτικῶς αἱ σημαντικαὶ διαταγαὶ εἰς τὸν λαὸν ἐκάστης ἐπαρχίας καὶ νὰ συντελοῦν οἱ μὲν πολιτικοὶ πο-

λιτικῶς, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ στρατιωτικῶς, τὰ πρὸς συμφέρον....».

Καὶ ἐρωτᾶται, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Κολοκοτρώνης γράφει νὰ τοὺς κάψουν τὰ σπίτια των, νὰ τοὺς πιέσουν παντοιοτρόπως, «νὰ τοὺς σκοτώσουν», εἶναι οἱ ἴδιοι ποὺ ἐδημιούργησαν τὸ Βαλτέτσι, ποὺ ἐπῆραν τὴν Τριπολιτσάν, ποὺ ἔγραψαν τὰ ἔπη τῶν Δερβενακίων καὶ τοῦ Μεσολογγίου;

Καὶ ὅμως εἶναι. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔλειπεν, ἀπὸ πλείστους ὅσους λόγους, ἦτο ἡ πειθαρχία. Μόλις ἐνικοῦσαν μίαν νίκην, ἐφαντάζοντο ὅτι ἐξησφαλίσθη διὰ παντός ἡ ἐλευθερία καὶ ὁ νοῦς των ἐστρέφετο πρὸς τὸ σπίτι των.

Ὁ Κολοκοτρώνης, ὅμως, ἦτο ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐγνώριζε τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ πῶς ἠσφαλίζετο μίαν νίκη.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας, εἰς τὸν ἴδιον βαθμὸν ὅπως καὶ τὸ 1821, ἐχρειάσθη ὁ ἀρχηγός. Ἡ Ἑλλάς εἶχε φθάσει εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, τὰ πάντα κατέρρεον εἰς τὸ χαῖνον βάραθρον τῆς ἀναρχίας, τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ, τῆς ἀντεθνικωτέρας προπαγάνδας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὴν μοιραίαν, ποὺ δὲν ξεύρει κανεὶς τί θὰ ἐπεφύλασσετο εἰς τὸν Ἑλληνισμόν, ἐνεφανίσθη ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, καὶ ἔλαμψεν ἡ ἡὺς τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐνας ἄνθρωπος ἦτο, ἔκλειεν ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ ἡρωϊκὸν πνεῦμα τῆς Φυλῆς, τὸν Ἑλληνισμόν ὁλόκληρον. Ἐπωμίσθη τὰ βάρη, τὰς εὐθύνas καὶ κατώρθωσε τοῦτο, τὸ κυριολεκτικῶς ἀφάνταστον, ν' ἀλλάξῃ τὴν μορφήν τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ «σπάσῃ μιὰ μύτη».

Ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, ἡ Ἑλλάς εὐρέθη πρωτοπόρος πολιτισμοῦ, θεμελιώτρια εἰρήνης. Ἀπέκτησε καὶ πάλιν δύναμιν, φωνὴν ἐπιβλητικὴν καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ γίνεται πραγματικότης, διότι εὐρέθη ὁ ἀρχηγός.

Συνήθως αἱ ζωσαὶ γενεαὶ ἐκτιμοῦν τοὺς ἡγέτας καὶ τοὺς σωτῆράς των ἐν τῷ μέτρῳ τῶν πνευματικῶν των ἱκανότητων, τῆς ἐποχῆς ποὺ ζοῦν, ἡ ἱστορία, ὅμως, εἶναι ἐκείνη, ποὺ τοποθετεῖ τοὺς ἀειφεγγεῖς φωτοστεφάνους εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀληθινὰ μεγάλων, τῶν ὄντως ἀρχηγῶν. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀρχηγὸς καὶ εἰς αὐτὸν θὰ δώσῃ ἡ ἱστορία τὸ ὄνομα Σωτήρ. Σωτήρ, διότι, ὅπως ὁ Κολοκοτρώνης, ἐπεζήτη τὴν ὥραν τῆς νηνεμίας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν χθесινὴν νίκην, καὶ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀφοῦ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν τὴν αἴγλην καὶ τὴν συνειδήσιν τῆς δυνάμεώς του, ἀφοῦ ἐξεκαθάρισε τὸν τόπον ἀπὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ ὀλέθρου, ἐστράφη πρὸς τὴν κατοχύρωσιν τῆς νίκης τῆς αὐριανῆς Ἑλλάδος.

Αὐριανὴ Ἑλλάς εἶναι ἡ Νεολαία αὕτη, τὴν ὁποῖαν βλέπομεν μὲ θαυμασμόν καὶ σφύζουσιν ἀπὸ ζωὴν. Καὶ εἰς αὐτήν, ἀληθινὸς ἀρχηγός ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καὶ ἡγέτης, τοῦ ὁποῖου τὰ βλέμματα ὑπερβαίνουν τὰ παρόντα ὅρια, ἐστήριξε μὲ στοργὴν καὶ διαύγειαν τὰ θεμέλια τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος.

Μὲ τὸ ξέσπασμα τῆς καινούργιας μέρας, ἃς ἀνοίγῃ καὶ ἡ νέα ψυχὴ σου σὰν λωτάνθι κάτω ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὰ φλογερά φυλιά. Μὲ τὴν ἀκτίνα τῆς λαμπερῆς ἃς ταυίσῃς τὰ φτερά της ξεκινώντας γιὰ τὴν πηγὴ τοῦ φωτός. Ὁ ἐνθουσιασμός σου ἃς φθάσῃ στὴν ἀκρότατη κορφή τοῦ κινδύνου, ἃς γίνῃ τρελλός. Ἀπὸ τὴν τρέλλα αὕτη θὰ βλαστήσῃ ἡ δημιουργία, θὰ ξεπηδήσῃ ἡ γνῶσις, θὰ ὀριμάσῃ ἡ πεῖρα!».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια γυρίζει καὶ μιλά πρὸς τὴν νεότητα τοῦ καιροῦ τοῦ ἑνός παλῆδος ποιητῆς. Ἄλλη ἐποχὴ, ἄλλη χώρα, ἄλλη ἀντίληψις ζωῆς, ἄλλη νοοτροπία, ἄλλος ἄνθρωπος! Ὅμως τὸ ἴδιο σκαλοπάτι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς: Ἡ νεότης! Αὕτη δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀλλάξουν οὔτε ἐποχές, οὔτε χώρες. Διατηρεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε κάποια κοινὰ γνωρίσματα.

Σήμερα ἔρχεται Ἐκεῖνος κάτω ἀπὸ τὸν πῶδ λαμπερὸ ἡλιο, στὴν χώρα ποὺ ὁ μεγάλος ἐνθουσιασμός γέννησε κάποτε τὴν ἀπόλυτο ἀπολλώνιο ὠραιότητα καὶ μιᾶς τὰ ἴδια λόγια:

«Θέλω νὰ εἶσθε πάντα χαρούμενοι, χαρούμενοι ἀκόμα καὶ μέσα στὴ δυστυχία, γιατί ἄνθρωποι ἀπαισιόδοξοι δὲν εἶναι ἀγωνισταί. Νὰ ἔχετε ἐνθουσιασμό, φανατισμὸ καὶ πάθος, γιατί νεότης χωρὶς ἐνθουσιασμό, χωρὶς φανατισμὸ, χωρὶς πάθος καὶ τρέλλα ἀκόμα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν Ἰδέαν δὲν εἶναι νεότης».

Δὲν τὰ λουλουδίσει τὰ λόγια του καὶ δὲν τὰ ραντίζει μὲ βαρεῖα ἀνατολίτικα ἀρώματα, ὅπως ἐκεῖνος ὁ Ἰνδὸς ποιητής. Μιᾶς ἀπλᾶς, τετράγωνας, καλομετρημένας λόγια σὰν τ' ἀγκωνάρια τὰ γερά τῶν μινωικῶν παλατιῶν.

Κάθε λέξι πέφτει βαρεῖα καὶ προσαρμόζεται στὴν προηγούμενη γιὰ οἰκοδομήματα αἰώνων. Μέσα στὴ νεανικὴ ψυχὴ λαξεύει τὰ παλάτια τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὄχι μονάχα δὲν θὰ γεράσῃ ποτέ, ἀλλὰ δὲν θὰ χάσῃ οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ δυναμικὸ, ὅλο πρὸς τὸ φῶς κατευθυνόμενα, τόξο τοῦ ναοῦ τῆς.

Κάθε ἔννοια τοῦ λόγου Ἐκεῖνου, δουλεμένη μὲ τοῦ γνήσιου τεχνίτη τὸ σμιλᾶρι, ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Ἐμπνεύσεως, πλουτίζει καὶ ἐμπνέει. Κάθε ἔννοια δὲν στέκει μόνο σὰν μυθικὴ Γαλάτεια, ὁμορφὸ ἀγάλμας στὸ βάθρο τοῦ στημένο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σύρῃ τὸ θαυμασμὸ τῶν γύρω του. Μοναδικὸς Πυγμαλίων γεμίζει τὴν κάθε ἔννοια ζωὴ — γιατί τὴν παίρνει ἀπὸ τίς ἀνάγκες τῆς ζωῆς μας — τῆς δίνει πνοὴ ἀπ' τὴν πνοὴ του καὶ τὴν στέλνει ὀλοταχῶς καὶ κατ' εὐθείαν σὰν βέλος καλοσημα-

ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

δεμένο στὴν ψυχὴ τῆς νεότητος. Ξέρει νὰ φθάσῃ ὡς τὴ χρυσοῦς τῆς πύλης, νὰ δρασκέλῃ τὸ κατῶφλι τῆς κι' ἀγαπητὸς φίλος καὶ σύντροφος νὰ περνᾷ τὸ ἱερό τῆς τέμπλο ὡς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων.

Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ ἐπιτυχαίνει; Ἀπλούστατα. Γιατί μέσα στὴν ψυχὴ Ἐκεῖνου φουντώνει ὁ ἐνθουσιασμός, δέντρο πολὺκλαδο καὶ πολυανθισμένο, πῶς ζητᾷ νὰ μεταφυτέψῃ σὲ μυριάδες φιντάνια μέσα στὸ ψυχικὸ τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος περιβάλλον. Πλατὶ στὸν νεανικὸ τοῦ αὐτὸν ἐνθουσιασμό, ἡ σοφὴ του πεῖρα φουσκάνει κι' ἀναδύεται γάργαρα ἡ πολὺμερὴ γνῶσις του. Ξέρει ὅτι τὰ μεγάλα καὶ τρανὰ στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία τὴ μακραίωνη ἐπέτυχαν κατὰ βάθος μὲ ἐνθουσιασμό.

Χωρὶς ἐνθουσιασμό ἡ νεότης μαραίνεται, σὰν τὸ λουλούδι χωρὶς δροσιά. Χωρὶς ἐνθουσιασμό ἡ νεότης δὲν μπορεῖ νὰ κινήσῃ. Εἶναι ὁ καλοτάξιτος ἀγέρας στὰ πανιά τῆς γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς. Χωρὶς ἐνθουσιασμό γίνεται ἡ νεαρὴ ψυχὴ νερὸ στεκούμενο κι' ἀργότερα θὰ καταστήσῃ τέλμα γιὰ νὰ κοᾶζον μέσα του μόνο τὰ ἐκνευριστικὰ βατράχια, τὰ πάθη τῆς ψυχικῆς ἀδράνειας καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ὁ ἐνθουσιασμός γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν Ἰδέαν εἶναι ὁ εὐεργετικὸς δυνάτης καὶ φρέσκος ἀνεμος, ποὺ διώνει τὰ μιάσματα ἀπὸ τὴν ψυχὴ, πληρώνοντάς τὴν μὲ τὴν τάσι πρὸς τὴν ἀρετὴ. Μιὰ νεότης, ποὺ οἱ καθοδηγητὲς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς ξυπνήσουν τὸν ἐνθουσιασμό εἶναι σὰν μύλος μὲ πεσμένα φτερά, γιατί τοὺς λείπει ὁ ἀγέρας, ποὺ θὰ τὰ ξαναζωντανέψῃ θέτοντάς τα στὴν ὑπηρεσία τοῦ μεγάλου σκοποῦ των. Ἀλλοιῶς μένει μόνο ἓνα νόστιμο σκηνικὸ στὴ γραφικὴ κορφοῦλα τοῦ βουνοῦ. Σὲ μιὰ νεότης χωρὶς ἐνθουσιασμό μένουν ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς χωρὶς βάθος. Εἶναι ἐπιφανειακές, δὲν ταράσσουν τὴν ψυχὴ, δὲν δημιουργοῦν καὶ δὲν ἀποδίδουν.

Μὲ τὴ ζωογόνο αὕτη τρικυμία ποὺ ὁ Ἀρχηγός σου ὠνόμασε «τρέλλο ἐνθουσιασμό» θὰ φθάσῃς, ἐσὺ νεαρὴ Ἑλληνικὴ ψυχὴ, στὸ ἐπίπεδο τῶν θεῶν καὶ ἡμιθεῶν, ζήτωντας, ἔστω καὶ πολὺ τολμηρά, νὰ κατακτήσῃς τὸ σύμπαν.

Μὴν ἀκοῦς τοὺς δειλοὺς, ποὺ τρομάζουν καὶ στὶς λέξεις ἀκόμα, γιατί δὲν ἔχουν φτερά γιὰ πετάγματα καὶ χέρια γιὰ ἔργα. Αὐτοὶ εἶναι ἀκόμα μολυσμαμένοι ἀπὸ τὸ φαρμάκι τοῦ παρελθόντος, ἀπὸ τὸ ψυχικὸ ἐκεῖνο ξέσκισμα, ἀπὸ τὸ ξεχαρβάλωμα τῆς Ἑλληνικῆς συνειδήσεως. Τοὺς βαραινεὶ ἀκόμα σὰν ἐφιάλτης ἡ βαρεῖα ἔννοια μιᾶς ρήτρας ἐνὸς συγχρόνου Γάλλου σοφοῦ: «Καμμιὰ βαθεῖα χαρά, καμμιὰ εὐτυχία, κανένας ἐνθουσιασμός δὲν εἶναι δυνατὸς στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ μιᾶς δημοκρατίας». Καὶ φαντασθῆτε ὅτι αὐτὸ λέγεται στὴ χώρα ποὺ γιὰ δευτέρη φορὰ γεννήθηκε ἡ Δημοκρατία.

Μὰ γιατί; θὰ μοῦ πῇτε. Πολὺ ἀπλό. Γιατί οἱ χίλιες ἐγωϊστικὲς θελήσεις ξεσχιζοῦν ἀτόχαστα τὸ θεῖο πέπλο τῆς συνολικῆς χαρᾶς.

Ὅμως σὺ, Ἑλληνικὴ Νεολαία, ἀκολουθώντας τὰ δυνάτα λόγια Ἐκεῖνου θὰ φθάσῃς στὸ σημεῖο, ποὺ νὰ πλουτίζῃς τὸ κάθε τι μὲ τὸ δικό σου ξεχειλίσμα. Ὅ,τι βλέπεις, δὲ, τί θέλεις θὰ εἶναι ρωμαλεό, καρποφόρο, φορτωμένο δύναμι. Κι' ὄντας σ' αὐτὴ τὴ θέσι θὰ ἀπορῇς νὰ μεταβάλλῃς καὶ νὰ μεταμορφώῃς ἑμψυχα καὶ ἄψυχα, ὥστε ν' ἀντικαθρεπτεῖται σ' ὅλα ἡ δική σου γερὴ θέλησις κι' ἡ γερὴ σου δύναμι. Θὰ τὰ κερδίσῃς ὅλα φτιάνοντάς τα σὸ δικό σου καλοῦπι, μὲ τὴν ἐνθουσιώδη ψυχὴ σου, ποὺ θὰ πλαταίνῃ ὡς τὰ σύννεφα τῆς γήινης σφαίρας καὶ θὰ ταυνῇ τὰ φτερά ὡς τὰ σύννεφα, ποὺ ἔσπεσαν τίς κορφές τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν.

Τί καὶ ποῖος μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴ δυνατὴ γοητεία μιᾶς τέτοιας νεότητος;

Σε περιόδους

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ουδέποτε άλλοτε ένθυμείται κανείς εις τὸ παρελθόν, εις τόνσον βαθμόν μάλιστα, τὴν ἔφειν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ νὰ μετασχη εἰς ἑορτασμοὶν οἰασθῇποτε ἐπετείου, ὅσον μὲ τὴν παρουσιαζομένην ἐφέτος διὰ τὴν 4ην Αὐγούστου. Πρὸ μηνὸς καὶ πλέον ἀναγγέλλονται αἱ προετοιμασίαι. Ἐπιτροπαὶ καταρτίζονται διὰ τὸν τοπικὸν ἑορτασμόν, ἀποστολαὶ ἐτοιμάζονται διὰ τὴν πρωτεύουσάν, τὰς συζητήσεις εἰς τὰ κέντρα καὶ τὰς συνοικίας χαρακτηρίζει ἡ χαρμόσυτος ἀναμονὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποὺ θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν νὰ πανηγυρίσῃ ὅχι «ἀφ' ὑψηλοῦ», ἀλλὰ μετέχων ἐνεργῶς, τὸ ἔθνικόν γεγονός, τὸ ὅποιον τόνον ἐξετίμησεν εἰς τὸ βάθος του καὶ τόνον ἱκανοποιεῖ τὴν ἔθνικὴν συνείδησιν.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμός τῆς 4ης Αὐγούστου προβλέπεται ἀληθῶς μεγαλειώδους, ἀληθῶς λαϊκός, ἀληθῶς Ἑλληνικός.

ΤΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ «Νεολαία» ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει νὰ δημοσιεύῃ, ὑπὸ τύπον ὑποθηκῶν τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὴν νέους, παραινέσεις καὶ ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς μὲ ἐπιγραμματικὸν ὕψος συντεταγμένας, διὰ νὰ ἀποτελέσουν συνθήματα ὧν τῶν μελῶν τῆς. Εἶναι καθήκον νὰ προσεχθοῦν ἀπὸ ὅλους ἰδίᾳ τοὺς βαθμοφόρους, οἱ ὅποιοι συνεχῶς ὀφείλουν νὰ τὰ ἀναπτύσσουν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιστάς, ὥστε ταῦτα παραλλήλως πρὸς τοὺς δημοσιευομένους ἐκάστοτε «Λόγους καὶ Ὑποθήκας» τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ καταστῶσιν εἰς αὐτοὺς κτῆμα ἑσαεῖ.

Αἱ αἰθουσαὶ τῶν συγκεντρώσεων καὶ τὰ στρατόπεδα δὲν πρέπει νὰ παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντηχοῦν τὰ συνθήματά μας.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΙ

Μεταξὺ τῶν ὁραίων πρωτοβουλιῶν, αἱ ἡ σχολικὴ δραστηριότης καταβάλλει διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ, ὡς τοῦ καταλληλοτέρου πνευματικοῦ συντρόφου τῆς μαθητικῆς νεότητος, ἀναφέρονται καὶ ἐκείνην τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐνταῦθα Α' Δ. Ἐμπορικῆς Σχολῆς κ. Μάνθου, ὅστις καθώρισεν πάλιν ἐτήσιον βραβεῖον τρεῖς ἐτησίως συνδρομὰς εἰς τοὺς ἐκάστοτε ἀριστεύοντες μαθητὰς τῆς Σχολῆς. Πράγματι πρόκειται περὶ τῆς καλυτέρας ἐκλογῆς βραβεῖου καὶ δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ εὐχρησθῶμεν καὶ ἄλλας παρομοίας πρωτοβουλίαις.

«Δὲν ἡξεύρω ποῦ θὰ φέρῃ ἡ μοῖρα τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς. Ἄλλον θὰ τὸν φέρῃ ὑψηλὰ, ἄλλον χαμηλὰ καὶ πολλὰς φορὰς ἀδίκως καὶ ἀδικαιολογητῶς. Ἀλλὰ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται εἰς τὸ νὰ εἶναι ἀνθρώπος σωστὸς ὅπουδῇποτε καὶ ἂν τὸν ἔχη τάξει ἡ μοῖρα του».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ παντοειδὴς ἱκανότης ἡ ἀνικανότης τοῦ μαθητοῦ παρίσταται δι' ἐνὸς συνθηματικοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ λεγομένου «βαθμοῦ», λαμβανομένου ἐκ κλίμακος διηρημένης εἰς βαθμίδας ἀπὸ 0—10 ἢ 0—20. Μίαν τῶν βαθμίδων αὐτῶν καταλαμβάνει ὁλόκληρος ἡ ἀτομικότης τοῦ μαθητοῦ, ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐπιμελείας, τῆς φιλεργίας, τῆς προσοχῆς, τῆς ἀρτιότητος τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν (μνήμης, φαντασίας, προσοχῆς κλπ.), καθὼς ἐπίσης τῶν σωματικῶν τοιούτων (ἀρτιμελείας, φωνῆς, δεξιότητων τεχνικῶν κ.λ.π.). Μὲ τοιοῦτον ἀριθμὸν ἐκφράζεται καὶ ἡ πειθαρχία, ὁ σεβασμὸς καὶ ἄλλαι ιδιότητες τοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου τοῦ μαθητοῦ, ἡ «διδασκαλία», καθὼς μονολεκτικὰ ὀνομάζονται αἱ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀναγόμεναι ἀτομικαὶ ιδιότητες τοῦ μαθητοῦ.

Ὅλα λοιπὸν τὰ ἀνωτέρω, ποὺ ἀφοροῦν τὸ σύνολον τῆς ἀτομικότητος τοῦ μαθητοῦ, ἀπαγγέλλονται μὲ ἓνα ἀριθμὸν ἐκ τῆς κλίμακος τῆς βαθμολογίας: «Προάγεται μὲ τὸν βαθμὸν 8 ἢ 18, ἡ ἀπορρίπτεται διότι ὁ βαθμὸς του εἶναι κάτω τοῦ 5 ἢ τοῦ 10».

Ἡ βαθμολογία αὕτη γίνεται βέβαια ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸν καθηγητὴν καὶ διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι ὅχι μόνον μεταδίδει τὰς γνώσεις καὶ δεξιότητας, ἀλλὰ καὶ μελετᾷ—πρὸ πάντων αὐτὸ—τὴν ἀτομικότητα καὶ τὰς ἀπειροπληθεῖς ιδιότητας τοῦ πνευματικοῦ καὶ συναισθηματικοῦ κόσμου τοῦ διδασκόμενου καὶ ὑπονοεῖται ὅτι ἡ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐνδελεχῆς παρακολούθησις τοῦ διδασκόμενου εἰς ὅλας τὰς ψυχικὰς του ἐκφάνσεις δίδει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον κριτὴν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὴν βαθμολογικὴν κλίμακα τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἐκφράζουν τὴν ἱκανότητα ἢ τὸ ἀντίθετον τοῦ μαθητοῦ.

Τὸ θέμα εἶναι εὐρύτατον βέβαια καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ παροῦσα στήλη νὰ τὸ ἐξαντλήσῃ.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον θὰ ἠθέλομεν νὰ τονίσωμεν, εἶναι ἡ ἀνυπολόγιτος εὐθύνη τοῦ βαθμολογοῦντος καὶ ἡ συναισθητικὴ τὴν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ ἔχη ὅταν πρόκειται νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν ἀξιολογικὴν κλίμακα τὰ συμπεράσματά του δι' ἓνα ἕκαστον τῶν διδασκόμενων, διότι μία ἐπιπολαία ἢ ἀμελέτης ἀπόφασίς του διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀξίας ἢ ἀναξιοτήτος τοῦ μαθητοῦ δύναται ἢ νὰ ἀμείψῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἀνικανότητα ἢ νὰ σκοτίσῃ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν φιλεργίαν, ποὺ ἀναμένει τὴν ἀμοιβὴν τῆς, καὶ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ ἐγκατάλειψιν, εἰς πλήρη δηλ. καταστροφὴν δι' ὅλην του τὴν ζωὴν τὸ άτομον.

Ἐχομεν ὑπ' ὅψιν μας δυστυχῶς τοιαῦτα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ὅχι μόνον κατέστρεψαν τὴν πρὸς μάθησιν καὶ πρὸς δόξιν φιλοτιμίαν ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὁδήγησαν εἰς αὐτοκτονίαν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν ἢ μεταστροφὴν γονίμων ἱκανοτήτων εἰς τὸν ἀλητισμὸν ἢ τὸ ἔγκλημα.

Ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἐπιτημένην τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης εἰς ὅλα τὰ πλαίσια τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, τὸ κεφάλαιον τῆς σχολικῆς βαθμολογίας λαμβάνει τὴν ἀξίαν ὅλης τῆς βαρύτητος ποὺ σφαιρίζει, διότι ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινοῦν τὰ συμπεράσματα ποὺ θὰ πάρῃ γιὰ ὅλην τὴν ζωὴν ἡ νεότης—στὴν πρώτη τῆς ἐπαφῇ μὲ τὴς κυριαρχικὰς δυνάμεις τοῦ Κράτους—μὲ τὸ Σχολεῖο—γιὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ γιὰ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀξίας.

Ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῆς Παιδείας τύχῃ ἀγαθῇ οἰακοστροφεῖται σήμερον ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους—τὸν Πατέρα ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος, ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὸ ὕψιστον τοῦτο ζήτημα θὰ δώσῃ τὴν ἀρμόζουσαν λύσιν.

«Ὅταν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ βασιλέως μας, ἐνὸς ἀληθινοῦ βασιλιά, ἔκαμα τὴν 4ην Αὐγούστου, εἶχα πρὸ παντὸς ὑπ' ὅψιν μου ἑσένα, Ἑλληνικὴ Νεολαία. Εἶδα τὴν ἄβυσσον εἰς τὴν ὁποῖαν κατακυλοῦσες, εἶδα τὴν ἀνάγκην νὰ σωθῇς καὶ εἶχα τὴν πίστιν ὅτι θὰ σωθῇς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ

Καθημερινὴ ἑφημερίς, ἡ «Ἐστία», ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τοῦ ὀργανωμένου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήθων, μὲ ἀντικείμενον τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν συνθηκῶν στεγασέως καὶ διατροφῆς τῶν καὶ μὲ σκοπὸν, βέβαια, τὴν βελτίωσιν τῶν καὶ ἰδίως τῶν παρακολούθησιν τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν αὐτῶν, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῶν ἑξῶς ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια καὶ τὰ ἐργοστάσια. Εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ κάθε ἐνδιαφέρον ποὺ ἐκδηλώνεται διὰ τὴν νεότητα, ποὺ εἶναι ἡ ζωὴς δυνάμις τοῦ ἔθνους, ἡ ὑπόσχεται καὶ ἡ ἐγγύτης τῆς διαρκείας του. Μᾶς ἐνθουσιάζει ἀκόμη τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ἄρθρα τῆς «Ἐστίας» εὑρον ζωηρὰν ἀπήχησιν εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς Κοινωνίας καὶ πρῶτα—πρῶτα μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἐργοδοτῶν, αἱ ἀπαντήσεις τῶν ὁποίων ἐπὶ τοῦ ἀνακινηθέντος ζητήματος δὲν ἀποδεικνύουν μόνον γνῶσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐργαζομένης νεότητος, ἀλλὰ καὶ θερμὴν ὑπὲρ αὐτῆς στοργὴν, πρᾶγμα ποὺ ἀποκαλύπτει ὅτι τὰ κηρύγματα τοῦ μίσους καὶ τῆς κατὰ τάξεις καὶ κατὰ ὕλικα συμφέροντα διαιρέσεως τῶν ἀνθρώπων, ὅσον καὶ ἂν ἐπιμόνα καὶ βίαια εἶχαν ἐκδηλωθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ζωῆς μας, δὲν τὴν ἐθίζουν εἰς τὸ βάθος τῆς καὶ ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη ἡ φυλετικὴ καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ δὲν ἔπαυσε ν' ἀποτελῇ ζωντανὸν στοιχεῖον τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος, ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι ὁποιασδήποτε ἐκτάσεως ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὴ νὰ τὸ ἀντιμετώπισῃ εἰς ὅλην του τὴν ἑκτασίαν. Ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ εἶχε καὶ τὴν ἀρμοδιότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν πληρότητα ὅλην τῶν μέσων νὰ τὸ λύσῃ, ἐν συνεργασίᾳ καὶ μὲ τὰ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα καὶ τὰς ἐνώσεις καὶ μὲ τὸν κόσμον τὸν ἐργοδοτικὸν καὶ μὲ τὰς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅμως, ὅτι χρειάζεται συντονισμένα καὶ ὁλοκληρωμένα, ἔχει ἀνάγκην πρῶτον νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἰδίαν τῆς ὀργάνωσιν. Ἡ πρόνοια καὶ ἡ στοργὴ διὰ τὴν νεότητα, ποὺ εἶναι τὸ ἀπόθεμα τῶν ἐλπίδων ἀλλὰ καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Λαοῦ, εἶναι βεβαίως ἔργον πολὺπλευρον καὶ ποικίλον. Αἱ συνθηκαὶ τῆς ζωῆς μοιράζουν τὴν νεότητα μεταξὺ τοῦ σχολείου καὶ τοῦ σπιτιοῦ, μεταξὺ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἐργαστηρίου, μεταξὺ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἀγροῦ.

Ἡ στοργὴ καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας πρέπει νὰ φθάσῃ παντοῦ, νὰ παραλλάσσῃ καὶ νὰ προσαρμόζεται πρὸς τὰς συνθήκας καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας, αἱ ὁποῖαι ἀλλοιοῖ ἐμφανίζονται εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἀλλοιοῖ εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλοιοῖ εἰς τὸν ἀγρόν. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἰδιαίτερον σημασίαν εἶναι ἡ ἰσότης τῆς προνοίας καὶ τῆς στοργῆς καὶ ὁ δίκαιος καταμερισμὸς τῆς, διότι κάθε ἀνισότης ἡμπορεῖ ἀντὶ καλοῦ νὰ γίνῃ κακοῦ πρόξενος. Ἐπικρατεῖ γενικῶς ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἡ νεότης τῶν λαϊκῶν στρωμάτων εἰς τὰ ἀστικά κέντρα διαβιᾷ ὑπὸ ὅρου ζωῆς καὶ ἐργασίας ἰδιαίτερος σκληροῦς. Ἡ ἐντύπωσις αὕτη δὲν εἶναι βεβαίως ἐσφαλμένη. Ἀλλὰ τὴν σκληρότητα τῶν ὁρῶν τῆς βιοπάλης εἰς τὰ ἀστικά κέντρα ἐπιτείνει ἡ ἀσύμμετρος κατανομή τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας, ὁ πλημμελὴς ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ἀπρογραμμάτιστον τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἐργάτης τοῦ ἀγροῦ ἀμειβεταὶ κατὰ 20—30% καλλίτερον ἀπὸ τὸν βιομηχανικὸν ἐργάτην. Τοῦτο εἶναι ἀνώμαλον, διότι κανονικῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἡ βιομηχανικὴ ἐργασία πληρώνεται ἀκριβέστερα. Ἡ γεωργικὴ μας καθυστέρησις καὶ ἡ ἐντονος ροπὴ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα καὶ τὸν ἀστικὸν βίον εἶναι τὰ αἰτία αὕτης τῆς ἀνωμαλίας, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἤρchiσε νὰ ἀντιδρᾷ μεθοδικῶς καὶ ἐπιμῶνως ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρυμένης τοῦ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις, τὰς ὁποίας ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, κυρίως ὅμως μὲ τὰ μέτρα προστασίας ποὺ ἔλαβεν ὑπὲρ τῶν γεωργῶν καὶ χάριν τῆς ἀναπτύξεως τῆς γεωργίας. Εἰς τὴν Κοινωνίαν δὲν μένει παρὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Κράτος εἰς τὴν ἀντίδρασίν του μὲ ὅλην τὴν τὴν δυνάμιν. Ὅταν εἰς τὴν ἄρρυθμον καὶ ἀκατεστῆτον συρροὴν τῶν νέων ἀπὸ τῆς ὑπαίθρου εἰς τὰ ἀστικά κέντρα καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας εἰς τὴν πρωτεύουσάν θὰ τεθοῦν φραγμοὶ καὶ ὅρια, ἡ πίεσις τῶν ὁρῶν τῆς βιοπάλης εἰς τὰς πόλεις θὰ χαλαρωθῇ αὐτομάτως. Θὰ ἰσορροπηθῇ ἡ προσφορὰ καὶ ἡ ζήτησις ἐργασίας, θ' ἀνακοπῇ ὁ πληθωρισμὸς τῶν ἐπαγγελλομένων καὶ, κατὰ συνέπειαν, θ' ἀνατιμηθῇ ἡ ἐργασία. Μόνον μὲ τὴν προϋπόθεσιν μιᾶς τοιαύτης ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος ἡμποροῦν νὰ ἔχουν ἀξίαν καὶ ἀπόδοσιν ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ προτείνονται διὰ τὴν ἐνεργὸν συμβολὴν τῆς Κοινωνίας εἰς τὴν ἐξασφάλισιν μεγαλειτέρων ὕλικων καὶ ψυχικῶν ἀνέσεων καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἥθους καὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐργαζομένων νέων.

Σε περιόδους

Η ΑΝΘΟΚΗΠΟΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἰς τὸ δροσερὸν προάστειον τῆς Κηφισιάς κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπενεμήθησαν ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τὰ βραβεῖα τῆς ἐτησίως τελουμένης Ἀνθοκηπουρικῆς Ἐκθέσεως.

Πρόκειται περὶ μιᾶς Ἐκθέσεως, τῆς ὁποίας ὀργανωταὶ εἶναι ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ ἡ ὁποία παρουσιάζει κατ' ἔτος τὰς προόδους τῶν ὁραίων ἀλλὰ καὶ πολυτίμων διὰ τὴν ἔθνικὴν μας οἰκονομίαν κλάδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀνθοκομίας καὶ κηπουρικῆς, οἱ ὅποιοι τὸσας προόδους πράγματι ἐπετέλεσαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίᾳ ἔτη παρ' ἡμῖν.

Ὁ Ἀρχηγός, ὁ ἐμψυχωτὴς πάσης προόδου, ὁ ὁποῖος μὲ ἰδιαίτερον στοργὴν παρακολουθεῖ κάθε τί ποὺ ἀνάγεται εἰς τὴν προκοπὴν τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας, συνεχάρη τοὺς ὀργανωτὰς τῆς Ἐκθέσεως καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἐκθέτας καὶ παραγωγοὺς θερμοὺς καὶ προτρεπτικοὺς λόγους, ἵνα συνεχίσουν καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὁραίων καὶ τόνον παραγωγικῶν τούτων κλάδων τῆς Γεωργίας μας.

Η ΦΟΒΕΡΑ ΝΟΣΟΣ

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τεύχους τακτικὴ συνεργάτις τῆς Ε.Ο.Ν. ἤρchiσε δημοσιεύουσα εἰς συνεχιζόμενον ἄρθρον λίαν ἐνδιαφέρον θέμα, ἀφορῶν τὴν νευρασθένειαν. Τὴν ἀνάγνωσίν του συνιστῶμεν ἰδιαίτερος εἰς τοὺς νέους μας. Εἰς αὐτὸ ἀναπτύσσονται μεταξὺ τῶν ἄλλων αἱ ἀπειροὶ ἐκείναι λεπτομέρειαι τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἰδίᾳ τῶν πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἀμεσονσχέον μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς φοβεράς αὐτῆς νόσου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οἱ νέοι τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ τὴν φυσικὴν ζωὴν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ὕπαιθρον, τὰς ἀσκήσεις καὶ τὸν ἀθλητισμὸν, τὴν ψυχαγωγίαν καὶ τὰ ἄλλα μέσα, τὰ ὁποῖα ἀφθονοῦν διδουν οἱ Κανονισμοὶ μας, δύνανται ἀσφαλῶς νὰ προφυλαχθοῦν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Τὸ Α'. Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῆς Κας Μεταξᾶ καὶ τῆς Διοικητῆς τῆς Π.Δ.Θ.Π. κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ κήπου τῆς «Χαρᾶς» τῆς Σκαπανίσσης στὴν Καλλιθέα.

Τὸ Β'. Μία ὁραία ἀποψὶς ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου.

Ο Κωνσταντίνος εις ηλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΕΝΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΟΘΩΝ

Τὰ Ἑλληνόπουλα μεγάλωναν μετὰ τὸ παραμῦθι τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλῆα! Καὶ σὰν γινόντουσαν ἄνδρες, τὸ παραμῦθι αὐτὸ γινότανε γι' αὐτοὺς μιά γλυκεῖα ἐθνικὴ προσδοκία. Περίμεναν μετὰ λαχτάρᾳ ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἀνάσταινε τὸν τελευταῖον Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου καὶ θὰ συνέχιζε τὸ ἔργο του...

Ἡ βασιλεία τοῦ Ὁθωνος ἦταν γιὰ τοὺς Ἕλληνας ἡ παταγώδης διάψευσις τῶν ἐλπίδων. Ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔκανε παιδί κι' ἔτσι δὲν θὰ γεννιῶνται τὸ Βασιλόπουλο ἐκεῖνο — ὁ Κωνσταντίνος — ποὺ θὰ ὠδηγήσῃ τὸ λαὸν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν προαιωνίων πόθων. Γι' αὐτὸ ἴσως ἴσως ὁ Ὁθων δὲν ἀγαπήθηκε, ὅσο θὰ ἔπρεπε, ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, καὶ γι' αὐτὸ ἀντιμετώπισε τόσες ἐξεγέρσεις τῶν ὑπηκόων του, οἱ ὁποῖοι στὸ τέλος τὸν ἐδιώξαν γιὰ νὰ πεθάνῃ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὸ ὄνομά της στὰ χεῖλιά του, καὶ γιὰ σάβανόν του τὴ φουστανέλλα.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος, ποὺ ὁ λαὸς ὑποδέχθηκε μετὰ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ τὴν εἰδησιν τῶν γάμων τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', μετὰ τὴν Μεγάλην Δούκισσαν Ὀλγαν, τὴν Χριστιανὴν αὐτὴν πριγκίπισσαν, τῆς φιλέλληνος, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, χάρας. Στὸς εὐτυχεῖς αὐτοὺς γάμους δὲν ἔβλεπε μόνον τὴν χάριν τῶν Βασιλέων του. Ἐβλεπε τὴν θεμελίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας. Ἐβλεπε ἐκπληρούμενον τὸν διακάψῃ Ἑλληνικὸν πόθον: Τὴν γέννησιν τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πρίγκιπος, ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὴν ἴδιαν μ' αὐτὸν θρησκείαν καὶ θὰ ἔβλεπε ὑπὸ τὸν Ἀττικὸν οὐρανὸν, γιὰ πρώτη φορά, τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἔτσι ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ, μόλις γίνετο γνωστὸ τὸ εὐτυχὲς γεγονός τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας — ἡ Βασίλισσα θὰ γινόταν μητέρα — εἶχε φθάσῃ στὸ κατακόρυφον. Γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία. Κανένας διαταγμὸς γιὰ τὴν Ἑλληνικὰν πεπρωμένα... Τὸ παραμῦθι τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλῆα γινόταν πραγματικότητα... Στὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν θ' ἀνασταίνονταν ὁ Κωνσταντίνος Παλαιολόγος στὸ κορμὶ ἐνὸς χαριτωμένου βρέφους...

Κι' ἔτσι καὶ γίνετο... Στις 6.20' μ. μ. στὴς 21 Ἰουλίου 1868 στὰ ἀνάκτορα ξεπετιῶνται ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Δένδρον ἕνα νέο — τὸ πρῶτο — βλαστάρι. Τὸ βλαστάρι αὐτὸ ποὺ θὰ συνδέσῃ τὸ ἔθνος ποὺ ἔσθυσε στὴς 29 Μαΐου 1453 καὶ τὸ ἔθνος ποὺ ἀναγεννήθηκε στὴς 25 Μαΐου 1821, μετὰ τὸ ξεσκήμα τῶν ραγιαδῶν...

Μὰ τὸ βλαστάρι αὐτὸ δὲν ἦταν γέννημα Βασιλῆα!... Ἦταν τὸ ὄριμασμα μέσᾳ στοὺς μητρικοὺς κόλπους τοῦ καρποῦ, ποὺ τὸν εὐλογοῦσαν καὶ τὸν ἐπλάθαν οἱ Πανελλήνιοι πόθοι...

Ὅταν τὸ δόλωφο ἐκεῖνο μεσημέρι τῆς 21 Ἰουλίου 1868 κυκλοφόρησε στὴν Ἀθήνα ἡ μεγάλη εἰδησις πὺς ἡ Βασίλισσα εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ τὴν ἀδινείαν τοῦ τοκετοῦ, ὁ λαὸς ἐγκατέλειπε τὴν δουλειάν του κι' ἔτρεξε στὴς ἐκκλησίες... Ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος τῆς πόλεως εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ τὴν χαρμώδυναν κωδωνοκρουσίαν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὁ λαὸς μέσᾳ ἀνέπεμπε πρὸς τὸν Ὑψίστον δεῖσιν ὑπὲρ τοῦ αἰσίου τοκετοῦ... Ἐπειτα κατέκλυσε τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων...

Δὲν ἀγωνιᾷ ἐκεῖ ὁ λαὸς! Πιστεύει στὰ πεπρωμένα

τοῦ καὶ περιμένει μετὰ γλυκεῖαν προσδοκίαν τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα...

Τὴν 6 καὶ 20' ἐγεννήθη ὁ Διάδοχος. Ὁ λαὸς παραλήρει πλέον εἰς τὴν πλατεῖαν... Ζητωκραυγάζει. Ἐνα ἀληθινὸν πανδαιμόνιον ἐπικρατεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων ἐμφανίζεται ὁ Βασιλεὺς καὶ εὐτυχῆς πατήρ, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὴν Ὑψηλὴν μητέρα τῆς Βασίλισσης, τὴν Μεγάλην Δούκισσαν, τὸν Μεγάλον Δούκα Νικόλαον, τὸν Πρωθυπουργὸν μετὰ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ τοὺς ὑπασισταῖς του. Θύελλα ζητωκραυγῶν ὑποδέχεται τὸν Βασιλέα.

Ὁ Βασιλεὺς χαίρεται. Ἡ Μεγάλη Δούκισσα ὤψωνι τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς εἶδος εὐλαβοῦς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ὑψίστον. Ὁ λαὸς παραλήρει καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς Βούλγαρης εἰς μάτην προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἡσυχίαν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ.

Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους κατορθῶν νὰ κοπᾷ κάπως τὸ παραλήρημα ὁμιλεῖ:

«Συμπολίται,

»Μετὰ πλείστης χαρᾶς καὶ ἐγκαρδίου συγκινήσεως ἀναγγέλλω εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὴν γέννησιν Βασιλικοῦ Πρίγκιπος...

(Παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ ἐκδηλοῦται εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἐνῶ ὁ Πρωθυπουργὸς συνεχίζει:)

— ...Διαδόχου, ὀνομασθέντος παρὰ τοῦ Βασιλέως...

— Κωνσταντίνου, φωνάζει τὸ πλῆθος...

— Κωνσταντίνου! συμπληρώνει ὁ Πρωθυπουργός.

Τὴν γενικὴν ταύτην χαρὰν, συμπληρώνει ὁ Βούλγαρης, καὶ ἀγαλλιάσιν συμμεριζόμενος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, θέλει δεηθῇ τῷ Ὑψίστῳ ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος τοῦ τεχθέντος. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! Ζήτω ἡ Βασίλισσα! Ζήτω ὁ Διάδοχος Κωνσταντίνος!...

Καὶ ὁ Λαὸς ἀπήντησε μετὰ ζητωκραυγὰς οὐρανομήκειας. Ἀμέσως ἡ πόλις ὁλόκληρος ἐσημασιολογήθη καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ἐγένετο καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους!... Πυροτεχνήματα ἐκαίοντο εἰς τὰς πλατείας. Ἡ χαρὰ ἦταν μεγάλη... Ἦταν ἡ πρώτη ἔθνικη χαρὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἔθνικὴν τῆς ἀποκατάστασις.

Ἡ λαϊκὴ μούσα βρίσκει ἀμέσως τὸ τραγούδι της:

Δὲν εἶσαι Βασιλῆα παιδί
Δὲν εἶσαι Μάνας γέννα
Οἱ πόθοι μας κι' οἱ ἐλπίδες μας
ἐσμύζανε μαζί
κι' ἐγέννησαν ἐσένα...

Καὶ ὁ Παράσχος τὸν τραγουδαίει αὐτὸς, ἐρμηνεύοντας τὸν Πανελλήνιον πόθον: Μικρὸς ἀκόμη

[σταυραετὸς

ξαπλώνεις στὴ φω-

τὴ σου

τὰ σμαραγδένια

[σου φτερά

καὶ στοῦ Βοσπό-

[ρου τὰ νερά

σαλεύει τ' ὄνομά

[σου!...

Καὶ πραγματι-

κά: Τὸ Βασιλικὸ

βρέφος τῆς 21ης

Ἰουλίου 1868 ἦ-

ταν γέννημα τῶν

ἐλληνικῶν πόθων

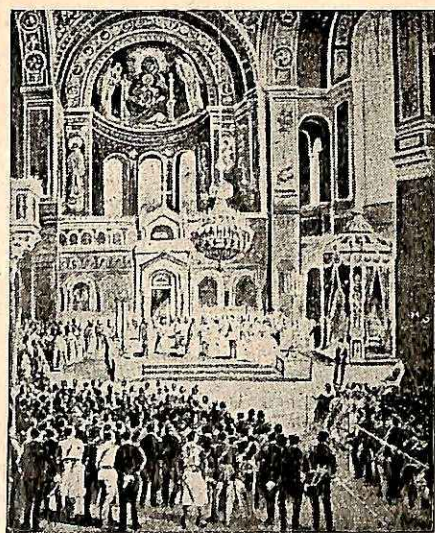
κι' ἐλπιδῶν καὶ τὸ

σύμβολον τῆς πρα-

ματοποιήσεως τῶν

ἔθνικων ὀνείρων.

Α. Κ. Μ.

Ἡ βάπτισις τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου εἰς τὴν Μητροπόλιν τῶν Ἀθηνῶν.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Α'. Συντελεστής ἀνωτέρου πολιτισμοῦ.

Ὅταν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως ἔθετε τὰ θεμέλια τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, καθορίζοντας τὴν βάσιν ἐπάνω στὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ στηρίχῃ τὸ ὠραῖο αὐτὸ ἔθνικον οἰκοδόμημα, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ γοργὰ καὶ νὰ φέρῃ καρποὺς, ἐτόνισε πὺς τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ θεμέλια αὐτὰ εἶναι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία. «Ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, εἶχε πῆ, εἶναι Ὀργάνωσις Χριστιανικὴ, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ Θρησκεία, μετὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔθνος μας εἶναι ἀπὸ αἰῶνων στενωπὰ συνυφασμένον. Αὐτὸ δὲν συζητεῖται...». Καὶ ἀναλύοντας περισσότερο τὴ σκέψιν του, ἐπρόσθεσε: «Ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις τῶν νέων, μετὰ τὴν παράδειγμα ποὺ θὰ διδῇ, τῆς ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς στὴν Ἐκκλησίαν μας... μετὰ τὴν δεικνύσαν πάντοτε τὸ σεβασμὸν τὸν ἀπόλυτον εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, θὰ βῇ μετὰ αὐτὸ τὸν τρόπον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ κυρίου σκοποῦ της».

Ἔτσι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία μπαίνει βᾶσιν τῆς Ἑθνικῆς ἀγωγῆς μας καὶ γενικώτερα τῆς Ἑθνικῆς μας ἀναδημιουργικῆς προσπάθειας ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ ποιοῦν ἀληθινὰ τὸν τόπον μας, ποὺ νοιώθουν τὴν καρδίαν τους νὰ πάλλῃ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα, κι' αἰσθάνονται στοὺς ὤμους τὸ βάρος ἱστορικῶν υποχρεώσεων.

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Γιατί, ἂν εἴν' ἀλήθεια πὺς δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ κανεὶς γι' ἀληθινὸν πολιτισμὸν, γιὰ πρόοδο κι' ἐξέψωπον τῆς ἀνθρωπότητος, γιὰ ἐξευγενισμόν ἀτόμων καὶ συνόλων, χωρὶς νὰ ἔχῃ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὑπ' ὄψιν του τὸν Χριστιανισμό, πολὺ περισσότερον εἴν' ἀλήθεια πὺς δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ Ἑλλάς, χωρὶς τὴν Θρησκείαν τοῦ Θεοανθρώπου.

Κι' ἀκριβῶς ἐπάνω στὰ δύο αὐτὰ σημεῖα θὰ ἤθελα ν' ἀνταλλάξω μερικὰς σκέψεις μου μετὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νεολαίας».

Εἴπαμε πὺς δὲ μπορεῖ σήμερον νὰ γίνετο λόγος γι' ἀληθινὸν Πολιτισμὸν, χωρὶς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν. Δὲν χρειάζονται ρητορείες, οὔτε ἐπιχειρηματολογίες γιὰ ν' ἀποδείξῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Βγαίνει μόνον τῆς, σὰν ἀναντιρρητὸν συμπέρασμα, φτάνει νάχη κανεὶς μᾶτα συνηθισμένα νὰ βλέπουν τὴν πραγματικότητα καὶ τὴ ζωὴν ἀπ' τὴν ἀληθινὴν τους ὄψιν. Ἐκεῖ θὰ δῇ τὸν Χριστιανισμόν σὰν τὴν μεγαλότεραν δύναμιν γιὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐξέψωπον πρῶτα-πρῶτα τοῦ ἀτόμου. Γιατὶ ὁ Χριστιανισμός, φωτίζοντας τὸ πνεῦμα μετὰ τὴν ἀλήθειαν του, παύει τὴν ψυχικὴν ταραχὴν, ποὺ δημιουργεῖται ἀπ' τὸν καταπιεστικὸν ὄγκον τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου. Ἀπ' τὴν ἄλλαν μερίαν, συνηθίζοντας τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀποστρέφῃ πρὸς τὸ ἠθικόν κακόν, ποὺ ἐμφανίζεται προπάντων σὰν ἐγωκεντρισμός, κι' ἐνισχύοντας τὴν θέλησιν του εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ποὺ τὸ ἀνάγει κυρίως εἰς τὴν ἀγάπην μετὰ τὴν πλατύτερη δυνατὴ ἐννοίαν της, δίνει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν οὐρανίαν ἐκείνην γαλήνην, ποὺ φέρνει μόνον μιά ἱκανοποιημένη συνείδησις, καὶ χαρίζει εἰς τὴν προσωπικότητα τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἀνωτερότητα, ποὺ δημιουργεῖ τὸ συναίσθημα τοῦ θριάμβου.

Ἔτσι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, δίνοντας τόσο μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀτόμου, ἐπιδιώκοντας πρὸ πάντων τὴν ἠθικὴν του ἐξέψωπον, καὶ θέτοντάς του γιὰ προορισμὸν τὴν ἐξυπρέτησιν τοῦ συνόλου καὶ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐξέψωπον τῶν συνανθρώπων του, ὅσο καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, παρουσιάζεται ὡς ὁ πῶς δυνατὸς συντελεστής γιὰ τὴν δημιουργίαν ἀνωτέρου πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Κι' αὕτη εἶναι μιά ἀνυπολόγι-στη ὑπηρεσία, ποὺ προσφέρει εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστιανισμός, ἀπ' τὴν πρώτην στιγμήν τῆς ἐμφανισέως του. «Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Χριστιανισμοῦ, γράφει ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μπουσινέ, ἐσήμαινε τὴν ἡθικοποίησιν καὶ τὸν πνευματικὸν ἐξευγενισμόν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀποτελοῦν ὁλόκληρον τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ὁ Χριστιανισμός, συνεχίζει, κατ' ὁρθὴν νὰ συγκεντρώσῃ τὴν ἠθικὴν δύναμιν τῆς διασκορπισμένης ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐδημιούργησε μιά σύνθεσιν ποὺ περιελάμβανε ἀρμονικώτατα τὸ παρελθόν κι' ἐφώτιζε τὸ μέλλον. Μιά σύνθεσις, ποὺ μετὰ τὴν συμβολὴν ὅλων τῶν ἀρχαίων φώτων ἀποτελοῦσε τὸν μεγάλο καθοδηγητικὸν φάρο, μὴν ἐστία φωτὸς πάντοτε προοδευτικῆς, μιά συντεταγμένη δύναμις κι' αὐτοθυσίας, ἀπ' τὴν ὁποία θ' ἀντλοῦσαν ὅλοι στὸ ἐξῆς εὐγένειαν, ἐμπιστοσύνην καὶ γαλήνην εἰς τὴν ἐπίγειον σταδιοδρομίαν των».

Εἴν' ἀλήθεια πὺς ἡ ἀνθρωπότης, δυστυχῶς, στὸ σύνολόν της, δὲν ἐστάθηκε ἱκανὴ νὰ νοιώσῃ τὴν μεγάλαν ὑπηρεσίαν ποὺ τῆς προσέφερεν ὁ Χριστιανισμός. Ἐφθασεν ὡς τὸ σημεῖο νὰ τὸν πολέμησῃ μετὰ λύσσα. Καμμιά θρησκεία καὶ καμμιά ἰδεολογία δὲν ἐμαρτύρησε τόσο, δὲν ἔχυσε τόσο αἷμα ὅσον ἡ Χριστιανικὴ.

Κι' ἂν δὲν εἶχε μέσα της τὴν δύναμιν τῶν οὐρανῶν, σίγουρα θὰ τὴν εἶχε ξεριζώσῃ ἀπὸ καιροῦ ἡ μανία τῶν ἐχθρῶν της. Μὰ ἐπειδὴ ἀκριβῶς συμβαίνει τὸ πρῶτον, γι' αὐτὸ οἱ ἐπιθέσεις, ἀντὶ νὰ τὸν βλάπτουν, γίνονται ἀφορμὲς θριάμβου γι' αὐτόν.

Κι' ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ σωπαίνονται κι' ὁ πόλεμος παύει, ἡ Θρησκεία τοῦ Σταυροῦ ἀστραποβολᾷ ὁλοένα καὶ μετὰ πῶτερ ἰσχυρίαν. Καὶ μόνον κάθε φορά ποὺ ἡ ἀνθρωπότης καταλαβαίνει πὺς τὴν ἐγέλασαν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχε πάρει γιὰ ὁδηγούς, κι' ἀλλάζει κατεύθυνσιν, καὶ παίρνει τὸ δρόμον τῆς Δαμασκοῦ μετανοιωμένη, μόνον τότε νοιώθει τί θεσσαυρὸν πολὺτιμον θὰ πῆγαινε νὰ πετάξῃ.

Μήπως κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας; Ὑστερα ἀπὸ τὸν πόλεμον ποὺ σήκωσαν κατὰ τὸν Χριστιανισμόν τὸν τελευταῖον καιρὸν, ἡ ἀνθρωπότης ἐξαναρτίζεται ὁμαδικά. Συνέρχεται στὸν ἑαυτὸν της. Μέσᾳ στὰ βάθη τοῦ εἶναι τὴν ξαναβρίσκει τὰ ἀρχαῖα μεγάλα συνήματα καὶ τὰ κάμνει νέα. Ἀνακαλύπτει τὴν παλαιὰ τῆς πίστιν στὸ Χριστὸ καὶ τὴν κάμνει τωρινή. Διαπιστώνει καὶ πάλιν μὴν ἀλήθεια ποὺ ἐκινδύνευε νὰ τὴν ξεχάσῃ. Τὴν ἀλήθειαν πὺς ὁ Χριστιανισμός ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ θᾶναι γιὰ πάντα ἀστείρευτη πηγὴ εὐτυχίας, ἀνεξάντλητος συσσωρευτὴς ἐκπολιτιστικῆς δυνάμεως, ἀδαπάνητο κεφάλαιον προοδευτικῆς ὁρμῆς.

Γιατὶ, πραγματικὰ, ἂν ἡ συμβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ γιὰ τὸν ἐκπολιτισμὸν καὶ τὴν ἐξέψωπον τοῦ κόσμου στοὺς περασμένους καιροὺς ἦταν ἀνυπολόγι-στη, οἱ ὑπηρεσίαι ποὺ προσφέρει σήμερον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα δὲν εἶναι λιγώτερον σημαντικαί. Εἶναι πικρὴ μὰ γενικὴ πᾶς ἡ διαπίστωσις πὺς ἡ μεγάλη πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν ἐποχὴν μας κι' ὁ τεχνικὸς-μηχανικὸς πολιτισμὸς δὲν μποροῦν νὰ δώσουν τὴν χαρὰ καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν ἀνθρώπιν ψυχὴν, ποὺ διψᾷ εὐτυχίαν καὶ δὲν χορταίνεται μετὰ ἐξολοκέρωτα. Καθὼς ἔλεγε ὁ Γκαίτε, «μπορεῖ ἡ διανοητικὴ ἐξέλιξις νὰ συνεχίζεται πάντοτε, μπορεῖ οἱ φυσικαὶ ἐπιστήμεις νὰ ἐπεκτείνονται ὁλοένα σὲ πλάτος καὶ βάθος, μπορεῖ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα νὰ ἐκδηλώνεται διαρκῶς σὲ ἐρυθρτέρους ὁρίζοντες, ποτὲ ὁμως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ προχωρήσῃ πέρα ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ ἠθικόν ὕψος τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Κι' ὁ σύγχρονος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων Millikan, ποὺ ἐτιμήθηκε τελευταῖα μετὰ τὸ βραβεῖον Νόμπελ, προχωρῶντας πῶς πέρα, προσθέτει: «Τὸ μέλλον ὠριμασμένο θὰ λάβῃ περισσότεραν ἀνάγκην τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ ὅτι ἐχρειάζετο τὸ παρελθόν».

Ἐπιβεβαιώνεται λοιπὸν κι' ἀπὸ τὴν ἱστορίαν κι' ἀπὸ τὴν πείραν τῆς ζωῆς κι' ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα, πὺς ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία εἶν' ὁ πολυτιμότερος θησαυρὸς τῆς ἀνθρωπότητος κι' ἡ μεγαλότερη ἐκπολιτιστικὴ δύναμις εἰς τὸν κόσμον. Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτό, πὺς θὰ ἦτο δυνατόν, θέλοντας νὰ δημιουργήσωμε νέον ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, νὰ μὴ βάλωμε γιὰ βᾶσιν τῆς ἐξορμήσεώς μας τὴν πίστιν στὸν Χριστιανισμό; Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ ὁ ἔθνικος Κυβερνήτης, καὶ μὲ μ' αὐτὸν ὅλη ἡ Ἑλλάς, θέλει τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν τῶν νέων τῆς Ὀργάνωσις Χριστιανικῆς.

Α. Ι. Γκ—ς

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

“Υστερα ἐκείνο πάλι «ὁ πιὸ μακρόθυμος κύριος καὶ ὁ πιὸ στοργικὸς πατέρα» ἄφινε νὰ κρέμεται θαμπὴ κι' ἀδέσποτη ἡ τρομερὴ ὑποψία πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια ὄλων χωρὶς νὰ ξεχωρίξῃ καθαρὰ ποῖον σημαδεύει...

“Ὁ ἑπαρχὸς ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν Ἱδια Παλατιανὴ ράτσα μὲ τὸν Γρηγορᾶ κατὰλαβε, χαμογέλασε στουφά, ἔκλινε λίγο τὸ κεφάλι γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄρχοντα καὶ ἡ ματιά του φανέρωνε ὅλη τὴν ἐκτίμηση ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὴν ἀσυνέριστη πιττειοσύνη του...

“Ακολουθῆσε σιωπὴ... Φανερό πὼς δὲν ἔμενε τίποτ' ἄλλο νὰ ποῦν καὶ οἱ ἀρχόντοι σηκώθηκαν νὰ φύγουν... Εἶχε νυχτώσει κιόλας... Κάτω στὴ μεγάλη αὐλὴ τοὺς περίμεναν οἱ μαγκλαβίτες μὲ ἀναμμένα δαδιά γιὰ νὰ πηγαίνουν μπροστὰ καὶ νὰ φωτίζουν τὸ δρόμο... “Αλογα μὲ χρυσοκέντητα χαμουρά, καροῦχες, καὶ λεκτικία γιὰ τοὺς γεροντότερους ἦσαν στριμωγμένα μπρὸς τὴν μεγάλην πόρτα τοῦ “Επαρχείου... καὶ γινότανε ἐκεῖ τόση χλαχὸ ἀπὸ τίς φωνές τῶν δούλων καὶ τὰ χλωμιντρίσματα ποὺ οἱ λίγοι περσαστικοὶ στέκονταν κι' ἔλεγαν συναμεταξύ τους: “Ὁ “Επαρχὸς ἔχει συμβούλιο... κάτ'ι τρέχει...”

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ'.

Τὸ πανηγύρι.

“Ἐνῶ ἦσαν ὅλα ἔτοιμα γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Αὐτοκράτορα, ξαφνικὰ ἔφθασε ἄλλη εἰδηση ποὺ κυριολεκτικὰ ἀπογοήτεψε τοὺς τρεῖς φίλους μας... “Ἡ κατάσταση τοῦ ὑψηλοῦ ἀρρώστου χειροτέρευσε... “Ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα ὡς τὴ Θεσσαλονίκη εἶναι πολὺ μεγάλη...” σκέφθηκαν οἱ γιαιτροί. “Θ' ἀνθέξῃ ἄραγε στοὺς κόπους;» κι' ἀποφάσισαν νὰ ματαιώσουν τὸ ταξίδι... “Ἐξ ἄλλου οἱ ὀλονυχτίες στὶς ἐκκλησίες, οἱ προσευχές καὶ οἱ γονυκλισίες ποὺ τὸν ἔβαζαν νὰ κάνῃ οἱ καλόγεροι τὸν ἐξαντλοῦσαν περισσότερο... “Αποφάσισαν λοιπὸν νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν Προῦσσα τῆς Βιθυνίας, ὅπου ὑπῆρχαν περίφημα λουτρά θαυματουργά, ποὺ μπορούσαν ἀκόμα καὶ σὲ πεθαμένο νὰ ξαναδώσουν ζωή...

—“Ἄλλο δὲ μένει παρὰ ν' ἀναθέσουμε στὸν “Ἅγιο τὴν ὑπόθεσή μας... συμβούλευε ὁ Δημήτριος... Γιατὶ πραγματικὰ ἂν δὲ γίνῃ θαῦμα, ἐνῶ τοῦλάχιστον δὲ βλέπω πὼς εἶναι δυνατόν νὰ πλησιάσουμε τὸ Νικηφόρο...

— Δὲ φτάνει νὰ τὸν πλησιάσουμε, συμπλήρωσε ὁ Μιχαήλ, πρέπει νὰ τὸν κάνουμε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ, πὼς δίχως τὴ δικιά μας βοήθεια ὅλες οἱ ἐ-

τοίμασιες καὶ οἱ κόποι του πᾶνε χαμένοι...

—Ποιὸς ξέρεῖ... καμμιά φορὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐλπίζεῖ κανεὶς, παρατήρησε ὁ Γρηγόρης μὲ πικρία...

“Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ γιὸς τοῦ Κομιτᾶ εἶχε ὀνειροπολήσῃ τὴ μακρινὴ αὐτὴ ἐκστρατεία ποὺ παρουσιαζόταν σὰ μιά λύση ἀναπάντεχη στὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του... καὶ τώρα δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ἀκόμα νὰ πιστέψῃ τὴ νέα τροπὴ ποὺ πῆρε ἡ ὑπόθεση καὶ ν' ἀπογοητευθῇ...

“Ὡς τόσος ἡ γιορτὴ τοῦ “Ἀη-Δημήτρη πλησίαζε... “Ἡ πολιτεία ἦταν ἀνάστατη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ξένων ποὺ τρέχανε ὀλοῦθε κινημένοι ὄχι μονάχα ἀπὸ θεοσέβεια μὰ καὶ ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ κέρδους... Στὸς ξενῶνες ὀλοένα κατὰφταναν νέοι ταξιδιώτες παρακαλῶντας νὰ τοὺς δώσουν στέγη, ὅπου—ὅπου, ἀκόμα καὶ στὸ σταῦλο... Μὰ οἱ ἐπιστάτες θέλοντας ν' ἀποφύγουν ἀνώφελη ἐνόχληση εἶχαν βάλει ἐπιγραφές ἐπάνω στὴν ἐξωτερικὴ μεγάλην πόρτα ποὺ εἰσοποιούσε τοὺς περσαστικούς πὼς δὲν ὑπάρχει πιά θέση οὔτε γιὰ ἄνθρωπο οὔτε γιὰ ζῶο... Οἱ ξενῶνες αὐτοὶ ἦσαν κατὰ μεγάλα τετράγωνα οἰκοδομήματα χτισμένα ἐπάνω στὸ ἴδιο σχέδιο μὲ τὰ μοναστήρια... Ἡ ὕψος γύρω δηλαδὴ κελλία καὶ στὴ μέση μιά μεγάλη αὐλὴ ποὺ ἔπιανε καὶ τὸν περισσότερο χῶρο. Στὴν αὐλὴ

“Ὁ κεντηρίωνας ρωτοῦσε : Ποῦθε ἔρχεσαι καὶ γιατί.

τούτῃ ὑπῆρχαν καὶ ὑπόστεγα γιὰ τὰ ζῶα, βρύσες καὶ γοῦρνες γιὰ πότισμα καὶ δέντρα, πρὸ πάντων πλατάνια, ποὺ κάνανε πλατὺ καὶ ξεκουραστικὸν ἡσκιό· ἐκεῖ τ' ἀπομυσήμερα ξαπλωμένοι οἱ ἀγωνιάτες ἱστοροῦσαν τὰ παράξενα τοῦ τόπου τους κι' ἔκαναν χοντρά ἀστεία συναμεταξύ τους καὶ γελοῦσαν...

Εἶχαν λοιπὸν πλημμυρίσει ἀπὸ καιρὸ οἱ ξενῶνες σὲ σημεῖο ποὺ ἀκόμα καὶ στὴν αὐλὴ ἔμενε πολὺς κόσμος· κι' ὄχι νὰ πῆς φτωχοὶ καὶ παρακατιανοί, μὰ καὶ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν τὸν τρόπο τους καὶ θὰ μπορούσαν, μ' εὐχαρίστηση μάλιστα, νὰ πληρώσουν κάτι γιὰ νὰ βροῦν πῶς ὑποφερτὸ κατὰλυμα τίς ὀκτὼ δέκα μέρες ποὺ κρατοῦσε τὸ παζάρι... Κάθε πρωτὸ ζετᾶνε ἀνήσυχτα τὸν οὐρανὸ. “Ἄν ἔπιανε κακοκαιρία; Μὰ τίς πρώϊμες βροχές κείνο τὸ χρόνο ἀκολούθησε εὐχάριστο καλοκαίρι... “Ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος, ὁ ἀέρας καθαρὸς, δροσᾶτος καὶ τόσο πρόσχαρος οἱ νύχτες μὲ τὴν ἀστροφεγγιά τους, ποὺ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο τυραννισμένη κι' ἂν ἦταν, ἀποξεχνόυσε τὸν καῦμό της καὶ δίνονταν σὲ γλυκὸ δνειρόπαρμα...

Μὰ τὸ πιότερο ἀνθρωπομάνι εἶχε μαζεῦτῃ ἔξω ἀπὸ τὴ χρυσὴ Πύλη πρὸς τίς ὄχτες τοῦ “Ἀξίου· γιατί δὲν ἔμπαινε ὅποιος-ὅποιος στὴν πολιτεία... “Ὁ κεντηρίωνας τῆς φρουρᾶς ρωτοῦσε ποῦθε ἔρχεσαι καὶ γιατί, πόσο καιρὸ θὰ μείνῃς καὶ ποιους γνῶριμους ἔχεις, καὶ κατὰ τὴν ἀπόκριση ποὺ ἔδινε στὰ ρωτήματά του σ' ἄφινε νὰ περάσῃς... Οἱ ἄλλοι ἔμεναν ἔξω, στὰ χωράφια, κάτω ἀπὸ σκηνές καὶ παράγκες.

“Εκεῖ λοιπὸν γινόταν τὸ μεγάλο ἀνακάτωμα καὶ ἡ χλαχὴ... ἐκεῖ, ὅπως λέει καὶ ἡ παραμυθία, ἔχανε τὴ μάνα τὸ παιδί κι' ὁ δούλος τὸν ἀφέντη... Οἱ παράγκες καὶ οἱ σκηνές ἦσαν βαλμένες σὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ μπορούσαν κανεὶς νὰ κυκλοφορῇ λέφτερη ἀνάμεσόν τους καὶ νὰ χαζεύῃ τὰ λογῆς λογῆς πράγματα ποὺ κουβαλοῦσε ἡ “Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύση... Τὴ νύχτα ἄναθαν φωτιές καὶ οἱ ἀφεντικοὶ κοιμῶνταν κοντὰ στὴν πραγματεία τους γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια... ἐνῶ οἱ δοῦλοι τοὺς ἐγαρπνοῦσαν μὲ τὴ σειρά: γιατί—τὸ φαντάζεστε βέβαια—μιά τέτοια φασαρία μάζευε πολλὴν πελατεία ἀπὸ κείνη ποὺ δὲν ἔχει οὔτε τὴν μόρση οὔτε τὴν ὄρεξη νὰ πληρώσῃ κείνο ποὺ τραβᾷ ἡ ὄρεξή της... “Ἐξ ἄλλου συχνές περιπολίες ἀπὸ στρατιῶτες καὶ μαγκλαβίτες δημόσιους περνοῦσαν γιὰ νὰ κρατοῦν τὴν τάξη καὶ τὴν ἡσυχία ἀνάμεσα στὸ ἀνακάτωμα τοῦτο τῶν φυλῶν ποὺ, πολλὰς φορὲς ἀπὸ ἀσυνεννοησία καὶ ἄλλοτες ἀπὸ φυσικὴ ἀντιπάθεια, πιάνονταν συναμεταξύ τους καὶ μπορούσε ἀπὸ μικρὴ ἀφορμὴ ν' ἀνάψῃ μεγάλη συμφορά... “Ἰδιαιτέρη προσοχὴ ἔδινε ἡ ἐξουσία στὴν κατασκοπεία ποὺ σὲ μιά τέτοια

περίσταση μπορούσε νὰ κάνῃ θαύματα, χωρὶς κίνδυνο μάλιστα, γιατί πὼς νὰ ξεχωρίσῃς ἀνάμεσα σὲ τόσον κόσμο τὴ γνώμη καὶ τὸ βαθύτερο σκοπὸ τοῦ καθενός, μὰ καὶ ὅλοι εἶχαν τὴν πρόχειρη δικαιολογία, πὼς ἦρθαν γιὰ νὰ πουλήσουν καὶ ν' ἀγοράσουν; Οἱ κουροῶροι λόγου χάρι εἶχαν ξεχωριστὸ συμφέρο νὰ μάθουν ἀπὸ ποῦ ἦρθαν τὰ καράβια μὲ τὴν πραγματεία καὶ σὲ ποῖο λιμάνι θὰ τραβοῦσαν ἅμα τέλειωνε τὸ παζάρι, γιὰ νὰ στήσουν καρτέρι πίσω ἀπὸ κανένα κάθο ἢ μεσοπέλαγα καὶ νὰ βρεθοῦν ξαφνικὰ μπροστὰ τοὺς ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμέναν... “Ὁ καθένας λοιπὸν φυλάγονταν ἀπὸ τὸν ἄλλο, μὰ καὶ δὲν ἤξερε τί λογῆς κουμάσι εἶναι, καὶ ὅλοι κρατοῦσαν τὴ γλῶσσα τους δεμένη κι' ἔρριχναν πλάνιες ματιές συναμεταξύ τους γιομάτες ὑποψία. Δὲν εἶναι πιά ἄνθρωποι τοῦτοι, ἔλεγες, μὰ τσοπανόσκυλα ποὺ μαζεῦτῃ ὀλοῦθε μὲ τὴν τρίχα ἀνασηκωμένη ὅλο θυμὸ καὶ κἀκῆτα καὶ μονάχα ὁ φόβος τὰ κρατεῖ νὰ μὴ ριχτοῦν τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο καὶ κουβαριαστοῦν κι' ἀλληλοσπαραχτοῦνε...

“Ἡ κατάσταση ὅμως τούτῃ δὲν κρατοῦσε πολὺ... “Ἀμα σπίθιζε τὸ ρετινᾶτο κοντὰ στ' ἀναμμένα δαδιά, οἱ ξενῶνες πνιγόνταν, θαρρεῖς, μέσα στὰ ἐξέχαιλα ποτήρια καὶ ξεχνιόταν οἱ διαφορές καὶ οἱ ὑποψίες καὶ οἱ ἄνθρωποι ξαναγίνονταν τὰ φυσικὰ ἀπλὰ πλάσματα ποὺ τ' ἀδερφώνει τὸ ἴδιο ὁ πόνος καὶ ἡ χαρά... Τὸ τραγοῦδι τότες σ' ἔνα ξέσπασμα ἀναπηδῶσε ἀπὸ τὴν καρδιά κι' ἀνάθε ὁ χορὸς καὶ τὸ γλέντι κάτω ἀπὸ τὸ φεγγισδῶλημα τοῦ πρόσχαρου οὐρανοῦ... “Ἄκουε τὸ λοιπὸν βουνήσια τραγοῦδι σὲ τρόπο ἐξωτικό, σὰ νᾶταν ἀντίλαλος ἀπὸ μακρινὲς βουνοπλάνιες... τραγοῦδι ἀμακρόσυρτα νοσταλγικά, σὰν τίς ἀπλωτές μονότονες πεδιάδες τῆς Θράκης καὶ τίς ἐρημιές τοῦ Σαγγάριου... τραγοῦδι ἀνοιχτόκαρδα, ὅμοια μὲ τὸ ἀσπρογάλασμα καὶ τὸ γελοκόπημα ποὺ κάνει τὸ κύμα σὰ σπάζῃ στὶς νταντελινές ἀκρογιαλιές τῆς “Ἀσπρης θάλασσας...

“Ἀπὸ τίς δέκα τοῦ “Ὀχτώβρη ἀρχινοῦσε ἡ φασαρία τούτῃ... καὶ οἱ εἰκοσι πιά ἔβγαιναν οἱ παπάδες χρυσοντυμένοι ἀπὸ τὴν Χρυσὴ Πύλη καὶ ραντίζανε μὲ ἄγλασμα τοὺς ἀνθρώπους καὶ τίς πραγματείες καὶ ἔτσι ἐπίσημα πιά, νὰ ποῦμε, ἔμπαινε τὸ παζάρι κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ “Ἀγίου. “Ἐξ ἡμέρες δηλ. πρὶν ἀπὸ τὴ γιορτὴ καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ μεγάλη φούρια τοῦ «ἔδω-ε-πᾶρε» καὶ νὰ μπορέσῃ ὁ κόσμος γλυτωμένος κάπως ἀπὸ τούτῃ τὴν ἔγνοια νὰ δοθῇ ὁλόκληρος μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ στὴ λατρεία τοῦ θαυματουργοῦ προστάτη τῆς πολιτείας... Λέω «καὶ μὲ τὸ κορμὶ» γιατί μέρα καὶ νύχτα ἔπρεπε οἱ θεοφοβούμενοι Θεσσαλονικεῖς νὰ βρίσκωνται σὲ κίνηση. Τὸ πρωτὸ λειτουργία... τὸ βραδάκι ἔσπερινός καὶ λιτανεῖα γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ τοὺς μεγάλους δρόμους ποὺ βαστοῦσε ὡρες κι' ὥρες καὶ ὕστερα ὁ λουνητία... Καὶ βάλετε μὲ τὸ νοῦ σας τὰ γονατίσματα καὶ τὴ συγκίνηση, σὰ γινόταν κανένα θαῦμα καὶ τὰ κλάματα... καὶ τὰ σπηλοκοπήματα... γιατί ὁ καθένας θυμότανε τίς ἁμαρτίες του, καὶ εἶτε ἐκεῖ μπροστὰ σ' ὅλους τίς ξε-

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Καὶ ἀφοῦ ἐβγήκε ἔξω ὁ “Ἰησοῦς εἶδε δύο ψάρια. Τότε δὲ ὁ “Ἰησοῦς τοὺς μαζεμένους πολλὸν κόσμον καὶ ἐλυπή- εἶπε : Φέρτε αὐτὰ ἔδω. Καὶ ἀφοῦ ἔγινε τοῦτο εἶπε εἰς τὸν κόσμον νὰ ξαπλωθῇ ἐπάνω στὰ χόρτα. Καὶ λαβὼν τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια καὶ ἀφοῦ ἐκτύταξε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ ὑψόγησε καὶ ἀφοῦ τὰ ἔκοψε τὰ ἔδωκε εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ οἱ μαθηταὶ εἰς ὅλους τοὺς εὐρισκομένους ἐκεῖ. Καὶ ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐπὶχορτάσαν καὶ ἐπὶρρίσαν καὶ δώδεκα κοφίνια γεμάτα. “Εκείνοι δὲ ὅλοι ποὺ ἔφαγαν ἦσαν περὶ πέντε χιλιάδες ἄνδρες ἐκτὸς ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μᾶς διηγείται πὼς ὁ Κύριος ἡμῶν “Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχόρτασε μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ψάρια περισσότερους ἀπὸ 5000 ἀνθρώπους, μᾶς διδάσκει τί μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐκτελεῖ αἱ ἐντολὰς του. “Ἐνῶ εἰς τὸ μέρος ποὺ ἐδίδασκε ὁ Θεάνθρωπος τὰ πλήθη δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ χόρτα καὶ πέτρες καὶ ἐνῶ οἱ μαθηταὶ του δὲν εἶχαν μαζί του παρὰ πέντε ψωμιά γιὰ νὰ φάγῃ αὐτοὶ καὶ ὁ διδάσκαλός των, ὁ Θεάνθρωπος ποὺ εἶχε σταλῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τὸν Κόσμον διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὴν ἁμαρτίαν διδάσκων καὶ παραδειγματίζων αὐτοὺς, κατάρθρωσε νὰ κάμῃ ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματά του, δηλαδὴ νὰ γίνῃ δυνατόν νὰ χορτάσουν πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι μὲ πέντε μονάχα ψωμιά!

“Ἦταν ποτὲ δυνατόν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀκούοντες τὸν Θεάνθρωπον νὰ διδάσκῃ καὶ βλέποντες ἕνα τέτοιο θαῦμα νὰ μὴ πιστεύσουν εἰς αὐτόν; “Γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς σήμερα ἀκούοντες τὴν θεῖαν τοῦ διδασκαλίου καὶ διαβάζοντες τὰ θαύματά του, ἔχομεν ἀπόλυτον καθήκον νὰ πιστεύσωμεν εἰλικρινᾶ εἰς αὐτόν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι κάμνοντες τὸ θέλημα του καὶ ἐφαρμόζοντες τὴν διδασκαλίαν του εἰς ὅλην μᾶς τὴν ζωὴν θὰ γίνωμεν ἄξιοι μαθηταὶ του καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν ὅτι θελήσωμεν. Γιατὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ ὅλην τὴν καρδιά κι' ὅλην τὴν ψυχὴ ἀκολουθῇ τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑψηλὴν διδασκαλίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ γίνῃ τέλειος καὶ ἐπομένως ἀξίωτὸς τῆς Θείας Χάριτος, ἡ ὁποία θὰ τὸν πλημμυρίσῃ καὶ θὰ τὸν κάμῃ ἱκανὸν γιὰ κάθε μεγάλη πράξι.

μολογιότανε καὶ ζητοῦσε συνῶρεση, εἶτε βαθεῖα μέσα στὴν καρδιά του...

Τὰ σημαντὰ γυτοῦσαν μὲ μανία καὶ πάντα ἀπ' ὅλα ξεχώριζε ἡ βαρεῖα φωνὴ τῆς μεγάλης καμπάνας τοῦ “Ἀγίου, ποὺ τότες εἶχαν φέρεῖ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν “Ἰταλία καὶ ἦσαν κατὰ ξεχωριστὸ καὶ πρωτοφανέρωτο στὴν “Ἀνατολή...

Ντοῦούν! ἔκανε μ' ἕνα βαθὺ καὶ γλυκὸν ἦχο ποὺ ἔφτανε ἴσαμε τὴν καρδιά, καὶ ὁ ἀέρας ἔμπαινε σὲ κίνηση καὶ γιὰ κάμποση ὥρα ἀκούεσθαι ἕνα γοῦουν, γοῦουν, γοῦουν, σὰ νᾶταν ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τοῦ Παντοκράτορα ποὺ

ἀντιλαλοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ...

Μέσα στ' ἀνακάτωμα τοῦτο λοιπὸν, στὸ ἀδιάκοπο ἡχολοεῖ, σπὸν καπνὸ τοῦ λιθωνιοῦ ποὺ ἀνέβαινε ὀλοῦθε ἀπὸ ἐκκλησίες καὶ σπῖτια, στὰ ξεφωνητὰ καὶ τὰ σταυροκοπήματα καὶ τίς ψαλμοῦδιες, σάλευαν τὰ σύνορα τῆς πραγματικότητος καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, σὰ μέσα σ' ὄνειρο, ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς... κι' ἀναθυμότανε καὶ ἐξανέουσε ὅλο τὸ συναξάρι τοῦ “Ἀγίου... τὸ μυστήριον καὶ τὰ θαύματά του...

(“Ακολουθεῖ)

Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

«Ἄλλαι δύο αὐτοκτονίαι.— Ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κερατιοῦ 34 οἰκίας τοῦ ἠτοκτόνησεν ὁ 39ετής Γ. Τσιγκογιάννης ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος βληθεὶς διὰ σφαίρας περιστρόφου εἰς τὸν κρόταφον. Μεταφερθεὶς εἰς τὸν Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν ἐξέπνευσεν. Ὁ αὐτόχειρ ἔπασχεν ἐκ νευρασθενείας. Ἐπίσης ἠτοκτόνησε χθὲς ὁ Ἀντ. Νικολαΐδης λαβὼν 30 δισκία κινίνης. Καὶ αὐτὸς ἔπασχεν, ὁμοίως, ἐκ νευρικῶν νοσημάτων».

Κάθε έλληνική έφημερίδα, πού θα ανοίξετε, κάθε μέρα άναγγέλλει άυτοκτονίες γι' αυτόν τόν λόγο. Κί' όμως κάθε άυτοκτονία, άπό όποιοιδήποτε λόγον καί να γίνεται έχει ως βαθύτερον της αίτιο την νευρασθένεια, σέ μικρό ή σέ μεγάλο βαθμό. Δέν άρκει παρά να θρεθί μιá αίτία για να άρνηθή ένας με άδύνατα νευρά τή ζωή

«Ένας λαός ζή από τὰ νεύρα του», εἶπε κάποτε ἕνας περιφημος νευρολόγος. Τὸ εἶπε πρὶν ἀπὸ ἑννα αἰῶνας, μὰ σήμερα ὁ λόγος αὐτὸς ταιριάζει πῶς πολὺ στὴν ἐποχὴ μας, πὺ εἶναι τόσο ταραγμένη. Στὸν ἀγῶνα περὶ ὑπάρξεως δὲν παίζει ρόλο μόνο ἡ φυσικὴ δύναμι, ἀλλὰ ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἱκανότης, πὺ μπορεῖ νὰ δυναμώῃ πάντα τὴν φυσικὴ δύναμι μὲ τὴν ἐνέργειά της πᾶνω σ' αὐτή. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ ἔχουμε καθῆκον νὰ διατηροῦμε γερὰ τὰ νεύρα μας καὶ νὰ τὰ δυναμώσουμε, ἀποφεύγοντας νὰ δίνουμε ἀφορμὴ γιὰ ἐρεθισμοὺς καὶ στοὺς συνανθρώπους μας.

Μά καλά στά νεύρα είναι πιό καλή ή προφυλάει από την θεροραπεία. Γιατί είναι δύσκολο νά φέρη κανείς σέ καλή κατάσταση τά νεύρα του, πού ξέφτισαν. Είναι ζήτημα, άν ξέρουν πολλοί από μάς μέ τί τρόπο θά κρατήσουν καί θά διατηρήσουν σέ καλή τάξη τό νευρικό τους σύστημα, πού είναι ο κύριος παράγων γιά τήν έργασία τους καί έπομένως γιά τή ζωή τους. Κί αφού μιλάμε γιά προφυλάξι, μάς φαίνεται πώς πρέπει νά μιλήσουμε μιά φορά στή νέα μας γενεά, πώς είναι δυνατό νά φροντίζη, νά διατηρή καλά καί γερά νεύρα γιά νά μπορέση αύριο νά γίνη καλλιτέχνης τής ζωής μωρώντας νά ώφεληση τόν έαυτό της καί τό λαό της.

Στις Ἰνδίες ἔχει κάθε οικογένεια Χιντοῦ κάθε χρόνο τὴν «μέρα τῶν ὕδρων». Ὅλα τὰ μέλη τῆς οικογενείας μαζεύονται, κλειώνουν πόρτες καὶ παράθυρα, φράζουν κάθε χαραμάδα, ἀποχωρίζονται τελειῶς ἀπὸ τὸν ἕξω κόσμο μὲ πολλὴ φροντίδα καὶ βάζουν καὶ οἱ ἴδιοι μπαμπάκι στ' αὐτὰ. Ἐπειτα ἀρχίζουν τὸ βρισιδι ἀναμεταξύ τους. Ὁ τι μῖσος καὶ δυσἀρέσκεια σωρεῦθηκε ὁλόκληρο τὸ χρόνο μέσα στὴν καρδιά του καθενός, ὅτι παράνομο ἔχει ὁ ἕνας γὰρ τὸν ἄλλον, ὅτι ἀναγκάστηκε νὰ καταπιῇ ὁλόκληρο τὸ χρόνο, ὁδικία καὶ ψευτιά, πετιέται κατὰ πρόσωπο μὲ φωνὲς καὶ θυμῷ. Ὁμοῦς ὁ ἄλλος δὲν τὸν ἀκούει, πρῶτα γιὰτὶ καὶ ὁ ἴδιος φωνάζει κι' ἔπειτα γιὰτὶ, ὅπως εἶπαμε, ἔχει στ' αὐτὴ του μπαμπάκι. Μὰ δὲν πειράζει. Τοῦλάχιστο τὰ εἶπε κατὰ πρόσωπο. Κί' ἔτσι τελειώνει αὐτὴ ἡ οικογενειακὴ γιορτὴ, ὅταν πιά κουρασθῶν ὅλοι νὰ βρίζουν. Κάποτε, ὅμως, εἶναι κάποτε, ποὺ δὲν ἡσυχάζει, ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ μιλά μὲ λύσσα, ποὺ μαίνεται καὶ οὐρλιάζει,

που έχει άφρους στο στόμα, που δεν μπορεί να ησυχάσει παρά όταν πείσει από την εξάντληση, έκτος εαυτού, ξερός στο πάτωμα. Τότε ο αρχηγός της οικογένειας κοιμά περι-
λυπα τὸ κεφάλι του. Αὐτός είναι ὁ νευρικός μέσα στην
οικογένεια καὶ πρέπει να πάει στο ναό, στον ἱερέα καὶ στο
γιατρό.

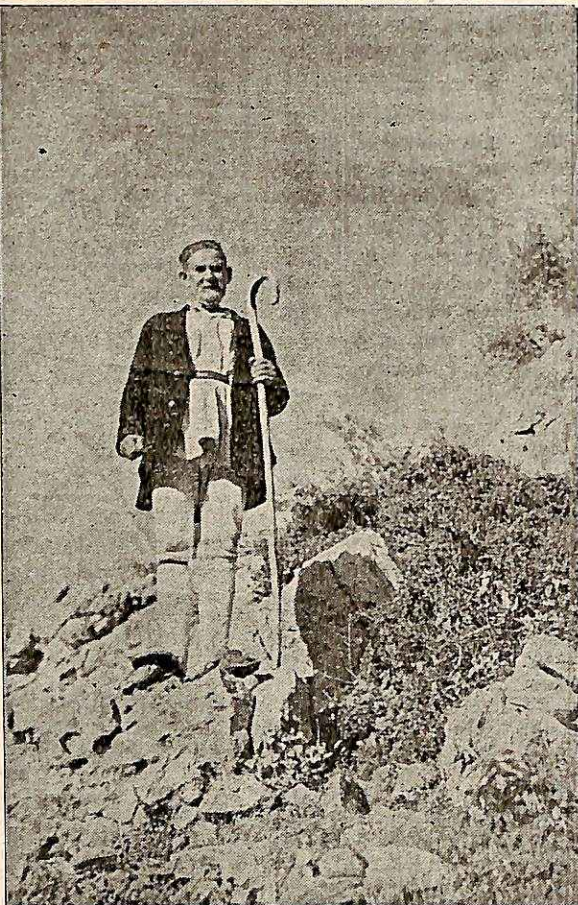
Θαυμάσιος τρόπος καθώς βλέπουμε, να ξεχωρίση κανείς το φισαρί από το άχυρο. Δεν είναι φυσικά άρρωστημένο μία φορά το χρόνο να θυμάλη κανείς το άχτι του και το βάλμ του γι' αδικίες, που του ξένιναν. Μά' ήταν πιά ἔχη τινάξει τὴν καρδιά του από ὅ,τι τὸν βάραινε πρέπει να γυρίση πάλιν στὸν παλιὸν του ἥσυχον τρόπο καὶ στὴ δουλειά του ξεκούραστος. "Ἐτσι ἐξεθύμανε. "Όταν, ὅμως, δὲν μπορῇ νὰ ξεθυμάνῃ καὶ μετὰ τὸ βρῖσιμον, τότε εἶναι νευρικός, ὥστερικός, ὁ κίνδυνος μιᾶς νέας ἐκρηγξῆως ἐφίσταται κάθε μέρα, ἡ ψυχὴ εἶναι κᾶπου σοβαρά πληγωμένη.

Καὶ ὁ ἱερεὺς θὰ κἀνὴ ἐκεῖνο
ποῦ πρέπει. Κρατεῖ τὸν ἄρρω-
στο κοντά του καὶ τοῦ δίνει ἐρ-
γασία. Εἶναι τὸ ἴδιο, ποῦ κά-
νουμε ἐμεῖς, ὅταν ἀνακαλύ-
ψουμε πῶς τὰ νεῦρα μας δὲν
ἀντέχουν πιά καὶ πᾶμε γιὰ
ἐξοχή.

* * *

Είμαστε, ἄς υποθέσουμε, τριάντα πέντε χρονῶν, χωρίς νά μπορούμε νά προχωρήσουμε στήν ἐργασία μας, ν' ἀνεβούμε στήν καριέρα, πού θέσαμε ὡς σκοπό μας. Εἴμαστε δυσारेστημένοι μέ τό κάθε τι. Περιμένουμε ἀπό χρόνια μιᾶ ἀλλαγῇ στήν κατάστασι αὐτή, ὁ καιρὸς περνᾷ, τὰ νεύρα μας τρίζονται. Ὁ ὕπνος μας δέν εἶναι καλός, τὸ φαγλὶ δέν μᾶς ἀρέσει, στοῦ σπίτι δέν μπορούμε νὰ καθήσουμε ἤσυχοι, μὰ καὶ ἔξω δέν μᾶς φαίνεται καλύτερα. Ἐχουμε τὸ συναίσθημα, πὼς ὅλος διόλου ἀλλοιωτικὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουμε τὴ ζωὴ μας.

Όταν φθάσουμε σ' αυτό το σημείο, τότε αρχίζουμε να προσέχουμε πράγματα δευτερευούσης σημασίας. Δίνουμε περισσότερη προσοχή από ό,τι πρέπει στο φόρεμά μας, στα μαλλιά μας. Γρινιάζουμε στο σπίτι, ότι υπάρχει αταξία. Καί όλα γίνονται σάν να χρειάζονταν ή αδύνατη ψυχή μας κάποιο στήριγμα που προσπαθεί να το βρήι στα μικρά έξωτερικά πράγματα. Μιά φορά ρώτησα μία γηραιά κυρία, που με εθύμια και αποαστασιοτότητα περνούσε την μοναχική ζωή της, πώς μπορούσε να τό κάνει αυτό χωρίς ποτέ να φανήι μία δυσaréσκεια στο πρόσωπό της. Μοῦ έδωσε την εκπληκτική απάντησι: «Γιατί σ' όλα τ'α περνάω χρόνια, που ζω μοναχή μου, δέν ξέρω ποτέ πρόχειρα στήν κουζίνα, όπως κάνουν συνήθως οί άνθρωποι, που ζοῦν μόνοι, άλλα έστρώνα και στρώνω μεγαλοπρεπώς το τραπέζι μου με τ' ασημικά μου και τό στολίζω με λουλούδια». Σκέφτηκα και κατάλαβα, πώς ή κυρία έκείνη με τό κάτασπρα μαλλιά ήτανε σοφή. Φυσικά μέσα στήν ψυχή της ήτανε αγκυροβητημένα και άλλα πράγματα από την θρησκεία, που της έδιναν μία ήσυχία, όμως ή απάντησι της ήτανε χαρακτηριστική. Δέν άφησε ποτέ άπεριποίητο τόν έαυτό της. Φρόντιζε πάντα να κάνει ευχάριστο τό περιβάλλον της, δέν τόρριχνε στή συλλογή για τό μοναχικό της, παρα κύτταζε όσον στή ήτανε δυνατό να δημιουργήι μία ομορφιά γύρω

*Ο ἄνθρωπος τοῖς βουνοῖς ποὺ δὲν φοβᾶται νευρασθένεια...

Πώς η Ε.Ο.Ν. καταπολεμεί την νευρασθένεια.

της. Γιατί δεν είναι μόνο ο άνθρωπος που φτιάχνει το περιβάλλον του, είναι και το περιβάλλον, που φτιάχνει τον άνθρωπο. Δεν είναι το ίδιο σαν πιάνουμε ένα ωραίο δοχείο στα χέρια μας ή ένα συνηθισμένο πιάτο. Όταν πιάσουμε εκατό φορές το καλλιτεχνικό αυτό δοχείο, κάτι ξμαθε το χέρι μας από την άρμυνία, κάτι ένοιωσαν τα νεύρα μας, κάτι αισθάνθηκε η ψυχή μας από την ομορφιά του.

Είναι αναρίθμητες οι έντυπώσεις, που στη διάρκεια μιας μέρας πέφτουν πάνω στα νεύρα μας. Εύχως συνειδητά γράφονται στο βιβλίο της ψυχής μας πολύ λίγες. Την στιγμή αυτή, που διαβάσετε αυτές τις γραμμές μου, αλλοθουν τριγύρω σας χίλιοι θόρυβοι, που θα σάς γίνουν μόνο συνειδητοί, όταν θελήσετε να τους ακούσετε. Έν τοιούτοι αυτοί μπαίνουν στ' αυτιά σας και στο μυαλό σας και απρόσκλητοι, χωρίς να σάς ενοχλουν. Ή δσφρησί σας ενεδρεύει σάν να πούμε τις μυρωδιές και μπορεί άμέσως να διακριθν μια δυσάρεστη όσμη, και τὰ συναίσθηματα από την αίσθησι της άφης στο άγγιγμα κάθε αντικειμένου είναι αναρίθμητα. Ο νευρικός, που θέλει να γιατρευθί πρέπει το πύρ αυτό των έντυπώσεων, που τον χτυπά, να τό καθοδηγήσι λίγο, να τό βάλη σι τάξι. Γιατί ή συζάζουμε σάν φύουμε από την πόλι κι' έλθουμε σ' ένα δάσος; Ανάμεσα σι πολλά άλλα καλά του είναι τό πράσινο χρώμα που μάς παρέχει ήσυχία. Δέν ξέρουμε άκόμα τους θειείς ψυχολογικούς λόγους, που άκριβώς τό πράσινο χρώμα είναι σάν βάλασμο για τους νευρικούς. Κάθε χρώμα έχει σάν να πούμε μια ιδιαίτερη σκάλα έρεθισμού, που πολύ λίγο προσέχουμε άκόμα στην καθημερινή μας ζωή. Ένας άδέξις άρχιτέκτων έβασε σ' ένα καφενείο τρεις αθουσες την πρώτη κίτρινη, την δεύτερη κόκκινη και την τρίτη μπλέ. Κανείς δέν πήγαινε μέσα στην τελευταία. Τό σκληρό και κρύο μπλέ έδινε κάποια άπογοήτευσι στους ανθρώπους και γύριζαν πίσω χωρίς να σκεφθούν τό γιατί. Τό κόκκινο χρώμα ζωηρεύει την διάθεσι, μπορεί να μπι στην αθουσα ενός κέντρου διασκεδάσεως, όχι όμως και στο δωμάτιο ενός νευρικού. Έπίσης και ένα ζωηρό σχέδιο ταπετσαρίας του τοίχου, που σι άναγκάζει σι νύχτες άπντίας να τό παρακολουθήσι και να τό μετράσι έτσι, που να μη μπορεί καθόλου να κλείσει τό μάτι. Σι πολλές κλινικές νευρολογικές φοροθν οι νευρικοί πράσινα γυαλιά όλη την

δητή θέλῃσι καὶ τὸ ἀσυνεΐδῃτα ἐργαζόμενo νευρικό σύστημα δὲν συμβιβάζεται μεταξὺ τους. Γενικά μὲν ποιεῖ τὸ συμπαθητικὸ σύστημα νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα, δηλαδὴ νὰ ἀποσύρῃ τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὴ σταγόνα τοῦ νεροῦ, ποὺ χτυπᾷ διαρκῶς καὶ σιωπῶσα, νὰ σκεπαστῇ τὸ συνεΐδῃτὸ μὲ τὸ πανωφορᾷ τὸ ὑποσυνεΐδῃτου. Μὰ αὐτὴ τὴ μέρα κατὰ θά συμβαίνει, ποὺ ἔφερε τὸ νευρικό συμπαθητικὸ σύστημα σὲ χαλάρωσι: Μιὰ κίνησι, μιὰ βριασιὰ, μιὰ συνάντησι, μιὰ πράξι, ποὺ βαραίνει τὴν καρδιά. Τὸ ὑποσυνεΐδῃτο μένει ἔμπνοιο. Δὲν μὲν ποιεῖ τίποτε νὰ ἀποκλείσῃ τὴν σταγόνα, ποὺ στᾷ. Μάλιστα ἀφήνῃ τὴ σταγόνα ἐπιτηδὲς νὰ ἐρεθίσῃ. Τὴν θέλει ὅςν νὰ ποῦμε γιὰ νοθεσία. Καὶ τότε γιὰ νὰ ἐξαγινισθῇ ἡ ψυχὴ ἢ νὰ ἐλαφρωθῇ ἀπὸ κάτι, ποὺ τῆς συνέβῃ τὴ μέρα ἐκεῖνη δὲν σκέπτεται πιά τὴ σταγόνα ποὺ στᾷ, παρὰ σκέπτεται νὰ βρῇ τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία δὲν μὲν ποιεῖ νὰ ἡσυχάσῃ.

“Ο,τι ἀφορᾷ τὸ χρῶμα, τὸ φῶς καὶ τὸ θόρυβο μπορεῖ
ὁ νευρικός νὰ φιλέη τὴ ζωὴ του ἔτσι, πὺν νὰ ἔχη τίς πιὸ
εὐνοϊκές γιὰ τὴν κατάστασί του ἐντυπώσεις. Τὸ πράσινο
χρῶμα, δένδρα μπροστὰ στὸ παράθυρό του.

Τίποτε δὲν εἶναι ὠραιότερο καὶ ὕγιεινότερο στερνὰ ἀπὸ μιά μέρα, ποὺ πέρασε κακεῖ ἐξέυθερος στὴ φύσι, εὐχάριστα κουρασμένους νὰ κοιμηθῇ. Τὸ σῶμα εἶχε ἐπὶ τέλους πάλι τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξαναζωτανέψῃ καὶ ἡ σκέψις μέσα σ' αὐτὴ τὴ θεια μέρα δὲν ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ σὲ προβλήματα. Τὰ νεῦρα εἶχανε σκόλη. Τὸ φῶς, ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀγέρας ἀτσάλωσαν τὸ κορμὶ, ἐπομένως καὶ τὰ νεῦρα. Ἀποθήκευσαν πάλι δύναμι γιὰ μερικὲς μέρες. Γιὰ κάθε ἰδιοσυγκρασία ὑπάρχει μιὰ χαλάρωσις. Ἄλλου ἀρέσει τὸ ψάρεμα, ἄλλου ἡ ἐξάπια στὸ πράσινο, ἄλλου ἡ κωπηλασία καὶ τὸ κολύμβι, ἄλλου τὸ διάσπασμα ἐνὸς ἐλαφροῦ βιβλίου. Μόνο τὸ περιβάλλον πρέπει νὰ εἶναι διαφοροτικὸ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς καθεμέρας. Πρέπει νὰ πετάξῃ τὶς στεναχωρίες τῆς καθεμέρας καὶ νὰ ξεχάσῃ γιὰ τὴ μέρα αὐτὴ τὶς πίκρες. Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἐξεκουραστικά γιὰ τὰ νεῦρα σημεῖο εἶναι ἡ σπουδὴ τῆς φύσεως. Ὅταν παρατηροῦμε τί γίνεται μέσα στὸ κηπὰκι μας, ποιά σιωπὴ δημιουργεῖται συντελεῖται, ὅταν ἀνακαλύπτουμε καὶ παρατηροῦμε μιὰ φωνὴ πᾶνω σ' ἕνα δένδρο ἢ μέσα σὰ καλὰίμα, ὅταν παρακολουθοῦμε τὸ πέταγμα τῶν πουλῶν νοιώθουμε κάποια ἔνωση σὲ τρόπο, ποὺ ἡσυχάζει καὶ φέρνει εὐτυχία, μὲ τὴ φύσι καὶ μὲ τὸ σύνολο τῆς δημιουργίας.

Ἄντ'ις νὰ ἀκοῦμε καὶ νὰ θυμῶνουμε γιὰ τὸ θόρυβο ἅπ-
τὸ δρόμο μπορούμε, νὰ ἀ-
κούσουμε μουσική, πού ἡσυ-
χάζει. Ἡ μουσική εἶναι ἐλι-
ξήριο γιὰ τὰ νεῦρα. Μάλι-
στα ὅταν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι παι-
ζουμε ἀκόμα καλύτερο. Κά-
θε τόνος της διώχνει κι' ἓνα
κομμάτι τῆς καθημέρας, κἄ-
θε ἡχος της εἶναι ἓνα εἶδος
σκόλης. Γιατὶ νοιώθουμε τὸν
ἐαυτὸ μας εὐτυχισμένο, πού
μέσα σ' ἓνα κόσμο, γεμάτο
σκοποὺς καὶ κατευθύνσεις,
πού ἐξακολουθητικά κι' ἐ-
ξέμας τοὺς ἰδίους γι' αὐτὸ ἐ-
ξαναγκάζει νὰ ἐνεργοῦμε
σκόπια, ὑπάρχουν καὶ πρά-
γματα, ἐλεύθερα σκοποῦ,
πού τὰ κάνουμε μόνο καὶ μό-
νο γι' αὐτὰ τὰ ἴδια. Τίποτε
δὲν θάλλαζε στὸν κόσμο ἂν
μιά μελωδία στὸ βιολί, πού
μόλις ἀκούσαμε, μᾶς ἔλει-
πε. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς
τὸ σκοποῦ ἔχει τὴ μυστική
του σκοπιμότητα. Νοιώθου-
με τὸν ἐαυτὸ μας πάλι πρὸ
ἡσυχο καὶ πρὸ δυνατοῦ γιὰ
τοὺς καθημερινούς μας σκο-
ποὺς καὶ κατευθύνσεις.

Καί όμως έναντίον μόνον
Έναντιον τὸν πᾶσαν τὴν ἡλικίαν
τῆς πίστεως τοῦ ἀέρος, γενικὰ τοῦ καιροῦ. Μιά ἀπό-
λοι μεταβολὴ θερμοκρασίας, ἕνα συννεφάκια ἀρκεῖ καὶ
ὅλοι μας παραζόμβια. (Ἐπιστὰ συνέχεια)

Σ. Καρ.

Φεύγω για την υπαίθρο. Θέλω να δω την Κρητική ζωή μέσα στην καθαρή πηγή της. Να τη δω να ξεπροβάλλει μέσα απ' τα ξεροπόταμά της τ' ανθισμένα με ροδοδάφνες, καθισμένος κάτω από τα πλατάνια της, να την ακούσω με κοιλάδες ληοφυτεμένες το βράδυ, το πρωί χυμένη να δουλεύει μέσα στις χρυσοπράσινες πλαγιές της.

Τραβώ προς το δυτικό μέρος του νησιού. Είμαι γεμάτος χαρά. Τα μάτια μου ανοίγουν μπροστά στα κατασκορπισμένα μέσα στους κήπους χρώματα των έξοχων σπιτιών, που φεύγουν σαν διάφανα μέσα στη φλόγα της χρυσής καλοκαιριάτικης μέρας. 'Αφίνω πίσω μου τις τελευταίες ρόδινες και γκριζες αγροικίες των Χανίων, μισοσκεπασμένες με τα μπλάβα λουλούδια της «πρωϊνής χαράς», πόχει το χρώμα βαθειάς αύγης πριν χαράξει.

'Αριστερά, αμέσως, ένα καταπράσινο πέλαγος άμπελων, ένα πέλαγος άτελείωτο καταστολισμένο παντού με μικρά σκόρπια χωριουδάκια, που λευκάζουν, και στεφανωμένο από μεγάλους γκριζωτούς όρεινους όγκους στο βάθος. Δεξιά, ή μεταξένια Κρητική θάλασσα, μαργαριταροστολισμένη. Μια απόπειρα έρχεται κάποτε από κεί, και μάς δροσίζει. Κι' έπειτα πάλι ο Λίβας, που χύνεται απ' τις γυμνές κορφές που τις έχει ανάψει, κάνοντας το διαφανές γκρι τους έλαφρά ρόδινο. Θαρρείς πως βρίσκεσαι μέσα σε λουτρό κι' αισθάνεσαι την ευχάριστη απότομη διαδοχή του ζεστού και του κρύου. 'Η έντονη και τόσο γρήγορη αυτή εναλλαγή, σου τονώνει τα νεύρα, που δεν τ' αφήνει να κουραστούν, και σου φρεσκάρει το κέφι.

Κάτι χωριουδάκια, που συναντώ άπανου στο δρόμο, ή μικρά γκροπύ σπιτιών, κάποτε από δυο μονάχα, τρία, ή και ένα, κι' άλλα κατασκορπισμένα μέσα σ' έκτασεις από άμπελια κι' έλαιωνες, δεν αφήνουν τόπο για τη μονοτονία.

Περνώμε το Μακρύ - τοίχο, το Σταλό, την 'Αγία Μαρίνα, τον Πλατανιά. Κάτω από σύσκια γιγάντεια πλατάνια που δεν αφήνουν ήλιο, μέσα σε νερά που τρέχουν δλούθες, αμάξια ξεπεζεμένα κι' αυτοκίνητα μπροστά σε καφενεία γιομάτα.

'Από κεί πέρα το Γεράνι, ο Πύργος Ψηλόνερος, το Μάλεμο, ο Ταυρομήντης. 'Από δω χωρίζει ένας δρόμος για τις Βουκολιές, την Κάνδανο—θα τη δούμε αργότερα—και πέφτει στην Παλαιχωρά, το νότιο μέρος της Κρήτης. 'Ισα ο δρόμος περνά από τα Καμουλιανά, τα Ραπανιανά, το Κολυμπάρι, με το ιστορικό μοναστήρι της Γωνιάς. Αυτό με κάνει να σταματήσω.

'Εδώ, μέσα σε τούτον τον μεγάλο κόρφο, πρωτοφάνηκε στα 1645 πλέοντα από το Ναυαρίνο, ο Τουρκικός στόλος για να καταλάβει την Κρήτη. Σαν τάνασαν τη φλόγα οι φρουρές για να ειδοποιήσουν το Κάστρο, «άσπρολογούσε ολόκληρος, σάννεφο από άσπρα περιστέρια γιομάτος, όπως ο ουρανός από άστρα». Το πρωί που τον βλέπουν οι χωρικοί, κατατρομαγμένοι, σαν κοπάδι, μαζεύονται στα Χανιά. 'Ο στόλος περνά μπροστά απ' το Φρούριο, σά να κάνει τάχα επίδειξη, ξεγελά μ' αυτό το κόλπο του τους 'Ενετούς, που δώσαν στο μεταξύ διαταγή να φύγουν οι χωρικοί, κι' ύστερα ξαναγυρίζει, αποδιβά-

ζεται, διαγυμίζει και βάζει φωτιά στα χωριά, σφάζει τους χωρικούς Σάββατο και Κυριακή και την Δευτέρα χτυπά άνυπεράσπιστη την πόλι. 'Εδώ, λοιπόν, στην ίδια θέση που βρίσκονταν τότε, στην ποδιά μιας μικρής, αλλά πυκνής λόχμης, και με ώραία θέα προς το ίδιο ανοιχτό πέλαγος, βρίσκεται ακόμα το μοναστήρι της Γωνιάς, ανακαινισμένο και ήσυχο. Δεν έχει παρά πεντέξη μονάχα μοναχούς. Ούτε οι παλιές του τοιχογραφίες υπάρχουν. 'Εχει, όμως, μιάν αξιόλογη σειρά από μεγάλες φορητές εικόνες τέμπλων,

ΚΡΗΤΗ

Β'. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

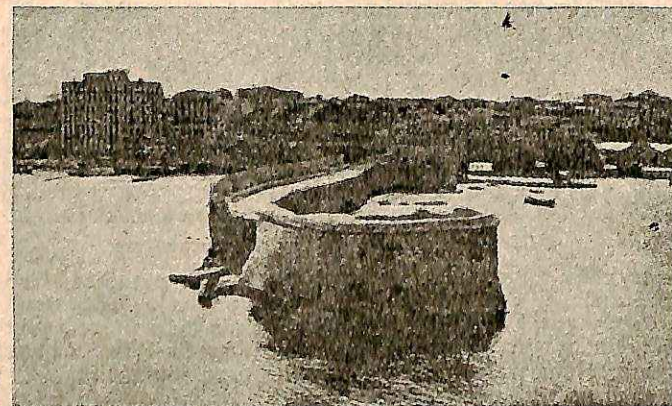
πιά, και φεύγω για τη Σπηλιά, στο καταπράσινο αυτό περιθώλι, όπου με περιμένει ένα νυχτερινό Κρητικό γλέντι.

Μια έξωτική νύχτα! 'Η ψηλόσυρες μανταρινιές του κήπου βγάζουν χρυσές σπίθες. 'Από κάτω στρωμένο πλούσιο τραπέζι φέγγει! 'Απάνου ο ουρανός σμαράγδι. Και τώρα τί να πω για την ώμορφιά που ένα φως συγκεντρωμένο την απομονώνει και την κάνει να φανταζοκοπά μέσα στη νύχτα; Κίνησι, λόγο, μορφές, τραγούδι, πως να τα περιγράψω; 'Εκείνη την ασύλληπτη μαγεία τους! 'Ενα λαϊκό τόσο φινό, ίσως μοναδικό στον κόσμο. Γερατειά και νειάτα συνταιριασμένα έτσι, που λες και γερατειά δεν υπάρχουν. 'Εδώ ή ζωή θαρρείς είναι διάφορη. Βλέπεις κορμοστασιές, ακούς φωνές και για να ξεγαλήσεις την ηλικία τους πρέπει να κυτάξεις μέσ' απ' τις κεφαλοδεσιές τους τα μαλλιά τους. Λυγροί βλαστοί, που κόβονται, μα δε μεστώνουν. 'Οταν τραγουδούν πως άπάνου στο τραπέζι, άπάνου στη χαρά και στα νειάτα, έρχεται και τους βρίσκει ο Χάρος, είναι σά να εκφράζουν απλά την ποιητική τους πραγματικότητα. Μιά λεβεντιά δίχως άλλαζονεία, μια επίδειξη δίχως στόμφο. Πουθενά δεν είδα τα αισθήματα αυτά συγκερασμένα με τόση ευγένεια. Μα και με τόση στοχαστικότητα. 'Οταν μιλούν για τον ήρωα, δεν σέκονται στα έξωτερα του γνωρίσματα, ξέρουν να μπουν μέσα του και να τραγουδήσουν το δραματικό στοιχείο του:

Τόν άντρειωμένο μὴν τὸ κλαῖς, οὔτε κ' ἂν ἀστοχήσῃ
κ' ἂν ἀστοχήσῃ μὴ καὶ δυὸ πάλι ἀντρειωμένος εἶναι
πάντα ν' ἢ πόρτα του ἀνοιχτὴ κ' ἢ τάδελα του στρωμένη.

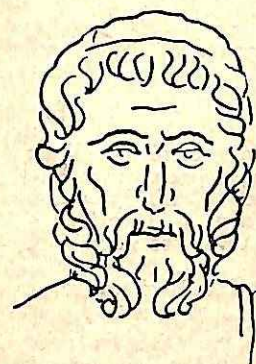
Και σταματούν. Λαός μουσικός, με βαθύ λυρικό αίσθημα, δεν θα σε κουράσει όλη τη νύχτα με τις παλληκαριές του. Τ' άρματα τα βασιτά μονάχα όσο χερίζονται. 'Εχει να τραγουδήσει την ώμορφιά, να χαριεντισθί, να παίξει, με την πολιτισμένη εκείνη κι' εκλεπτυσμένη κοινωνικότητα. Κι' αρχίζουν οι μαντινάδες.—'Ενα τόπι χρυσό, που το παίζουν ανάλαφρα, ώρες, χωρίς να τ' αφήσουν να πέσει. Θα παινέσουν με περιπάθεια, αλλά και με τόση χάρη την αγάπη τους, θα παινέσουν ό,τι αγαπούν, τους φίλους, τους ξένους, θα ένθουσιασθούν, θα παινέση ο ένας τον άλλο γενναϊόφρονα σαν άρχοντόπουλα. 'Η έκφρασί τους τότε λουλουδίζει, γεμάτη από μιάν άπροσδιόριστη σαγήνη, από μιάν άφραστη μελιχρότητα. Μιάν έκφρασι που λουλουδίζει από ευγένεια, ακόμα κι' όταν σου μιλάνε. 'Επειτα εκείνη ή μουσική τους. Πουθενά δεν θ' ακούσης τόσο ανάλαφρη φράσι, δίχως βάρος, κάτι που πετά στον άνέρα. Θαρρείς πως καταπέφτουν από μιά ψηλή κορφή μικρά λουλουδάκια άσημένια, χρυσά, και πριν πέσουν αναπάλλονται κι' αναγυρίζουν. 'Ενα άπαιτο κύμα από ασύλληπτους ψιθυρισμούς, που δυναμίζουν κι' άξαφνα σωπαίνουν σαν πουλιόσι έρωτικοί στόνοι μέσα στη νύχτα! Τραγουδεί ο γυιός του 'Ασου-θιέρη». 'Ηχοι παραδεισένιοι, ασύλληπτοι μουσικοί λυρισμοί. Μπροστά στα μάτια μου ζούν όχι πιά οι 'Ερωτόκριτοι, αλλά όπτασιές άλλες, πολύ παλαιότερες ακόμα. Δίπλα ο γέρος μου άφηγιάται, για τον τόπο αυτό, όπου βασιλεύε: «ή Δίκαια Χέρα».

Στρατής Δούκας

'Η είσοδος του παλαιού λιμένος του 'Ηρακλείου

ΟΙ ΕΠΤΑ ΣΟΦΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΩΝ

Σόλων ο 'Αθηναίος

φους άνήκει καθένα από τα περίφημα άποφθέγματα που τόσες και τόσες φορές συνάντησαν στα διάφορα βιβλία που μελέτησαν.

'Η παροιμιώδης μετριοφροσύνη των.

Οι έπτά σοφοί της αρχαιότητας ήσαν Σόλων ο 'Αθηναίος, Θαλής ο Μιλήσιος, Πιττακός ο Μυτιληναίος, Βίας ο Πριηνεύς, Χίλων ο Λακεδαιμόνιος, Κλεόβουλος ο Λίνδιος και Περίανδρος ο Κορινθίος.

Και οι έπτά σοφοί ήσαν τόσο μετριοφρονες άνδρες, ώστε κανείς των να μη παραδέχεται ότι ήταν... σοφοί!

'Ωραιότατο είναι το παρακάτω σχετικό ανέκδοτο: Μία μέρα οι ψαράδες της νήσου Κω έβγαλαν μαζί με τα δίχτυα των από την θάλασσα έναν χρυσόον τρίποδα, ο οποίος κατά τον χρησμόν της Πυθίας έπρεπε να δοθί στον «σφώτερον των σοφών».

'Ο τρίποδας έστάλη τότε στον Θαλήν, ο οποίος έθεωρείτο τότε ο σφώτερος. 'Αλλά αυτός δεν τον άπεδέχθη.

—'Υπάρχουν πολλοί πιό σοφοί από έμένα! έλεγε με μετριοφροσύνη. Στείλτε τον σ' αυτούς.

'Ο τρίποδας έστάλη τότε στον Σόλωνα. 'Αλλά και αυτός δεν τον δέχθηκε.

— Δεν είμαι έγώ ο σφώτερος, έλεγε.

'Ετσι, ο χρυσός τρίποδας άπεστάλη διαδοχικώς σ' όλους τους σοφούς. Και στο τέλος επέστρεψε πάλι στον Θαλήν... 'Αλλά αυτός άρνήθηκε και πάλι να τον δεχθί.

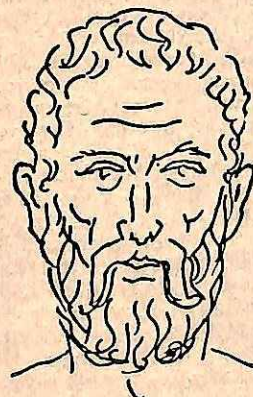
Και ο τρίπους άφιερώθηκε τότε στον 'Απόλλωνα των Δελφών.

Πώς κατελήφθη ή Σαλαμίς μ' ένα... ποίημα!

'Ο έπιφανέστερος από τους έπτά σοφούς υπήρξεν ο Σόλων. 'Η φιλομάθεια του σοφού αυτού άνδρός, ο οποίος διετέλεσε νομοθέτης των 'Αθηνών, πολιτικός, ποιητής, φιλόσοφος και πολεμιστής, ήταν παροιμιώδης. 'Οταν δέ τον ρωτούσαν τί συμπεράσματα είχε βγάλει για την ζωή από την μακροχρόνιον πειρά του και τις τόσες μελέτες του, άπαντούσε το περίφημον εκείνο:

«Γηράσκω αεί διδασκόμενος».

'Ο Σόλων ως νομοθέτης των 'Αθηνών έφήρμοσε την περιθώητον σε ισάχθειαν. Με τον περίφημο αυτόν νόμο έσθυνε όλα τα χρέη που ώφειλαν οι πτωχοί βιοπαλαιστοί 'Αθηναίοι στους πλουσίους και καταργούσε το βάρβαρον σύστημα που επικρατούσε έως τότε να βάζη κανείς ύποθήκη τός...σώμα του για να πάρη ένα μικρό δάνειο που είχε ανάγκη!

Περίανδρος ο Κορινθίος

Πιττακός ο Μυτιληναίος

'Αλλά και ως ποιητής έλεγει-σκός διακρίθηκε ο Σόλων. Μ' ένα ποίημά του μάλιστα... κατελήφθη από τους 'Αθηναίους ή Σαλαμίς, την όποιαν είχαν στην κατοχή των χρόνια οι Μεγαρείς.

'Ιδου πώς έγινε αυτό το πρωτάκουστο κατόρθωμα: Οι 'Αθηναίοι, αφού είχαν κάμει έπαινη-λημμένες απόπειρες για να καταλάβουν την Σαλαμίνα και έπαθαν μεγάλες πανωλεθρίες, τόσο άπελπίστηκαν, ώστε άπαγό-ρευσαν με την ποιή του θανάτου να ξαναγίνη πρότασις για την ανάκτησί της.

Πέρασαν πολλά χρόνια. Στο μεταξύ οι 'Αθηναίοι άνεθάρρησαν. 'Αλλά κανείς των δεν τολμούσε να προτείνη τίποτε. Τότε ο Σόλων σοφίστηκε το ακόλουθο τέχνασμα για να ξεουδετερώση την δεσμευτική αυτή διάταξη. Φόρεσε ένα «ζουρλομανδύα» και προσποιού-μενος τόν τρελλό, ώρμησε μία μέρα μέσα στην άγορά και έκέι άρχισε ν' άπαγγέλλη με δυνατή φωνή το πατριωτικό του ποίημα «Σαλαμίς».

Και ήταν τόσο ένθουσιαστικοί οι σίχοι του αλλά και τόσο παραινετικοί, ώστε οι 'Αθηναίοι, των όποιων έξήγειρε την φιλοτιμία, έσπευσαν άδίστακτα ν' άρπάξουν τα όπλα και να άνακτήσουν, υπό την άρχηγία του Σόλωνος την Σαλαμίνα!

'Ο Σόλων άφηκε πλήθος σοφά άποφθέγματα, απ' τα όποια έχουν μείνει μνημειώ-δη τ' άκόλουθα: Μηδέν άγαν—'Ηδονήν φεύγε ήτις λύπην τίκει—Μη κακοίς όμι-λει—'Ο δ' άν ίδης μη λέγε—Είδώς σί-γα, κλπ.

'Ο Θαλής άλλαζει... τον ρούν ενός ποταμού!

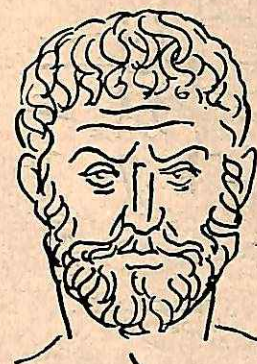
'Ο Θαλής ο Μιλήσιος ήταν κατά την ό-μολογία των συγγραφέων της έποχής του, ο πιό σοφός απ' τους έπτά σοφούς της αρχαιότητας. Το κύριον έπάγγελμά του ήταν του έμπορου. Περιηγήθηκε όμως όλα τα τότε γνωστά μέρη του κόσμου έμπορευόμενος. Και έτσι απέκτησε μεγάλη πείρα των πραγμάτων της ζωής και πολλές γνώσεις.

'Ο Θαλής είναι ιδρυτής της φιλοσοφίας, της γεωμε-τρίας και της άστρονομίας στην 'Ελλάδα. 'Ο πατριωτι-σμός του ήταν μοναδικός.

—Ευχαριστώ τον Θεόν που γεννήθηκα 'Ελλην κι' όχι βάρβαρος, συνήθιζε να λέγη συχνά.

Το καταπληκτικόν είναι ότι ήταν αυτόδιδακτος. 'Ο,τι έγνώριζε το είχε διδαχθί μόνος του! 'Αλλά ο Θαλής δεν ήταν μόνον διαπρεπής φιλόσο-φος και γεωμέτρης, αλλά και μηχανικός... Και ως τοιοῦτος έκαμε αληθινά θαύματα... 'Ενα απ' αυτά ήταν και το ακόλου-θον:

Κατά την έκστρατεία του Κροίσου κατά των Περσών, τα έλληνικά στρατεύματα είχαν φτάσει πρό του ποταμού 'Αλυ-ος χωρίς να υπορούν να τον δια-θούν. Τότε ο Θαλής, ο όποιος έτυχε νάναι παρών στο στρατό-πεδο, κατώρθωσε μέσα σε μία νύχτα να... άλλαξη τον ρούν του ποταμού, αναγκάζοντας με διά-φορα μηχανικά μέσα το νερό που έρρε προς τα άριστερά να πάρη αντίθετο κατεύθυνσιν! (Συνέχεια στην σελίδα 1352)

Θαλής ο Μιλήσιος

Βίας ο Πριηνεύς

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Χωρίς να μου άποκριθί, ο Βιτάλης μου έγεννε να σωριάσω περισσότερο, ά- χυρα κοντά στην πόρτα, κι έπεσε μάλ- λον παρά έκάθησε άπάνω σ' αυτά. Τα δόντια του κτυπούσαν κι' όλο του τό σώμα τρεμούλιαζε.

— Φέρε κι' άλλα άχυρα, μου είπε. 'Ο σωρός της κοπριάς μας προφυλάγει από τον άέρα.

Από τον άέρα, ναί! μ' από τό κρύο;...

Άμα σώριασα όσο άχυρο μπόρεσα να μαζέψω, πήγα κι' έγώ κι' έκάθησα δίπλα στον Βιτάλη.

— Στριμώξου κοντά μου, μου είπε και βάλε τον Κάπη άπάνω σου. Θα σου μεταδώση λίγη από τη ζέση του.

Ο Βιτάλης ήταν γνωστικός άνθρωπος κι' ήξερε καλά πώς, στην κατάσταση που βρισκόμαστε, τό κρύο μπορούσε να μας θανατώση. Για να έκτεθί λοιπόν σε τέτοιο κίνδυνο, πρέπει να ήταν τέλεια άποκαυωμένος.

Κι' ήταν πραγματικός. Δεκαπέντε ημέρες τώρα πλά- γιζε κάθε βράδυ άφου έκανε περισσότερο άπ' όσο μπο- ρούσε κι' αυτή ή τελευταία κούρασις, ύστερ' από τόσες άλλες, τον εύρισκε πολύ αδύνατο για ν' άνθέξη, έξασθενι- αμένο από τους δρόμους, τις στερήσεις και τά γηρατειά.

Κατάλαβε τη θέσι του; Δεν τόμαθα ποτέ. Μά τη στιγμή πού, άφου σκεπασθήκα κι' έγώ μ' άχυρα, στριμώχθηκα κοντά του, αίσθανθηκα να σκύβη στο πρόσωπό μου και να με φιλά. Ήταν ή δεύτερη φορά κι' ή τελευταία.

Μικρό κρύο κόβει τον ύπνο ανθρώπων που πέφτουν στο κρεβάτι τουρτουρίζοντας, μά μεγάλο κρύο, έξακολουθη- τικό, άποκοιμίζει βαθειά, άπονάρκωνει έκείνους που τους βρίσκει στο ύπαιθρο. Αυτό πάθαμε και μεις.

Μόλις ξεπλώθηκα κοντά στο Βιτάλη, έμυδίασε όλο μου τό κορμί και τά μάτια μου έκλεισαν μονάχα τους.

Όσο κι' αν προσπάθησα να τ' άνοιξω, δεν τό κατάφερα. Τσίμπησα τότε τό μπράτσο μου όσο μπόρεσα πιο δυνατά, μά τό πετόι μου ήταν άναίσθητο και δεν ένοιωσα πόνο σχεδόν καθόλου. Όπωςόηποτε, αυτή ή προσπάθεια μου ξανάδωσε λίγο τη συνείδησι της ζωής.

Ο Βιτάλης, με τη ράχι άκουμπισμένη στην κλειστή πόρτα, άνάσαινε δύσκο- λα, με μικρά, γοργά και βραχνά ξεφυσήματα. Άνά- μεσα στα πόδια μου, με τό κεφάλι του άπάνω στο στή-θος μου, ο Κάπης κοιμούν-ταν. Ο άνεμος φυσούσε ο- λοένα και μās σκέπαζε με τάχυρα που έπεφταν άπά-νω μας, σά φύλλα ξερά, που τάπαιρνε από κανένα δένδρο. Στο δρόμο, ψυχή κοντά μας, μακριά μας, γύρω μας, σιωπή θανάτου.

Η σιωπή αυτή μ' έφό- θιζε.

Τί φοβόμουν; Δεν ήξερα καλά. Μά ένας φόθος άό- ριστος, άνακατωμένος με λύπη, μου γέμιζε τά μάτια δάκρυα. Μοφ φαίνονταν πώς θα πέθαινα κεί χάμω!

Η ιδέα του θανάτου μ' έφερε στο Σιαθανό. Την καύμένη τη μάννα-Μπαρμπε-ρίνα! Νά πεθάνω χωρίς να την ξαναϊδώ, χωρίς να ξα- ναϊδώ τό σπίτι μας, τό πε- ριβολάκι μου! Και νά, σε λίγο, δεν ξέρω πώς, με τη

φαντασία, ξαναβρέθηκα στο περιβολάκι αυτό. Ό ήλιος έλαμπε θερμός και ήλαρός, ένα πλήθος χρυσοκίτρινα λου- λούδια ήταν άνοιγμένα, τά κοτσούφια κελαϊδούσαν στα χαμόδενδρα, και στον άγκαθωτό φράκτη ή μάννα-Μπαρ- μπερίνα άπλωνε τά ρούχα που είχε πλύνει στο ποταμάκι, που τραγουδούσε άπάνω στα χαλίκια.

Ξαφνικά, ο νους μου έφυγε άπ' τό Σιαθανό και πήγε στο «Κύκνο». Ο Άρθούρος κοιμούνταν στο κρεβάτι του, ή κυρία Μιλλιγκαν άγρυπνούσε και, καθώς άκουγε να φυσομανά ο άέρας, συλλογίζονταν που να ήμουν με τέτοιο κρύο.

Έπειτα δεν είδα πιά τίποτα. Τά μάτια μου πάντα κλει- στά. Σαν τό κορμί μούδίασε κι' ή ψυχή μου. Μοφ φάνηκε πώς λιγοθυμούσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Η ΛΙΖΑ.

Έξύπνησα σε κρεβάτι.

Η φωτιά ενός μεγάλου τζακιού έφώτιζε την κάμαρα όπου βρισκόμουν.

Έκοίταξα γύρω μου.

Δεν τό γνώριζα αυτό τό σπίτι.

Άλλο τόσο δεν έγνώριζα και τά πρόσωπα, που με τρι- γύριζαν. Ήταν ένας άντρας με σταχτιά μπλούζα και με κι- τρινά ταρτουχία, τρία-τέσσερα παιδιά και, άνάμεσα σ' αυτά, ένα κοριτσάκι πέντ' έξη χρονών, που με κοίταζε μ' έκπληκτα μάτια. Τι παράξενα αυτά τά μάτια! Μιλούσαν.

Άνασηκώθηκα. Έτρεξαν κοντά μου.

Ο Βιτάλης; πρωτορώτησα.

Γυρεύει τον πατέρα του, είπε ένα κορίτσι, που φαί- νονταν τό μεγαλύτερο άπ' τά παιδιά.

Δεν είναι πατέρας μου, είπα τότε έγώ, είναι άφεντι- κός μου. Πού είναι; Πού είναι ο Κάπης;

Αν ο Βιτάλης ήταν πατέρας μου, θα μούδιναν βέβαια με τρόπο την είδησι. Άμα άκουσαν όμως πώς ήταν μόνο κύριός μου, δεν έδυσκολεύθησαν καθόλου να μου πούν την αλήθεια. Και ίδου τί έμαθα:

Η πόρτα εκείνη, που στο κορφωμά της είχαμε πλα- γιάσει, ήταν ενός περιβολάρη. Στις δυο τό πρωί ο περιβο- λάρης αυτός άνοιξε κείνη την πόρτα για να πάη στην αγορά, και μās βρήκε εξα- πλωμένους και κουκουλωμέ- νους με τάχυρα. Στήν άρ- μη μās είπαν να σηκωθού- με, για να περάση τό άμά- ξι! Έπειτα, έπειδή δεν κου- νιόμαστε, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, και μόνο ο Κάπης άποκρίνονταν γαυγίζοντας, μās έπιασαν από τά χέρια και μās έκούνησαν. Μά δεν έυπνήσαμε ούτε μ' αυτό. Κατάλαβαν τότε πώς συνέ- θαινε κάτι σοδαρό, έφεραν ένα φανάρι και μās κοίτα- ξαν: 'Ο Βιτάλης ήταν πε- θαμένος από τό κρύο! Έγώ δεν βρισκόμουν σε πολύ καλύτερη κατάσταση... Έ- πειδή, όμως, χάρις στον Κά- πη, που είχε κοιμηθί στο στήθος μου, ή καρδιά μου διατηρήθηκε κάπως ζεστή, ζούσα ακόμα, άνάπνεα. Μ' έμπασαν τότε στο σπίτι του περιβολάρη και με ξαπλώ- σαν στο κρεβάτι ενός παι-

— Στριμώξου κοντά μου μου είπε.

διο, που τό άνάγκασαν να σηκωθί. Έμεινα εκεί έξη ώρες μισοπεθαμένος. Έπειτα ή κυκλοφορία του αίματος άποκαταστάθηκε, ή άναπνοή έδυνάμωσε κι' έξύπνησα.

Αυτά μοφ διηγούνταν τώρα ο άντρας με τη σταχτιά μπλούζα, δηλαδή ο περιβολάρης, κι' όλη την ώρα που μοφ μιλούσε, τό κοριτσάκι δεν έβγαζε από πάνω μου τά έκ- πληκτα μάτια του. Την στιγμή, λοιπόν, που ο πατέρας της μοφ είπε πώς ο Βιτάλης πέθανε από τό κρύο, ή μικρή πρέπει να κατάλαβε τί φοβερή εντύπωση μούκανε αυτή ή είδησι, γιατί άμέσως έτρεξε κοντά του, τό έπιασε τό μπράτσο με τόνα της χέρι και, δείχνοντας με τάλλο της έμέ, άφησε ένα παράξενον ήχο, που αν δεν ήταν — και βέ- θαια δεν ήταν — ανθρώπινος λόγος, ήταν, όμως, κάτι σαν άναστεναγμός γλυκός και συμπνετικός.

Έπειτα τό νεύμα ήταν τόσο εύγλωττο, που δεν είχε άνάγκη να βοηθηθί από λόγια. Στο νεύμα αυτό, καθώς και στο βλέμμα που τό συνόδευε, αίσθανθηκα μίαν αυτό- ματη συμπάθεια και, για πρώτη φορά ύστερα από τό χω- ρισμό του Άρθούρου, ένοιωσα ένα άπεριόριστο αίσθημα έμπιστοσύνης και στοργής, όπως και τότε που ή μάννα- Μπαρμπερίνα με κοίταζε πριν με φιλήση... Ο Βιτάλης πέ- θανε, άπόμεινα έρημος! κι' όμως μοφ φαίνονταν πώς δεν ήμουν καθόλου μόνος, σαν να τον είχα ακόμα κοντά μου!

Ναί, τό βλέπω, Λιζούλα μου, είπε ο πατέρας σκύ- θοντας στο κοριτσάκι του, αυτό τον πικραίνει πολύ, μά έπρεπε να του πούμε την αλήθεια. Κι' αν δεν τον τό λέ- γαμε μεις, μήπως δεν θα τό μάθαινε από την Άστυνομία; Κι' έξακολούθησε να μοφ διηγείται πώς είδοποίησαν ευθύς την Άστυνομία και πώς οί άνθρωποι της ήλκωσαν τον Βιτάλη, την ώρα που έβάζαν έμένα στο κρεβάτι του. Άλλέξη, τό πιο μεγάλο άπ' τά παιδιά.

— Άμή! ο Κάπης; ρώτησα, άμα τελείωσε την διήγησι.

— Ο Κάπης;

— Ναί, ο σκύλος...

— Δεν ξέρω... χάθηκε.

— Άκολούθησε τό φορείο, είπε κάποιος άπ' τά παιδιά.

— Τόν είδες, Βενιαμίν;

— Ναί. Πήγαμε με σκυμένο κεφάλι πίσω από τους ανθρώπους που τό κρατούσαν και κάθε τόσο πηδούσε άπάνω στο φορείο. Τόν κατέβαζαν και τότε γρύλλιζε σά νάκλαιγε.

Ο περιβολάρης και τά παιδιά του μ' άφησαν μόνο και, χωρίς να ξέρω καλά- καλά τί θάκαν, σηκώθηκα.

Η άρπα μου ήταν άκουμπισμένη στα πόδια του κρε- βατιού. Την κρέμασα στον ώμο και πέρασα στη σάλα, όπου ο περιβολάρης είχε μπη με τά παιδιά του. Έπρεπε βέβαια να φύγω... για να πάω πού;... Αυτό δεν τόξερα! τό μόνο που έννοούσα ήταν πώς έπρεπε να φύγω. Έπειτα, πεθαμένο ή ζωντανό, ήθελα να ξαναϊδώ τον Βιτάλη. Και θάφευγα.

Στό κρεβάτι, όταν ξύπνησα, δεν αίσθανθηκα πολύ άσχημα τον έαυτό μου. Ένα μούδιασμα μόνο στο κορμί και μιά άνυποφορη ζέση στο κεφάλι. Άμα πάτησα, όμως, τά πόδια μου, μοφ φάνηκε πώς θα πέσω κι' άναγκάσθηκα να πιασθώ από μιά καρέκλα. Ός τόσο συνήλθα μιά στιγμή, έσπρωξα την πόρτα και βρέθηκα πάλι μπροστά στον περιβολάρη και στα παιδιά του.

Κάθονταν στο τραπέζι, κοντά στη φωτιά που έκαιγα εις ένα ψηλό τζάκι, κι' έτρωγαν μιά καλή λαχανόσουπα.

Η μυρωδιά της σούπας μοφ θύμιζε πώς είχα να φάγω από χθές τό πρωί. Μοφ ήλθε σά ζάλη κι' έκλονίσθηκα. Θα γλώμισα και τό πρόσωπό μου, γιατί ο περιβολάρης με ρώτησε:

— Είσαι άρρωστος παιδί μου;

Άποκρίθηκα πώς δεν αίσθανόμουν καλά κι' έζήτησα την άδεια να καθίσω μιά στιγμή κοντά στη φωτιά.

Μά δεν μοφ χρειαζόνταν τόσο να ζεσταθώ, όσο να φάγω. Ο άγχος της σούπας, ο κρότος των κουταλιών στα πιάτα, ο ήχος άκόμα των στομάτων που έτρωγαν, μεγά- λωναν την άδιαθεσία μου.

Πώς ήθελα να ζητήσω ένα πιάτο σούπα! Μά ο Βιτά- λης δεν με είχε μάθει ν' άπλώνω τό χέρι κι' ή φύσι δεν μ' είχε πλάσει ζητιάνο. Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να πω «πεινώ». Γιατί; Δεν ξέρω καλά. Ίσως γιατί δεν ήθελα να ζητήσω κάτι, που δεν μπορούσα να τό άνταποδώσω.

Τό κοριτσάκι με τό παράξενο βλέμμα — έκείνο που δεν μιλούσε καθόλου και που ο πατέρας του τό είπε Λίζα — κάθονταν αντίκρυ μου και, άντι να τρώγη, μ' έκοίταζε χωρίς να χαμηλώνη ή να γυρίξη τά μάτια.

(Η συνέχεια εις τό έπόμενο)

Ο ΑΡΗΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ;

Β'.

ΟΙ μόνιμοι σχηματισμοί που παρατηρούνται επάνω στην έπιφάνειαν του Άρη, από τους όποιους άλλοι ει- ναι φωτεινοί και άλλοι σκο-τεινοί, είναι πιθανόν ν' αν-τιστοιχούν εις τάς ξηράς και τάς θαλάσσας του Ά- ρη, ή, όπως ύποστηρίζουν άλλοι, εις έκτεταμένους έ- ρήμους ή εις μεγάλας έκτά-σεις ή και τέλος, κατ' άλ- λους, οί κηλίδες αυτές σχε-τίζονται με την κατανομήν της φυτείας επ' αυτού.

Ο άστρονόμος όμως Σκι- απαρέλλη ύπεστήριξε με- ρικώς ύποθέσεις ακόμη πε- ριεγρότερες, που έβωλαν τους άστρονόμους σε άρ- κητή κίνησι. Είπεν ότι διέ- κρινεν επί της έπιφανείας του Άρη μερικώς λεπτε- σκοτεινές λωρίδες τις οποί-ες ώνόμασε διώρυγες, μερικώς δέ από αυτές εις μεταγενέστερες παρατηρή-σεις τις είδε διπλές.

Οι παρατηρήσεις αυτές του Σκιαπαρέλλη έπεθε- θαιώθησαν και από άλλους παρατηρητάς, ιδιαίτερας δέ από τον Άμερικανόν ά- στρονόμον Λόουελ, ενώ ά- πό τό άλλο μέρος άλλοι άστρονόμοι, που είδαν τον Άρην με μεγαλύτερα τη- λεσκοπία από έκείνα που είχαν οι Σκιαπαρέλλη και Λόουελ, δεν ήμπόρεσαν να ίδουν τις διώρυγες, καίτοι είδαν άλλες λεπτομέρειες.

Ο Έλλην έν Παρισίους άστρονόμος κ. Ε. Αντωνιά- δης, αν και διέθετε μεγά- λο τηλεσκόπιον, τό τηλε- σκόπιον του Μενδο, δεν ήμπόρεσε να θρή τις «διώ- ρυγες» που είδαν οί προα- ναφερθέντες άστρονόμοι. Αυτό έγινε τό 1909 που ο Άρης εύρίσκετο κοντά στη Γη. Έπίσης και τό 1911 τον παρατήρησε με προσοχή ο Άμερικανός άστρονόμος Μπαρνάντ με τό τηλεσκο- πιον του όρους Ουίλσον, αλλά δεν είδε έκείνα που ύπεστήριξαν ότι είδαν οί Σκιαπαρέλλη και Λόουελ. Έπί πλέον κατά την τελευ- ταίαν προσέγγισιν του Ά- ρεως τό 1926 ο καθηγη- τής της Άστρονομίας εις τό Πανεπιστήμιον Αθηνών κ. Σ. Πλακίδης έκαμε ολό- κληρον σειράν από παρά- τηρήσεις με τό μεγάλο τη- λεσκόπιον του Βασιλικού- μιν Άστεροσκοπίου, χω- ρίς να ήμπαρέση να δια-

κρίνη τίποτε από έκείνα που είδαν και κατέγραψαν εις τον τοπογραφικόν χάρ-την του Άρη οί προανα- φερθέντες δύο άστρονόμοι.

Εκ πρώτης όψεως τό πράγμα παρουσιάζεται πε- ριέργον, αν σκεφθώμεν ότι οί «διώρυγες» παρατηρήθη-σαν με μικρά μόνον τηλε- σκόπια, ενώ τά μεγάλα τοι- αύτα τίποτε τό βετικόν δεν μās είδισαν. Και έν τούτοις εις τό ζήτημα αυτό είχαμε τό φαινόμενο της οφθαλμα- πάτης, ή όποία έξηγείται με λίγα λόγια εκ έξης:

Έπάνω στην έπιφάνει-α του Άρη υπάρχουν μικράι σκοτεινά κηλίδες άνεξάρ- τητοι άλλήλων, που στό μι- κρά τηλεσκόπια συγχέον-ται μεταξύ των και παρου-σιάζονται ως ένα είδος συ- νεχών γραμμών και αυτές τις γραμμές τις ώνόμασαν «διώρυγες». Όταν όμως παρατηρήσωμεν τον Άρην με μεγάλο τηλεσκόπιο, έ- πειδή ή διακριτική αύτο- ισχύς χωρίζει τους σχημα- τισμούς αυτούς άπ' άλλή- λων, δεν βλέπομεν καμμία «διώρυγα».

Διά να άναπτυχθί όμως και διατηρηθί ή ζωή, αν ύποτεθί ότι ύπάρχει τοιαύ-τη επάνω εις τον Άρην, πρέπει να ύπάρχει και ά- τμόςσφαιρα. Και πραγματι- κά αί παρατηρήσεις μās λέ- γουν ότι ύπάρχει άτμόςσφαι-ρα εις τον πλανήτην αυτόν, αλλά πολύ διαυγής, γιατί σπανίως την διασχίζουν νέ- φη. Στον Άρη σπανίζουν και οί ύδρατμοί ή, όπως μās λέγουν μερικοί παρα- τηρητάι, δεν βλέπουν καθό-λου ύδρατμούς στην άτμό- σφαιρά του. Έχει δέ ή ά- τμόςσφαιρά του και όξυγό- νον, αλλά μόνον τό έκά- τοστόν έκείνου που έχει ή Γη. Φαίνεται όμως πιθανόν ότι άλλοτε ο Άρης είχε πολύ όξυγόνον, τό όποιον ήνώθη χημικώς με τά διά- φορα στοιχεία και κυρίως με σίδηρον και γι' αυτό ίσως έχει και χρώμα έρυ- θρόν. Η άτμόςσφαιρα έπο- μένως του Άρη, που έχει ύψος 180-200 χιλιομέτρων, είναι άραιά, άραιότερα της δικής μας, διαυγεστέρα και έπομένως ο ούρανός επί του Άρεως δα είναι κατά κανόνα άθής.

(Η συνέχεια στο προσεχές)
Δ. Κωτσάκης

Χίλια δυό σε μία σερίδα

Γιατί οι μικροί γνωστοί
λαϊκοί σουγιάδες λέγονται
«Κολοκοτρώνηδες»;

Στὸ 1825, ἡ τότε ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐφυλάκισε στὴν Ὑδρα — στὴν ἐκεῖ μὴ τοῦ προφήτου Ἡλίου — διαφόρους ὀπλαρχηγούς, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸν γέρο Κολοκοτρώνη, ὡς ἀντιπολιτευόμενους. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Ναύπλιο τοῦ ἐξήγησαν νὰ παραδώσῃ τὸ ξίφος του καὶ ὅ,τι ἄλλο ὅπλα ἔφερε μαζί του κ' ἔτσι τοῦ ἀφήρεσαν καὶ τὸ μικρὸ ἀσημαντὸ σουγιάκι του μὲ τὸ ὁποῖο συνήθως ἔκοθε τὸ ψωμὶ στὸ λιτὸ κ' ἀπλοϊκὸ του τραπέζι. Ὅταν ἔφθασε στὴν παραλία, καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ ἕνα κατὰστημα, πού ἀνάμεσα σ' ἄλλα εἶδη εἶχε κ' ἕνα ζεμπιλὶ γεμάτο ξυλομαχαιρίδια πού τὰ πωλοῦσε πρὸς 2—3 λεπτὰ τὸ καθένα, ἀπλώσε τὸ χέρι του ὁ γέρος τοῦ Μωρητᾶ, πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ παρεκάλεσε τὸν ἔμπορο νὰ τοῦ τὸ χρεώσῃ γιὰτὶ δὲν εἶχε ἐπάνω του λεπτὰ. Ὁ ἔμπορος κ' ὁ λαὸς πού παρακολουθοῦσε χαμογέλασαν μὲ πίκρα καὶ τότε ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδείας ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάρῃ μαζί του

τὸ ξυλομαχαιρίδιο. Τὸ ἐπεισὸδιο αὐτὸ διεδόθη σ' ὅλη τὴν πόλιν κ' ἀπὸ τότε τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν μικρῶν σουγιάδων μετωνομάσθη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ φέρει ὡς σήμερα ἀκόμα τὴν ὀνομασία «Κολοκοτρώνης».

Πῶς μπορεῖτε νὰ καταλάβετε ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸν καιρὸ;

Ὅταν ὁ οὐρανὸς ἔχῃ λεπτά, σὰν φτερά, σύννεφα, εἶναι σημεῖο καλοῦ καιροῦ. Ὅταν σκεπάζεται ἀπὸ λεπτά σύννεφα πού πυκνοῦνται καὶ καταλαμβάνουν μεγάλες ἐκτάσεις, ἡ δὲ κίνησις τους εἶναι ἀντίθετη μὲ τὴν τοῦ ἀνέμου, σημαίνει ὅτι πλησιάζει κακοκαιρία. Μικρὰ σύννεφα σημαίνουν βροχή. Μεγάλα, πού διαρκῶς ἐλαττώνονται, καλλιτέρευσι τοῦ καιροῦ. Ὅταν πολλὰ μαζί σύννεφα μαζεῦονται στὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν θὰ ἐπακολουθήσῃ βροχή.

Ποῖα εἶναι τὰ μεγαλύτερα τεχνικὰ ἔργα τῆς Ἑλλάδος;

Τὰ μεγαλύτερα καὶ σπουδαιότερα τεχνικὰ ἔργα τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ λίμνη τοῦ Μααραθῶνος, τὸ φράγμα τοῦ Στρυμόνος, ἡ διώρυξ τῆς Κορίνθου, ὁ ὁδοντῶς σι-

δηρόδρομος Διακοφτοῦ — Καλαθρύτων, τὰ ἀποξηραντικά τῆς λίμνης Κωπαΐδος, ἡ περιστροφικὴ γέφυρα τοῦ Εὐρίπου (Χαλκίδος), ἡ σήραγγα τοῦ Μπράλου, τὰ ἔργα τοῦ ποταμοῦ Γλαύκου, τὸ μέγα ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος Ἁγίου Γεωργίου, τὰ λιμενικὰ ἔργα τοῦ Πειραιῶς καὶ τὰ ἀποξηραντικά ἔργα Μακεδονίας.

Ποῖα εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου;

Πόσοι αἰῶνες πέρασαν ἀπὸ τότε πού ἀνεφάνη ὁ ἄνθρωπος στὴ γῆ; Σύμφωνα μὲ τὴ γνῶμιν μερικῶν ἐπιστημόνων ὁ ἄνθρωπος ἀνεφάνη τοὐλάχιστον πρὸ 100 χιλιάδων ἐτῶν, ἐνῶ κατ' ἄλλους πρὸ 230 χιλιάδων ἐτῶν. Οἱ γνῶμες εἶναι διαφορετικές, ἀλλὰ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶναι χιλιαωνόβια καὶ θὰ ζῇ ἀκόμη χιλιάδες καὶ ἴσως ἑκατομμύρια χρόνια.

Πῶς διατηροῦνται τὰ ψάθινα ἐπιπλά σας.

Διὰ νὰ διατηροῦνται καλὰ τὰ ψάθινα ἐπιπλά σας, καλὸν εἶναι ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ νὰ τὰ περνᾶμε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὅψιν τους μ' ἕνα βρεγμένο σφουγγάρι.

Τὰ ραδιόφωνα

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀνέρχεται, κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν, εἰς 130 ἑκατομμύρια κατοίκων.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ πόσα ραδιόφωνα νομίζετε ὅτι λειτουργοῦν;

37.000.000 ἀκριβῶς!

Δηλαδή 290 ραδιόφωνα κατὰ 1000 κατοίκους.

Καὶ ἡ στατιστικὴ τοῦ ραδιοφώνου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα πού υπάρχουν σ' ὅλον τὸν κόσμον, τὰ μισὰ περίπου εἶναι στὴν Ἀμερικῇ.

Ἡ μακροβιότης τῶν ... μικροβίων

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι τὰ μικροβία, ἐπειδὴ ἀνήκουν στὸ πῶς χαμηλὸ σκαλοπάτι τῶν ζώων ὀργανισμῶν, ἔχουν μιά πολὺ ἐφήμερη ὑπαρξί.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ. Βρέθηκαν μικροβία ζωντανά μέσα σὲ τοῦβλα μὲ τὰ ὁποῖα ἴχαν κτίσει τὰ σπῆτια των οἱ Ἴνκας τῆς Ἀμερικῆς δηλαδή τὰ μικροβία αὐτὰ ζοῦν ἀπὸ ἐδῶ καὶ 1500 χρόνια!

Ἀπὸ τὰς σχολικὰς ἐπιδείξεις χειροτεχνημάτων καὶ διακοσμητικῆς.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ἡ ΜΕΛΑΝΗ

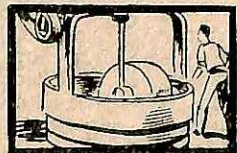
1. Ἡ συνηθισμένη μελάνη πού μεταχειριζόμαστε γιὰ γράμμο γεννιέται ἐπάνω στὸ δένδρο πού βλέπετε. Τὸ δένδρο αὐτὸ εἶναι δρὺς τῶν δασῶν μας.

2. Μιά ὥρα πρῶτα καταφθάνει ἕνα ἔντομο καὶ κάθεται ἐπάνω σ' ἕνα φύλλο τῆς δρὺς αὐτῆς. Τὸ τρυπᾷ καὶ μέσα στὴν τρύπα ἐμπιπνύει τ' αὐγά του.

3. Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸ μέρος πού εἶχε τρυπήσῃ τὸ φύλλο φαίνεται ἕνα σημάδι πού σιγά-σιγά γίνεται μικρὴ σφαίρα, χονδρὴ ὅπως τὸ ἄκρο τοῦ δακτύλου.

4. Συνθλίβοντας λοιπὸν τὴ σφαίρα αὐτή, μέσα σὲ εἰδικὸ μηχανήμα, καὶ διαλύοντάς τὴν μέσα σὲ νερὸ ἀναμειγμένο μὲ ἀμμωνιακὸ ἅλας, παρασκευάζουν τὴ συνηθισμένη μαύρη μελάνη.

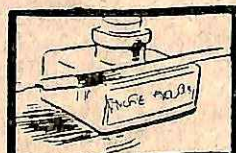
5. Ἡ Σινικὴ μελάνη, πού εἶναι μιά μελάνη ἀπολύτως ἀνέκτη (ηὴ), παρασκευάζεται ἀπὸ ἀνάμειν τοῦ μαύρου τοῦ καπνοῦ (φοῦμο), γόμας καὶ νεροῦ.

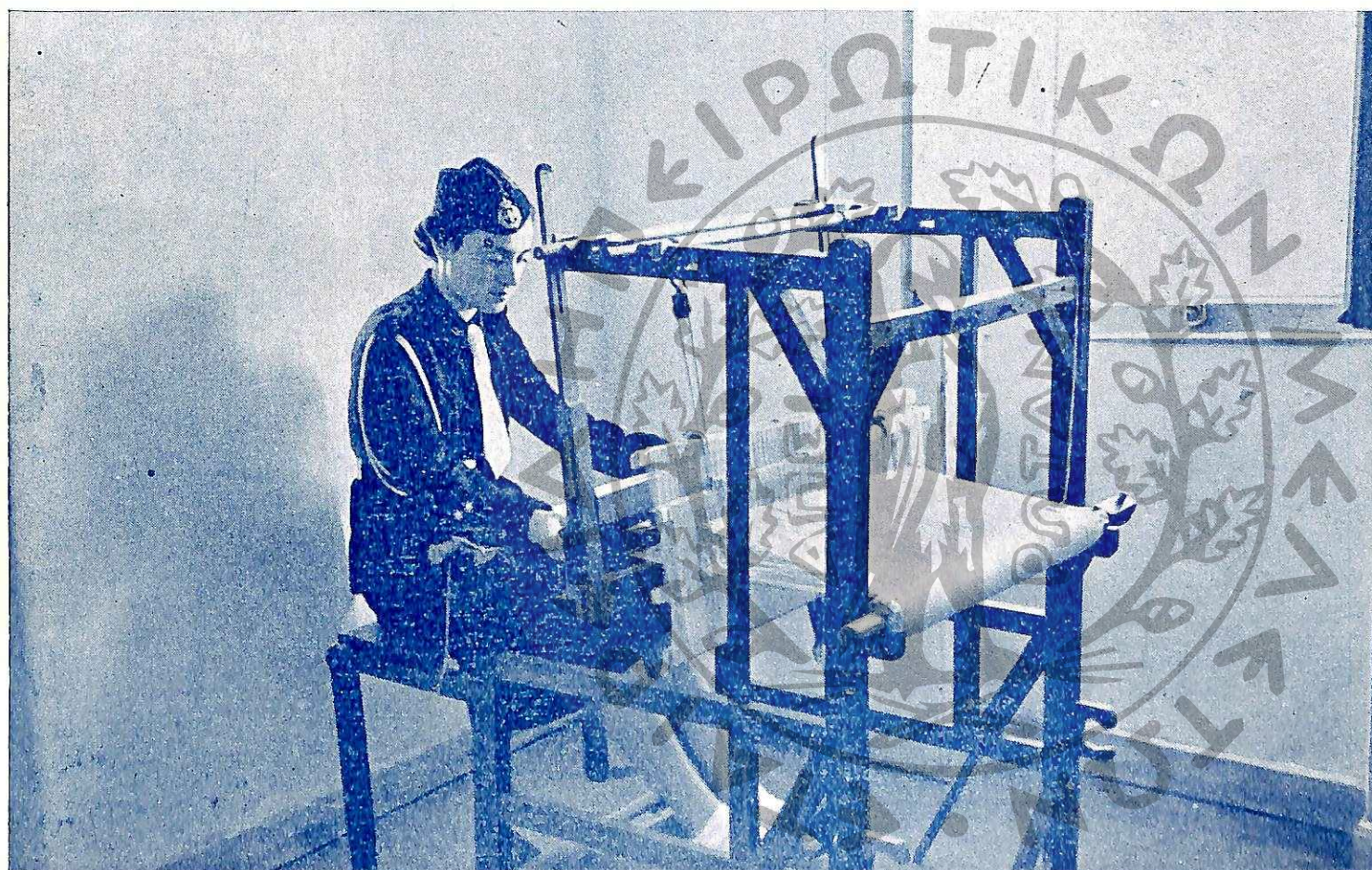
6. Τὸ μαῦρο τοῦ καπνοῦ (ὁ φοῦμος), πού συντελεῖ στὴν παρασκευὴ τῆς ἀνωτέρω Σινικῆς μελάνης, ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀσβεστοποιήσεως τῆς ναφθαλίνης μέσα σὲ κλειστὸ δοχεῖο.

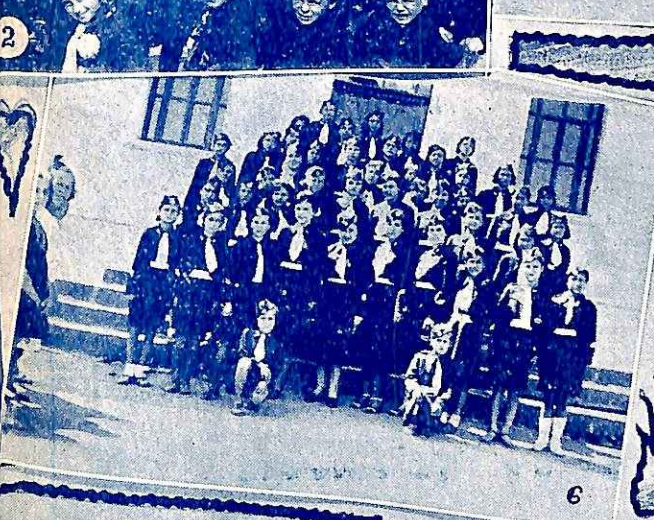
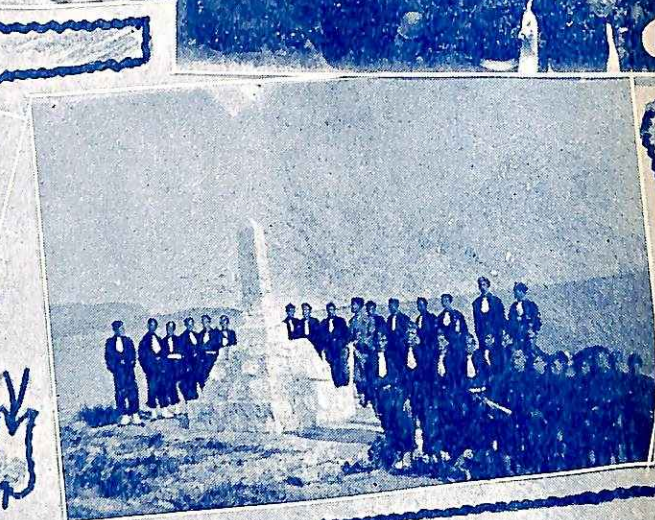
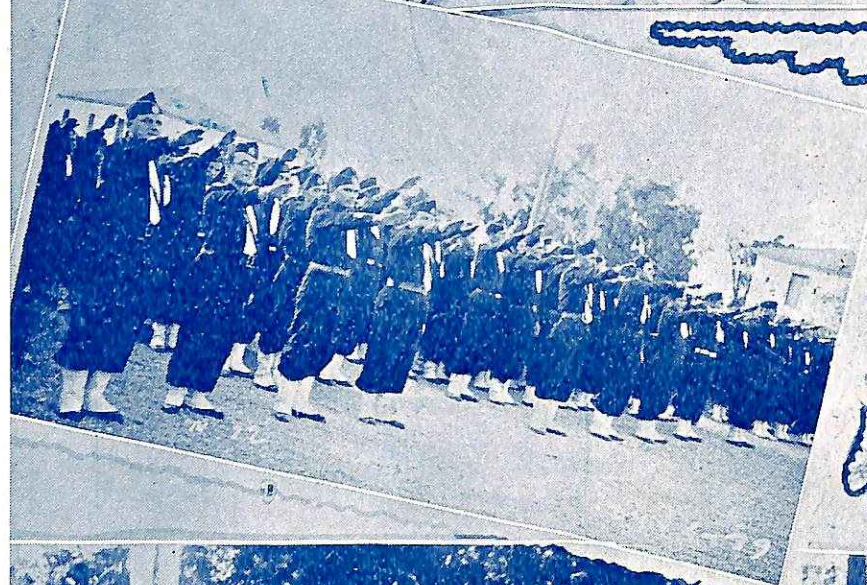
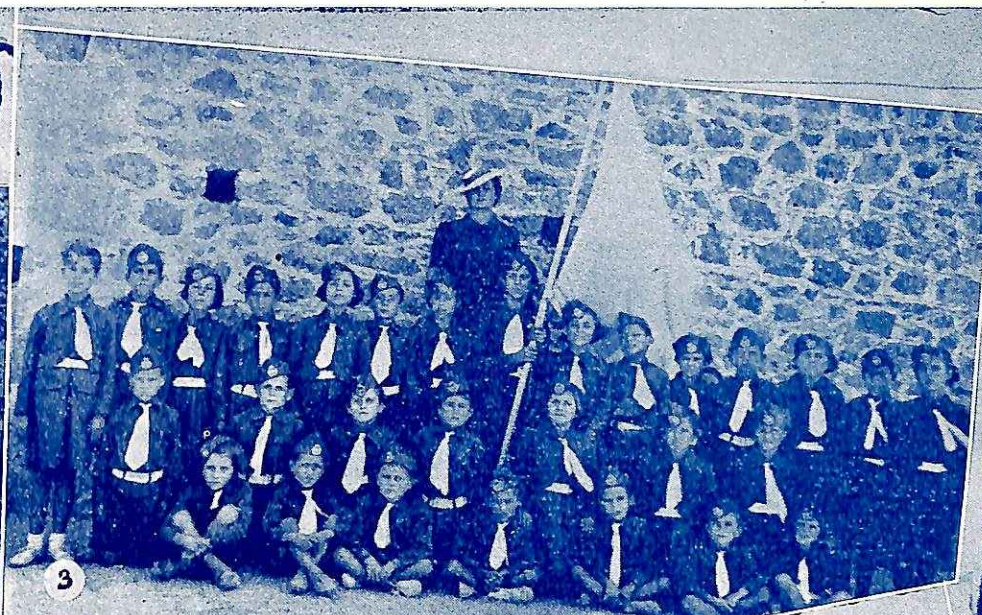
7. Ἡ τυπογραφικὴ μελάνη παρασκευάζεται μὲ μαῦρο καπνὸ ἀναμειγμένο μὲ λινέλαιο, θεϊκὸ ὀξύ καὶ σελλοφάνην, γιὰ νὰ παρασχεθῇ μιά παχυντὴ μελάνη πού συγκρατεῖται καλὰ καὶ ἐξηραίνεται τελειῶς.

8. Ἡ κίτρινη μελάνη γίνεται πολλὰς φορὲς μὲ χημικὰ οὐσίες ἢ μὲ λυσοκόκκινον (καρμὲν) πού παράγεται ἀπὸ ἕνα ἔντομο τῆς Ἀμερικῆς.

Βαθμοφόρος τῆς Ε. Ο. Ν. ἐργαζομένη εἰς ἐγχώριον ἀργαλειόν.

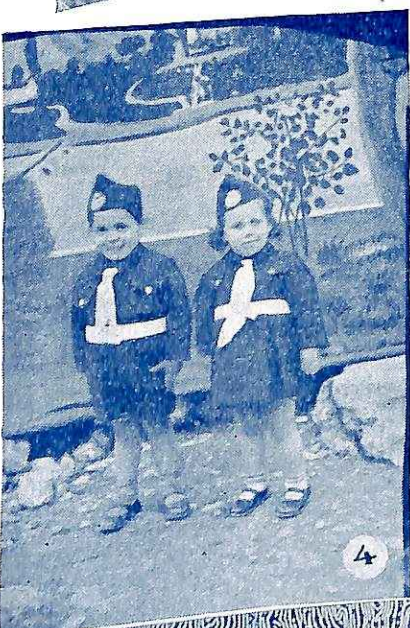
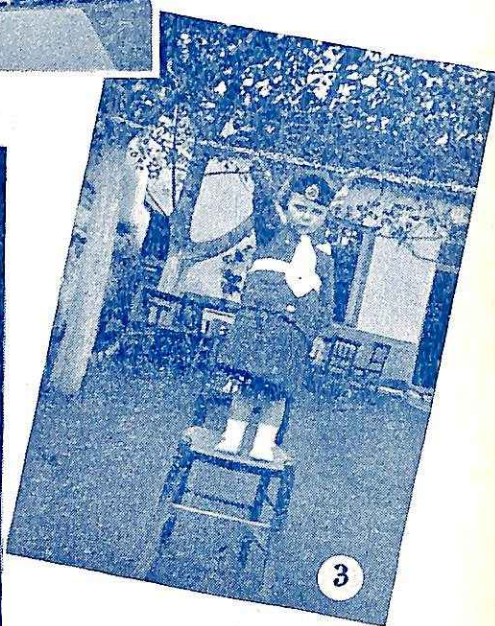
- 1) Σκαπανείς Δημοτικού Σχολείου Σταμνάς (Μεσολογίου).
- 2) Σκαπανείς και Σκαπάνισσαι ΣΤ' Δημοτικού Σχολείου Έδεσσας εις τούς μαγευτικούς καταρράκτας τής πατρίδος των.
- 3) Σκαπανείς και Σκαπάνισσαι Λευκοχώματος (Σπάρτης).
- 4) Βαθμοφόροι Φαλαγγίται Ε. Ο. Ν. Μεσσηνίας χαιρετώντες κατά την ανάκρουσιν του Έθνικού Ύμνου.
- 5) Φαλαγγίται τής Χώρας - Σάμου καταθέτοντες στέφανον εις τὸ μνημείον Κάβο - Φονιά.
- 6) Βαθμοφόροι Φαλαγγίτισσαι και Σκαπάνισσαι Όρεστιάδος.
- 7) Οί επίσημοι πρό τής προτομῆς του Ιστορικού και αγωνιστοῦ του 1821 Άμβροσίου Φραντζή.
- 8) Τὸ ἐπιτελεῖον τής Φάλαγγος Γιδά τής Ε. Ο. Ν. μετὰ του Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ και του Ὑποδιοικητοῦ Βερροίας.
- 9) Οί Φαλαγγίται τής 149 Α Φάλαγγος Γιδά κατά τήν ἑορτήν τής ἁγίας Κυριακῆς εις Λουτρὸν Βερροίας.

- 1) Οί μικροί αδελφοί Φώτη Τσατσούλη εκ Σουφλίου.
- 2) Ο μικρότερος Σκαπανεύς της Ε. Ο. Ν. Σπάρτης.
- 3) Η Σκαπάνισσα Έλένη Μυσιρλή Λεχόδου.

- 4) Δύο μικρά Σκαπανάκια της 131 Φάλαγγος Φιλιατών.
- 5) Ο Γ. Ζέρβας, μικρός Σκαπανεύς της Ε. Ο. Ν. Αθηνών.
- 6) Α. Παπαλαζαρίδης της Ε.Ο.Ν. Αθηνών.

Η έγχώρια ὄρνιθα

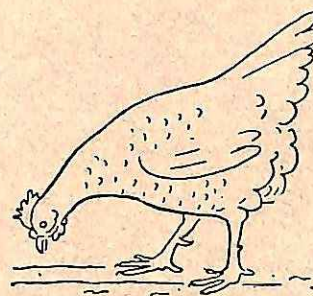
μιά ράτσα ὄρνιθων, ἀλλὰ νὰ ἔχη ὄρνιθες πού νὰ τοῦ πληρῶνουν τοὺς κόπους του καὶ τὰ ξεοδὰ του.

Τέτοιες κόττες, οὐτε νὰ βρεθοῦν, οὐτε νὰ διαλεχτοῦν εἶναι δύσκολο.

Κάθε κόττα πού γεννᾷ κάτω ἀπὸ 120 αὐγά τὸ χρόνο εἶναι ζημιὰ καὶ πρέπει

τηροῦμε σὲ καλὴ ὑγιεινὴ κατάστασι γιὰ νὰ ζῇ εὐχάριστα, διότι μιὰ εὐχάριστη ζωὴ συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν ὠτοκία, καὶ νὰ προλαβαίνομε ἔτσι τὶς ἀρρώστειες καὶ ὄχι νὰ ζητοῦμε νὰ τὶς θεραπεύωμε ὅταν ἀρρωστοῦν, γιὰτὶ τότε εἶναι πλέον ἀργά.

Νὰ μάθωμε τὸν τρόπο τῆς ἀναπαραγωγῆς, ὅπως γράφουμε παραπάνω, νὰ διαλέγωμε δηλαδὴ αὐγά γιὰ κλώσσιμα ἀπὸ κόττες καρπερὲς καὶ διαλεγμένους πετεινοὺς γιὰ νὰ βγάλωμε πουλάκια γερὰ.

ΤΟ ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΟ

Απὸ τὸ ἀγριοπερίστερο κατάγεται καὶ ἡ κατοικίδιος περιστέρα. Στὴν Ἑλλά τὰ ἀγριοπερίστερα βρίσκονται σὲς ἀκτὲς καὶ ἰδίως τῶν νήσων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν βραχιδῶν ὁρέων.

Ἔχουν τὸ μέγεθος τῆς ἡμερης περιστέρας καὶ τὸ χρῶμα τοὺς εἶναι σπακτοκόκκινον.

Τὸ ἀγριοπερίστερο εἶναι ταχύτατο καὶ πετᾷ 150 χιλόμετρα τὴν ὥρα.

Τὴ φωνὴν τοῦ τὴν κτίζει σὲς κοιλότητες τῶν βράχων καὶ γεννᾷ τρεῖς φορές τὸ χρόνο ἀπὸ 2 λεπτὰ μικρὰ λευκὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα κλώσσοῦν ἐκ περιτροπῆς τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ ἐπὶ 20 ἡμέρες.

Τὸν χειμῶνα, πού δὲν βρίσκει εὐκόλα τροφὴν στὰ βορεινὰ μέρη, κατεβαίνει κατὰ σμῆνην στὰ νοτιώτερα.

Τὸ ἀγριοπερίστερο εἶναι ὠφέλιμον εἰς τὴν γεωργίαν διότι τρώγει κατὰ προτίμησιν σπόρους ζιζανίων. Τὸ κυνῆγι τοῦ ἀγριοπεριστερίου εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰτὶ εἶναι πτηνὸ φιλόπομπο καὶ προνοητικὸ καὶ δὲν ἐπιτρέπει εὐκόλα εἰς τὸν

κυνῆγόν νὰ τὸ πλησιάσῃ. Τὸ κρέας τοῦ εἶναι λίγο σκληρὸ ἀλλὰ εὐγευστο. Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω περιγραφομένου ὑπάρχει καὶ τὸ ἀγριοπερίστερο ἢ οἰνὰς, κοινῶς φασσοπερίστερο.

Η ΦΑΣΣΑ

Ἐνα ἄλλο εἶδος ἀγριοπεριστερου εἶναι ἡ φάσσα.

Ἡ φάσσα ἔχει σῶμα εὐρωστο καὶ χρῶμα φαιογάλανο. Στὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ φέρει καὶ ἀπὸ μιὰ λευκὴ κηλίδα. Ζῇ κατὰ προτίμησιν σὲ δάση ἀπὸ κωνοφόρα δένδρα καὶ τρέφεται ἀπὸ κόκκους. Συναντᾶται ὅμως καὶ στὰς πεδιάδας. Στὴν Ἑλλάδα συναντᾶται ἀφθονίαν στὰς θεσσαλικὰς καὶ μακεδονικὰς πεδιάδας, καὶ στὴν ἄλλην Ἑλλάδα δὲν εἶναι ἀγνωστὴ. Ἡ φάσσα θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ κυνῆγια. Τὸ κυνῆγι τῆς φάσσας καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἀγριοπεριστερων γίνεται κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, ὁπότε εἶναι καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς μεταναστεύσεώς των. Γιὰ τὸ κυνῆγι αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται μεγάλα δίκτυα μὲ τὰ ὁποῖα φράσσονται αἱ δίοδοι καὶ χαράδρες ἀπ' ὅπου γίνονται τὰ περάσματα γιὰ τὴν μετανάστευσίν των. Οἱ κυνηγοὶ εἶναι κρυμμένοι πίσω ἀπὸ δένδρα ἢ θάμνους

καὶ ἡ τὰ συλλαμβάνουν μέσα εἰς τὰ δίκτυα τὰ ὁποῖα κλείνουν καταλλήλως μόλις πέσῃ μέσα τοὺς τὸ σμῆνος ἢ τὰ φονεύουν διὰ τοῦ ὅπλου. Τὸ κρέας τῆς φάσσας εἶναι νοστιμώτερον ἀπὸ τοῦ κοινῶς ἀγριοπεριστερου καὶ ὀλιγώτερον σκληρὸν ἀπ' αὐτό.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έπειδή το ανέβασμα θ' άπαιτούσε τρεις φορές λιγότερο καιρό από το κατέβασμα, ο κ. Ουόλστον κι' οι σύντροφοί του μπορούσαν να διαθέσουν λίγες ώρες ως τη στιγμή που θα γύριζαν στο δάσος των έλάτων. Και κοιτάζοντας γύρω-γύρω με τὰ κυάλια, εξέτασαν προσεκτικά τη χώρα που άπλωνόταν στα πόδια τους.

Ο Έρνέστος, με τὸ σημειωματάρκι και τὸ μολύβι στα χέρια, έχαραζε τις γραμμές του μεγάλου εκείνου αὐγού, γιατί τέτοιο σχήμα είχε, — πού τὸ διαπενούσαν ὁ 19ος παράλληλος του νοτίου ἡμισφαρίου σὲ μακρὸς εἰκοσιτεσσάρων περίπου λευγῶν, καὶ ὁ 114ος μεσημβρινὸς σὲ μακρὸς δεκαεννέα.

Απὸ κεῖ—πάνω μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῇ καλὰ ὅλο τὸ βορεινὸ μέρος, σὲ ἀπόστασι δέκα ὡς δώδεκα λευγῶν. Πέρα ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, μὴ στενὴ λωρίδα θάλασσας ἀπλωνόταν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας ὡς τὸ ἀκρωτήρι πού ἔκλεινε τὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν.

Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λάθος, ἔλεγε ὁ Τζάκ. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ γυαλιὰ γιὰ ν' ἀναγνωρίσω τὴ Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας καὶ τὴν ἀκτὴ ὡς τὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας.

Πραγματικῶς, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Ουόλστον, καὶ στὴν ἀκρὴ αὐτῆς τῆς γωνίας, νὰ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι, πού σκεπάζει τὸν ὄρμο τοῦ Ξιφιά.

Δυστυχῶς, εἶπε ὁ Τζάκ, οὐτὲ μὲ τὸ λαμπρὸ τηλεσκόπιο τοῦ Έρνέστου δὲν μπορούμε νὰ ἰδοῦμε τὴν περιοχὴ τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν.

Γιατὶ τὴν κρύβουν οἱ βράχοι, πού τὴν περιορίζουν πρὸς τὰ μεσημβρινά, ἀποκρίθηκε ὁ Έρνέστος. Ἀφοῦ ἀπὸ τὸ Φελσενχάιμ καὶ τὸ Φάλκενχορστ δὲν φαίνεται ἡ κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, οὐτὲ ἀπ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ δὲν μπορεῖ νὰ φαίνονται τὸ Φελσενχάιμ καὶ τὸ Φάλκενχορστ. Εἶναι λογικὸ, νομίζω.

Λογικώτατο! εἶπε ὁ Τζάκ. Ἀλλὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνεται οὐτὲ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας...

Μπᾶ! Καὶ πού ξέρεις ἂν κι' ἀπὸ κεῖ, κι' ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ ἀκόμη, δὲν φαίνεται αὐτὸς ὁ κῶνος. Ἐμεῖς μπορεῖ νὰ μὴ τὸν προσέξαμε ποτέ.

Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Ουόλστον, πρέπει νὰ συμπεράνουμε, ὅτι ἡ καθαυτὴ κορυφογραμμὴ δὲν φαίνεται παρ' ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ.

Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ Έρνέστος. Καὶ τὰ ὑψώματα τῆς κοιλάδος μᾶς κρύβουν τὸ Φελσενχάιμ.

Λυποῦμαι, ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ, γιατί θὰ βλέπαμε τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὴν κυρία Ουόλστον καὶ τὴν Ἀννα... Κι' ἂν τοὺς ἐρχόταν ἡ ἰδέα νὰ πᾶνε στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, θὰ τοὺς γνωρίζαμε... ἐννοῶ μὲ τὰ κυάλια.

— Ἐ, τί νὰ γίνῃ! εἶπε ὁ Έρνέστος. Πρέπει νὰ κάνουμε ὑπομονή.

Αὐτὸ μόνον τὸ κακὸ ἔχει ὁ κῶνος, συμπέρανε ὁ Τζάκ. Γιατὶ νὰ μὴν εἶναι ψηλότερος λίγα πόδια;... Ἀν ἦταν,

οἱ οἰκογένειές μας θὰ μᾶς ἔκαναν σινιάλα, θὰ ἔβαζαν μὴ σημαία στὸν περιστερεῶνα τοῦ Φελσενχάιμ. Καὶ θὰ τοὺς χαιρετούσαμε μὲ τὴ δικὴ μας.

— Πῆρε πάλι δρόμο ὁ Τζάκ!... εἶπε ὁ κ. Ουόλστον.

— Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Έρνέστος θάβλεπε τὴν Ἀννα...

— Μὰ τὴν βλέπω πάντα!

— Καὶ χωρὶς γυαλιὰ, ἔ; Τί μακριὰ πού βλέπουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς!

Τέλος πάντων, δὲν μπορούσαν νὰ διακρίνουν καμμιά λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας. Καὶ τὸ μόνον πού εἶχαν νὰ κάμουν, ἦταν νὰ πάρουν μὴ ἀκριβῇ ἀποψὶ τοῦ νησιοῦ καὶ νὰ σημειώσουν τὸ σχῆμα τῆς περιφέρειας καὶ τὴ γεωλογικὴ του κατασκευή.

Σὰν μὴ στυλπὴ ταῖνια φαίνονταν ὁ ποταμὸς Μόντροζ. Τὸ κάτω μέρος ἐπὶ τῆς μὴς χώρας δασωμένῃ καὶ καταπράσινῃ ἄλλὰ τὸ ἐπάνω μὴ χώρα γυμνὴ. Τρεφόμενος ἀπὸ πολλὰ παραποτάμια, ἔκανε ἕνα σωρὸ στριφογυρίσματα. Τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια ἔφθαναν ἀπὸ κεῖ ὡς τὶς δυτικὲς ἀκρὲς τοῦ νησιοῦ.

Τὸ σχῆμα γενικὰ τῆς Νέας Ἑλβετίας ἔμοιαζε μὲ φύλλο δένδρου, περισσότερο πλατὺ παρὰ μακρὸ. Καὶ τὰ πέντε ἔκτα τοῦλάχιστον τῆς ἐπιφανείας τῆς, πρὸς τὸ βορεινὸ μέρος τῆς ὁροσειρᾶς, ἦταν μὴ χώρα πολὺ γόνιμη, ἱκανὴ νὰ θρέψῃ πολλὰς χιλιάδες κατοίκους.

Ὅσο γιὰ τὴ θέσι τῆς στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ, ἦταν φανερό πὼς δὲν ἄνηκε σὲ κανένα ἄθροισμα νησιῶν, σὲ κανένα ἀρχιπέλαγος. Ἡ ἀκτὴ τοῦ πλησιεστέρου ἀπέχει τριακόσιες δόκκληρες λεῦγες, κι' ἦταν ἡ Νέα Ὀλλανδία.

Νησάκια γύρω τῆς δὲν εἶχε. Μόνον στὴ δυτικὴ θάλασσα φαίνονταν ἕνας σκόπελος, τέσσερες λεῦγες μακριὰ ἀπὸ τὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν. Ὁ Τζάκ κοίταξε μὲ τὰ κυάλια πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ὁ Ἀναμμένος Βράχος... πού δὲν

καίει! ἐφώναξε. Ἄν ἦταν ὁ Φρίτς, δὲν θὰ χρειαζόταν γυαλιὰ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ...

Ὡστε ἡ Νέα Ἑλβετία, στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς, μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐγκατάστασι μίας μεγάλης ἀποικίας. Ὁποσδήποτε, ἐκεῖνο πού ἐπρόσφεραν τὰ ἀνατολικά, τὰ δυτικά καὶ τὰ βορειὰ τῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ γυρέψῃ κανεὶς καὶ στὰ μεσημβρινά. Τὶ διαφορά ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ὡς τ' ἄλλα! Ἦταν μὴ γόνιμα, μὴ ἐρμηδιά, πού ἔδινε ὅλη τὴ φρίκη τοῦ χάους. Ἡ ἀνώτερη ζώνη τῆς βουνοσειρᾶς ἐξακολουθοῦσε ὡς τὴ μεσημβρινὴ ἀκρὴ τοῦ νησιοῦ, — ζώνη πού φαίνονταν ἀδιαπέραστη, ἀδιάβητη. Καὶ κάτω τὸ ἀκρογιάλι δὲν ἦταν παρὰ μὴ στενὴ λωρίδα ἀπὸ ἄμμο, πού κι' αὐτὴ θὰ τὴ σκέπαζε ἡ θάλασσα μὲ τὴν παλλίρροια.

Ὁ κ. Ουόλστον, ὁ Έρνέστος κι' ὁ Τζάκ ἔβλεπαν σιωπηλὰ τὸ μελαγχολικὸ θέαμα τῆς ἀγρίας ἐκείνης ἐρμηδιάς. Ὑστερὰ ὁ Έρνέστος εἶπε: — Ἀν, μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ Ἀλνδολορδ, ριχνόμαστε σ' αὐτὴ τὴν ἀκτὴ, θὰ πεθαίναμε τῆς πείνας!

— Ναὶ παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ουόλστον. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν θὰ εἶχατε ἐλπίδα σωτηρίας. Γιατὶ δὲν θὰ μπορούσατε νὰ φθάσετε ποτέ στὴν εὐφορὴ χώρα, ἂν καὶ δὲν ἀπέχει παρὰ λίγες λεῦγες πρὸς τὰ βορειὰ. Πὼς θὰ περνούσατε αὐτοὺς τοὺς βράχους; Πὼς θὰ κατεβαίνατε ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ πλαγιά τῆς βουνοσειρᾶς; Μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ δὴ δὲν ὑπάρχει συγκοινωνία μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ.

Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἄν τριγυρίζαμε τὴν ἀκτὴ, θὰ φθάναμε ἴσως στὸ στόμιο τοῦ Μόντροζ καὶ στὸ εὐφορὸ μέρος τοῦ νησιοῦ. — Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Έρνέστος, ἀλλὰ μόνον ἂν τὸ πλοιάριό μας σπρωχνόταν πρὸς τ' ἀνατολικά ἢ τὰ δυτικά. Γιατὶ στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ δὲν θὰ εὕρισκε ἕναν ὄρμο, σὰν τὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας γιὰ ν' ἀράξῃ χωρὶς πολὺ κόπο.

Ἦταν εὐτύχημα, ἀλήθεια, πού οἱ ναυαγοὶ τοῦ «Ἀλνδολορδ» σπρώχθηκαν τότε στὸ βορεινὸ ἀκρογιάλι τῆς Νέας Ἑλβετίας. Ἀλλοιῶτα θὰ ἦταν χαμένοι!

Ὁ φρικτότερος θάνατος θὰ τοὺς περιμένε στὸ σωρὸ ἐκεῖνο τῶν βράχων! Ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ σωθοῦν κι' ὠδήγησε τὴ σχεδία τους σὲ μέρος καλὸ.

Ὁ κ. Ουόλστον, ὁ Έρνέστος κι' ὁ Τζάκ ἔμειναν στὴν κορυφὴ τοῦ κῶνου ὡς τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα. Πῆραν ὅλες τὶς ἀναγκαῖες σημειώσεις γιὰ τὴ χάρτη τῆς Νέας Ἑλβετίας, — χάρτη πού θὰ ἔμεινε ἀτελής, ἀφοῦ τὸ μεσημβρινὸ μέρος δὲν φαίνονταν ἀπὸ κεῖ. Θὰ συμπληρωνόταν ὁμως μετὰ τὸν γυρισμὸ τοῦ «Ξιφιά» στὰν ὁ πλοίαρχος Λίτλστον θ' ἀποτελείωνε τὴν ὑδρογραφικὴ ἀναγνώρισι τοῦ νησιοῦ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Έρνέστος ἔκοψε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάρκιό του κι' ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα: «Σήμερα, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1817,

ὄρα 4 μ. μ., ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κῶνου...».

Ἐδῶ στάθηκε καὶ ρώτησε:

— Πὼς θὰ ὀνομάσουμε, ἀλήθεια, αὐτὸν τὸν κῶνο;

— «Κῶνο τῆς Λύτης» ἀφοῦ δὲν μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ δὴ τὸ Φελσενχάιμ! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Ὁχι, «Κῶνο τοῦ Ζάν Ζερμάττ», πρὸς τιμὴν τοῦ πατέρα σας, παιδιὰ μου! ἐπρότεινε ὁ κ. Ουόλστον.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ μὲ χαρὰ. Ὁ Τζάκ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του ἕνα ποτήρι. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν κι' οἱ ἄλλοι. Κι' ἀφοῦ ἦπιαν λίγη ρακὴ μ' ἕνα τριπλὸ «κούρρα» γιὰ τὰ βαπτίσια, ὁ Έρνέστος μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ:

«... ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ «Κῶνου Ζάν Ζερμάττ», σὲ σᾶς, ἀγαπητοί μου γονεῖς, σὲ σᾶς, κυρία Ουόλστον, σὲ σᾶς, ἀγαπητὴ μου Ἀννα, ἀπευθύνουμε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐμπιστευμένο στὸν πιστὸ μας ταχυδρόμο, πού, πῶς εὐτυχῆς ἀπὸ μᾶς, θὰ βρίσκεται σὲ λίγο στὸ Φελσενχάιμ.

Ἡ Νέα Ἑλβετία μας, ὁλομόναχη σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἔχει περίμετρο ἐξήντα ὡς ἑξομῆντα λευγῶν. Πολὺ εὐφορὴ στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς, εἶναι ἄγονη καὶ φαίνεται ἀκατοίκητη πίσω ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τῆς βουνοσειρᾶς.

Ὑστερὰ ἀπὸ σαρανταοκτὼ ὥρες, ἐπειδὴ ὁ γυρισμὸς θὰ εἶναι εὐκολώτερος, θὰ βρισκόμαστε κοντὰ σ' ὅλους ἐκείνους πού ἀγαποῦμε καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Παντοδυναμοῦ, μπορούμε νὰ ἐλπίζουμε πὼς θὰ ἰδωθοῦμε μ' ἐκείνους πού περιμένουμε τόσο ἀνυπόμονα.

Ἐκ μέρους τοῦ κ. Ουόλστον, τοῦ ἀδελφοῦ μου Τζάκ κι' ἐκ μέρους τοῦ εὐπειθοῦς υἱοῦ σας, δεχθῆτε τοὺς πῶς ἔγκαρδιως χαιρετισμούς.

Έ ρ ν έ σ τ ο ς

Τὸ περιστέρι βγήκε ἀπὸ τὸ κλουβί του καὶ, ἀφοῦ δέθηκε τὸ γράμμα στὸ πόδι του, ὁ Έρνέστος τὸ ἄφησε νὰ πετάξῃ.

Στὴν ἀρχή, τὸ πούλι σηκώθηκε 30 ὡς 40 πόδια ψηλότερα ἀπὸ τὸν κῶνο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ περιλάβῃ μεγαλύτερη ἔκτασι μὲ τὸ βλέμμα του. Ἐπειτα, ὀδηγούμενο ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο ἐνστικτοῦ τοῦ προσανατολισμοῦ, — τὴν ἔκτη αὐτὴ αἴσθησι κάθε ζώου, — διηυθύνθηκε μὲ γοργὸ πέταγμα πρὸς τὰ βορειὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ χαθῇ.

Δὲν ἔμεινε τώρα, παρὰ νὰ ὑψώσουν καὶ τὴ σημαία στὴν κορυφὴ τοῦ «Κῶνου Ζάν Ζερμάττ» καὶ γιὰ κοντὰρι μεταχειρίσθηκαν τὸ μακρὸ μπαστοῦνι τοῦ κ. Ουόλστον, πού τὸ ἔχωναν ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους βράχους.

Ἀφοῦ ἔγινε κι' αὐτὸ, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κατεβοῦν στὰ πόδια τῆς βουνοσειρᾶς, νὰ φθάσουν στὴ σπηλιά, νὰ φᾶνε ἕνα καλὸ γεῦμα ἀπὸ κινῆσι καὶ τέλος νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν, ὕστερα ἀπὸ μὴ τόσο κουραστικὴ ἡμέρα.

Τὸ ἄλλο πρωὶ θ' ἀναχωροῦσαν κι' ἔτσι, μετὰ σαρανταοκτὼ ὥρες τὸ ὀλιγότερο, θὰ ἦταν πίσω στὸ Φενσενχάιμ.

Ἀφοῦ ὑψώθηκε ἡ σημαία, ὁ Τζάκ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Βιταμίνη D καὶ ὁ Ραχιτισμὸς

Ε'.

Ἐάν οἱ ἄλλες βιταμίνες εἶναι φυσικὰ προϊόντα τῆς φυτικῆς ἐνεργείας, ἡ βιτ. D ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὴν μᾶλλον ἐκδηλον ἀναπαράστασι τῆς Θεϊκῆς ἐνεργείας. Πράγματι ἡ βιτ. D εἶναι Θεὸν δῶρον, μᾶς στέλλεται ἀνωθεν διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐνῶ οἱ ἄλλες βιταμίνες παρασκευάζονται ἐν τῶν χυμῶν τῶν καρπῶν, τῶν φύλων ἢ τῶν φύλλων τῶν φυτῶν μὲ μόνον παραγόντα τὴν φυτικὴν ἐνέργειαν. Ἐπρεπε νὰ περάσουν αἰῶνες πολλοί, νὰ ὑπάρξουν συμπτώσεις καὶ τυχαῖες παρατηρήσεις γιὰ νὰ καταλάβωμε τὴν ζωογόνου ἐπίδρασι τῶν χημικῶν ἢ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Μόλις τὸ 1919 ἀνεκάλυψαν τὴν θεραπευτικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἡλίου στὸ ραχιτισμὸ καὶ ὀλίγον κατόπιν βρῆκαν τὶς στερόλες, δηλ. οὐσίες πού ὑπάρχουν στὰ ζῶα καὶ σὲ ὀρισμένα φυτὰ καὶ τὶς ὁποῖες οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μεταβάλλουν σὲ βιτ. D. Τέλος τὸ 1933 κατάρθωσαν νὰ παρασκευάσουν καὶ τεχνητῶς τὴν βιτ. D, δηλ. πῆραν στερόλες, τὶς ἐξέθεσαν στὸν τεχνητὸ ἥλιο καὶ κατόπιν τὶς διέλυσαν σὲ λάδι καὶ ἐκυκλοφόρησαν ἀμέσως εἰς τὸ ἐμπόριον ἡ βιτ. D. Ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας, ὅπως τὸ Vitaminol, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πρῶτον τέλειον βιταμινούχον Ἑλληνικὸν παρασκεύασμα. Ἡ βιτ. D εἶναι κρυσταλλικὴ οὐσία, διαλύεται μόνον εἰς τὰ λίπη, ἀντέχει εἰς τὴν μεγάλην θερμότητα καὶ εἰς τὰς καιρικὰς ἐπιδράσεις. Ἀναφέρουν ὅτι βρῆκαν σὲ Αἰγυπτιακοὺς τάφοις μουρουνέλαιον πλουσιώτατον εἰς βιτ. D. Αἱ σπουδαιότεραι πηγαὶ βιτ. D διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ γάλα, τὸ βούτυρον, τὰ αὐγά, ἡ μαγιά τῆς μύρας καὶ τὸ μουρουνέλαιον.

Τὸ μουρουνέλαιον ὡς γνωστὸν, παράγεται ἀπὸ τὸ σικίτι τοῦ μπακάλου ὁ ὁποῖος τρώγει τὰ μικρὰ ψαράκια πού βρίσκονται στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν βιτ. D ἀφθόνως στὸ σῶμά των, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Κατόπιν οἱ ψαράδες τῆς Νορβηγίας καὶ ἡ βιομηχανία ἐξάγει τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὸ σικίτι τῆς μουρούνας. Δυστυχῶς ὁμως τὸ θαυμάσιον αὐτὸ φάρμακον δὲν ἔχει πάντοτε τὰς βιταμίνας A καὶ D σὲ σταθερὰ ποσότητα, διότι ἄλλοτε νοθεύεται μὲ ἄλλα ψαρέλαια καὶ ἄλλοτε ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐλαίου καταστρέφει μὲ γὰ μέρος τῶν βιταμινῶν του. Συμβαίνει δὲ μὲ τὴν βιτ. D τὸ ἐξῆς παράδοξον γεγονός: Ὅτι ἐνῶ ὁ ἥλιος τὴν παρασκευάζει, ὁ ἴδιος πάλιν τὴν καταστρέφει ὅταν τὴν ἐκθέτωμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὸν ἥλιον. Διὰ τοῦτο ἡ βιτ. D καταστρέφεται ὅταν οἱ ψαράδες ἐξάγουν τὸ μουρουνέλαιον διὰ τῆς

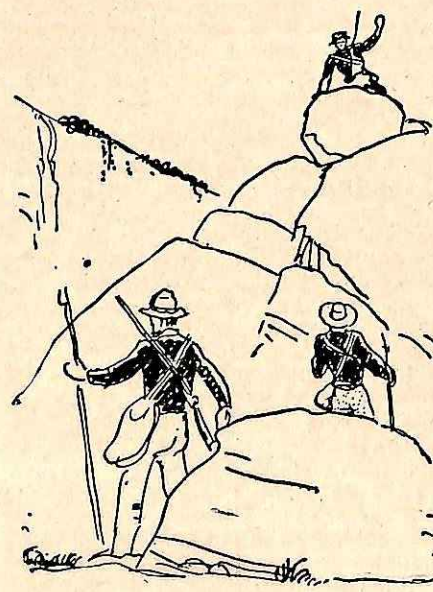
ἐκθέσεως τοῦ σικιτιοῦ εἰς τὸν ἥλιον. Ἐπίσης ἡ παρατεταμένη ἡλιοθεραπεία πού γίνεται ἀλόγιστα ἀπὸ τοὺς περισσότερους νέους καὶ νέας κατὰ τὸ καλοκαίρι πρῶτον καταστρέφει τὸν ὄργανισμὸ μὲ τὰ ἐγκαύματα καὶ δεύτερον ἐξαφανίζει ἀπὸ τὸν ὄργανισμὸ τὴν βιτ. D πού τὸσον εἶναι ἀναγκαῖα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Ἡ ἀποστολὴ τῆς βιτ. D εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ νέου εἶναι σπουδαιότατη, στερεώνει τὸ ἀσθέσιον καὶ τὸ φώσφορον στὰ ὀστέα καὶ στοὺς πᾶσχοντας ἀδένες. Ἐπομένως εἶναι ἀπαραίτητος στὴν ἀνάπτυξι τοῦ βρέφους καὶ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία πρὸς πρόληψιν ἢ θεραπείαν συχνῶν ἀδενοπαθειῶν.

Ἡ στέρησις τῆς βιτ. D προκαλεῖ τὸν ραχιτισμὸν, ἡ νόσος δὲ αὐτὴ προσβάλλει κυρίως τὰ βρέφη καὶ τοὺς νέους κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλ. τῆς ἐντόνου ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν λέμε ραχιτισμὸ δὲν ἐννοοῦμε, ὅπως κακῶς νομίζει ὁ κόσμος καὶ τρομάζει, καμπούρα, ἀλλὰ μὴ ἀδυναμία τῶν ὀστέων καὶ τοῦ σώματος. Τὸ παιδί ἐπειδὴ τοῦ λείπει ἡ βιτ. D, χάνει ἀπὸ τὸν ὄργανισμὸ του τὸ ἀσθέσιον καὶ τὸν φώσφορον καὶ παρουσιάζει ἐπιβράδυνσι τῆς ὀδοντοφυΐας καὶ τῆς βαδίσσεως. Τὰ πόδια στραβώνουν καθὼς καὶ τὰ χέρια, παρουσιάζει μὴ ὠρότητα μενᾶλη, ἀνορεξία κλπ., ἐάν δὲ ἀφεθῇ ἀθεράπευτο τότε εἶναι δυνατόν νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ γίνῃ καὶ καμπούρας. Εὐτυχῶς σήμερα χάρις εἰς τὴν προσοχὴ τῶν γονέων καὶ εἰς τὰ μέσα πού διαθέτομε, τὸ νόσημα αὐτὸ προλαμβάνεται ἢ ἂν ἀναπτυχῇ γιαιτρεύεται τελείως.

Εἰς μὲν τὰ βρέφη, ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ πάρουν μουρουνέλαιον, χορηγοῦμεν 5—15 σταγόνες Adevit «χρῶμα», πού ἀποτελεῖ ἰδεώδη συνδυασμὸ τῶν βιταμινῶν A καὶ D ἢ κεχωρισμένως 5 σταγόνες Avitan δηλ. βιτ. A., ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ Vitaminol δηλ. βιτ. D διὰ τὴν ὀστεοποίηση.

Εἰς τὰ μεγαλύτερα παιδιά καὶ τοὺς νέους πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὄργανισμοῦ των χορηγοῦμεν τὸν μὲν χειμῶνα τὸ μουρουνέλαιον καὶ τὸ ἀσθέσιον, τὸ δὲ θέρος 10—20 σταγόνες Vitaminol ἢ Adevit. Ἐπιμένομεν περισσότερον ἐπὶ τῆς βιτ. D καὶ συνιστῶμεν τὴν τακτικὴν λήψιν αὐτῆς ἀπὸ τοὺς νέους διότι εἶναι ἡ μόνη βιταμίνη ἡ ὁποία θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀδενοπάθειαν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν φυματίωσιν.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

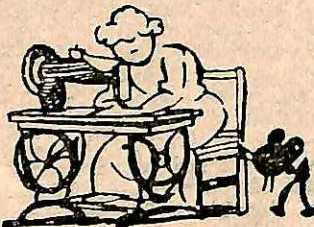
Ἀπὸ κεῖ ἀπάνω μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῇ ὅλο τὸ βορεινὸ μέρος.

Η ραπτομηχανή

Η ραπτομηχανή δεν είναι παλαιά εφεύρεση. Μόλις ένας αιώνας έχει περάσει από τότε που, το 1830, εφευρέθηκε από τον Γάλλο Μπαρ-θελμί Θιμονιέ, έναν ταπεινό ράφτη της μικρής πόλεως Άμπλεπύ, κοντά στη Λυόν.

Ο Θιμονιέ εργάστηκε επί πέντε συνεχή χρόνια για να πραγματοποιήσει την ραπτομηχανή του, που ήταν ολοκληρωτικά από ξύλο. Όταν θέλησε να την επιδείξει στην Άμπλεπύ όλοι οι συμπολίτες του τον πέρασαν για τρελλό. Η γέρθη μάλιστα ζήτημα να κλεισθεί μέσα σε φρενοκομείο.

Ο Θιμονιέ εγκατέλειψε τότε την γενέτειρά του πόλη και, με την πολύτιμη μηχανή στον ώμο, τράβηξε με τα πόδια για το Παρίσι. Εκεί, ύστερα από μεγάλες

προσπάθειες, κατόρθωσε να ιδρύσει ένα μεγάλο ραφείο, όπου λειτουργούσαν 80 ραπτομηχανές.

Οι Παριζιάνοι όμως ράφτες εξωργισμένοι από τον συναγωνισμό αυτό που, εμφαντάζονταν ότι θα τους κατέστρεφε, έπροκάλεσαν στάση, μπήκαν μέσα στο ραφείο του Θιμονιέ και κατέστρεψαν όλες τις ραπτομηχανές του.

Ο δύστυχος εφευρέτης, πέθανε 18 χρόνια αργότερα φτωχός και κατεστραμμένος, ενώ στην Αμερική η ραπτομηχανή άρχισε να κατασκευάζεται κατά χιλιάδες και να διαδίδεται σε όλες τις πολιτισμένες χώρες του κόσμου όπου σήμερα βλέπουμε να υπάρχουν τέτοιες και στα πιο μικρά χωριουδάκια.

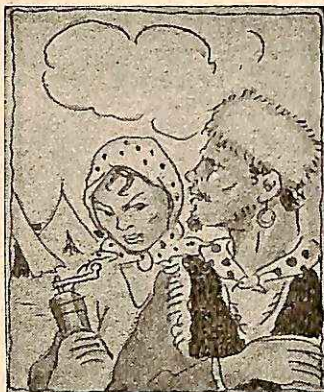
Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ των Γύφτων

Οι Γύφτοι ένεφανίσθησαν στην Εύρωπη στις αρχές του 15ου αιώνα (1417), έθεωρήθησαν δέ τότε, καθώς και οι ίδιοι ισχυρίζοντο, ως Αιγύπτιοι. Είναι βέβαιον, όμως, ότι πολλοί από αυτούς ήλθαν στην Εύρωπη από την Αίγυπτο μετά ένα αιώνα. Η Αίγυπτος είχε κατακτηθεί από τον Σουλτάν Σελήμ και πολλοί από τους κατοίκους της, αρνούμενοι να υποταχθούν στην εξουσία του, έπανεστάτησαν υπό κάποιον άρχηγόν, που ώνομαζόταν Τσίγκανος.

Η επανάσταση απέτυχε και οι επαναστάτες διεσκορπίστηκαν σε μικρές ομάδες και ύστερα από πολλές περιπλανήσεις κατέφυγαν σε ξένες χώρες, όπου εξασκούσαν την τέχνη της χειρομαντίας ή ζούσαν από έπαιτεία και κλοπές.

Αυτή φαίνεται ότι είναι η ιστορία κάποιας μερίδας από τους επιλεγόμενους αυτούς Αιγυπτίους, οι περισσότεροι, όμως, δεν ήταν Αιγύπτιοι αν κι' έγινήθησαν ή έζησαν επί πολλά χρόνια στην Αίγυπτο. Η γλώσσα τους διαφέρει σημαντικά από την Κοπτική, οι δέ συνήθειές τους είναι τελείως ιδιόρρυθμοι. Στην Αίγυπτο αυτοί ήταν λαός ξένος, ένας δέ Γερμανός καθηγητής, ο Γκρέλλμαν, λέγει ότι κατάγονται από τις κατώτερες κοινωνικές τά-

ξεις των Ινδιών και ότι είναι οι λεγόμενοι Παρίαί, που έφυγαν από την Χώρα τους όταν αυτή έρημώθηκε από τον Τιμούρ στα 1408.

Κατά της θεωρίας αυτής πολύ λίγες αντιρρήσεις υπάρχουν. Έξ άλλου μπορεί να θεωρηθεί ως γεγονός ότι οι Γύφτοι έχουν Σανσκριτική καταγωγή. Πολλοί συγγραφείς, που ασχολήθηκαν με το ζήτημα αυτό, βρίσκουν στη διάλεκτο των Γύφτων, όσο κι' αν είναι αυτή άναμιγμένη με τις διαλέκτους των Χωρών, από τις οποίες πέρασαν, άλλανθαστα μαρτύρια Σανσκριτικής καταγωγής. Η γλώσσα, που μιλούν οι Γύφτοι, είναι ένα από τα ιδιώματα του Ινδοσταν.

Το όνομα, με το οποίο έγιναν γνωστοί στην Εύρωπη, δηλαδή Αιγύπτιοι, και του οποίου παραφθορά είναι το όνομα Γύφτοι, αντίκαταστάθη σιγά-σιγά με

άλλα και, στη Γαλλία π.χ. λέγονται Βοημοί, στην Ισπανία Τζιτάνοι, στην Πορτογαλία Σιτάνοι, στην Γερμανία Τσιγκούνερ, στην Τουρκία Τσιγκάνοι και στην Ελλάδα Αθίγγανοι. Το βέβαιον είναι ότι στο Βελουχιστάν, κοντά στον ποταμό Ινδός, υπήρχε φυλή υπό το όνομα Τσιγκάνοι, των οποίων τα ήθη και έθιμα, ως λέγεται, ήταν ίδια με τα των Γύφτων.

Άλλ' ότι δήποτε κι' αν είναι οι Γύφτοι και οποιαδήποτε κι' αν είναι η αρχική καταγωγή τους, αυτοί που κι' αν πέρασαν, έγιναν τόσο αντιπαθητικοί στην κοινωνία, ώστε παντού έψηφίσθησαν αόστηροι νόμοι εναντίον τους. Οι Γύφτοι εξεδιώχθησαν από την Γαλλία το 1560 και από την Ισπανία το 1591. Οι Άγγλοι τους απέχθανον ιδιαίτερος. Το 1531 έξεδόθη διάταγμα, δυνάμει του οποίου οι Γύφτοι έπρεπε να φύγουν από την Άγγλία και ότι αν επέστρεφαν θα ρίχνονταν στη φυλακή, τα δέ υπάρχοντά τους θα έδημεύοντο.

Ο ολικός αριθμός των Γύφτων στην Εύρωπη, προ ενός αιώνα ήταν 3.000.000. Μεγάλος αριθμός από αυτούς ζή στην Ουγγαρία, την Τρανσυλβανία, την Μολδαυία, τον Αίμο, την Τουρκία και προ πάντων στην Ισπανία. Είναι περίεργο ότι, ενώ τα διάφορα κλίματα επιφέρουν μεταβολές στις άλλες φυλές, οι Γύφτοι είναι παντού οι ίδιοι. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους είναι ίδια στην Αφρική όπως και στην Εύρωπη. Το ίδιο συμβαίνει με εκείνους, που διαμένουν στην Ασία. Οι Γύφτοι έχουν μελαφό ή ελαιώδες χρώμα. Τα μαλλιά τους είναι μαύρα, τα μάτια τους μαύρα και τα δόντια τους λευκότερα.

Ο Πατέρας της ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η αρχή της τυπογραφικής τέχνης κρύβεται στα βάθη του παρελθόντος. Οι προσπάθειες που κατέβληθησαν για την εξακρίβωση της έμειναν ατελεσφόρες και το όνομα του πραγματικού εφευρέτη της τυπογραφίας άμφισβητείται. Δεκαπέντε περίπου πόλεις διεκδικούν την τιμή ότι υπήρξαν οι κοιτίδες της νέας τέχνης και μεταξύ εκείνων που διεκδικούν τον τίτλο της εφευρέσεως συγκαταλέγονται ο Γούτεμπεργκ, ο Κώστερ, ο Καστάλδου και ο Σέφφερ. Μέχρι τινός υπήρχαν πολλά επιχειρήματα υπέρ του Όλλανδου Κώστερ, έως ότου ο δημοφιλής του, Άνν Ντερ Λίντε, απέδειξε με πειστικά επιχειρήματα, ότι ο Γούτεμπεργκ κι' όχι ο Κώστερ ήταν εκείνος που κατεσκεύασε πρώτος κινητά στοιχεία χάριν της έκτυπώσεως βιβλίων, αντί των παλαιών, που ήταν εν χρήσει από πριν. Ο Άνν Ντερ Λίντε τονίζει επίσης ότι δεν πρόκειται περί του ποιος έφευρε την κατασκευή βιβλίων, διά της μεθόδου της έκτυπώσεως αντί της γραφής, αλλά περί του ποιος πρώτος κατεσκεύασε κινητά τυπογραφικά στοιχεία, ίδια προς τα εν χρήσει μέχρι σήμερα. Γράμματα, λέξεις και φράσεις έτυπώνονταν επάνω σε διάφορα αντικείμενα κατά πολλούς τρόπους προ πολλών αιώνων, ή πραγματική τέχνη της τυπογραφίας, όμως, όπως την έννοούμε και σήμερα ακόμη, κατά τον Άνν Ντερ Λίντε και πολλές άλλες αυθεντίες επί του ζητήματος τούτου, είναι εφευρέσεις του Τζοχάν Γούτεμπεργκ, εφευρέσεις που δεν πρέπει να συγχέεται με την ξυλογραφία.

Τα πρώτα τριάντα χρόνια της ζωής του ο Γούτεμπεργκ πέρασε στην φτώχεια ως λιθοτόμος στο Μέντς της Γερμανίας όπου και γεννήθηκε κατά το 1400 μ. Χ. Το όνομα του άκουσθηκε αργότερα στο Στρασβούργο, συνδεδεμένο με μία ανέκα, ταχύτερα και ευθηνότερα τέχνη, προς παραγωγή βιβλίων, αντί του παλαιού συστήματος της αντιγραφής αυτών με το χέρι. Στη τέχνη αυτή ο Γούτεμπεργκ είχε συνεργάτους τρεις εργάτες του, τον Άνδρέα Ντρίν-

τζεν, τον Χίλμαν και τον Ρίφφε.

Στις αρχές ο Γούτεμπεργκ κατεσκεύασε στοιχεία από ξύλο, τα οποία, αφού συνηρμοζε κατάλληλα, έδενε

με σχοινί και αργότερα με σύρμα, έως ότου επενόησε πλαίσιο με σφήνες για τη στερέωσή τους. Ο συνεταιρισμός δεν διήρκεσε πολύ γιατί οι εργασίες ήταν λίγες και τα χρέη έθάρυναν τους συνεταιρούς. Ο Γούτεμπεργκ επέστρεψε φτωχός στο Μέντς, όπου συνεταιρίσθη με τον Ιωάννη Φώστ, που κατέβαλε χρήματα για την εκμετάλλευσή της εφευρέσεως. Οι πραγματικές εργασίες ήρχισαν με την βοήθεια του Πήτερ Σέφφερ στα 1450.

Νέες δυσχέρειες παρούσιάζονταν τότε καθημερινώς. Η μελάνη μαλάκωνε τα ξύλινα στοιχεία. Αντί ξύλου δοκιμάσθηκε το μολύβι, αλλά αυτό δεν αντέχε στην πίεση του πιεστήριου. Ο Σέφφερ ανέκαλυψε το μίγμα του μολυβίου με αντιμόνιο, που απέδειχθη ότι είχε τον απαιτούμενο συνδυασμό αντοχής και μα-

λακότητος. Ο ίδιος ο Γούτεμπεργκ επενόησε μετά την κατασκευή μητρών, μέσα στις οποίες έχυνε τα μεταλλικά στοιχεία. Συνάμα έλυσσε το ζήτημα της μελάνης, που ως τότε ξαπλωνόταν κι' εκηλίδωνε το χαρτί. Ύστερα από πολλά πειράματα ανέκαλύφθη ένα μίγμα από λινέλαιο και ασβόλη, που έδωσε ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Κοτά την άνοιξη, λοιπόν, του 1450 ήρχισε η έκτύπωση της νυν περίφημης Παλαιάς Διαθήκης του Μαζαρίνου, που τελείωσε μετά πέντε χρόνια. Η πρώτη αυτή τυπογραφική «Βίβλος» είναι λαμπρός τόμος από 637 φύλλα με 42 γραμμές σε κάθε σελίδα.

Πρίν, όμως, τελείωση ή έκτύπωσης της «Βίβλου» ο συνεταιρισμός με τον Φώστ διελύθη εις βάρος του Γούτεμπεργκ, που άρχισε νέες εργασίες για λογαριασμό του. Οι οικονομικές όμως δυσχέρειες τον ήμποδίσαν να εξακολουθήσει και στα 1468 απέμεινε πέννης, ενώ οι πρώην συνεταιροί του και χιλιάδες άλλων από τότε, έπλοούτιαν και πλουτίζουν από τη πολυτιμή εφεύρεσή του.

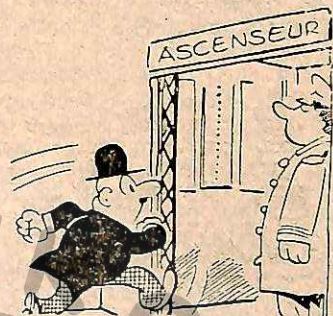
Ο Γούτεμπεργκ ήταν υπομονητικός και καρτερικός άνθρωπος, που αγωνίσθηκε σαν ήρωας εναντίον ανυπολόγιστων δυσχερειών και νίκης έστω και χωρίς κανένα άτομικο όφελος. Στο δύσκολο έργο του ο Γούτεμπεργκ έναρρυνόταν από την ιδέα ότι η εφεύρεσίς του έμελλε να ευεργετήση την ανθρωπότητα. Αυτή ήταν η μόνη ικανοποίησίς του. Οι νεώτερες γενεές τον έτίμησαν με την ανέγερσι πολλών μνημείων.

Οι άνελκουστές

Η εγκατάσταση άνελκυστήρων στα διάφορα κτίρια ήρχισε περί τα τέλη του παρελθόντος αιώνα. Και προηγουμένως υπήρχαν άνελκουστές στα δρυχεία, αλλά αυτοί στην πραγματικότητα ήταν περισσότεροι ειδικές κάσες ανυψώσεως των καρβούνων, του υλικού και των εργατών έπίσης.

Άνελκυστήρ, με την σημερινή του περίπου μορφή, για πρώτη φορά έλειτούργησε κατά την διεθνή Έκθεση των Παρισίων το 1878, όποτε είχαν εγκατασταθή δυο υδραυλικοί άνελκυστήρες μεγάλων διαστάσεων, οι οποίοι μετέφεραν τους έπισκέπτας της Έκθεσεως από το έδαφος έως την κορυφή του Πύργου του Τροκαντερό.

Πολύ γρήγορα οι υδραυλικοί άνελκυστήρες έποπλισιάσθησαν, μεγάλοι δέ αριθμός σπιτιών, καταστημάτων και ιδιαίτερος δη-

μοσίων κτιρίων έφωδιάσθη από αυτούς.

Την ίδια περίπου εποχή ένεφανίσθησαν και οι ηλεκτρικοί άνελκυστήρες, οι οποίοι κυρίως έξεκλήθησαν στην Αμερική όπου, ή κατά το 1881-1885 ανέγερσις στο Σικάγο των πρώτων ούρανοξυστών, από 37 έως 72 πατώματα συνετέλεσε κατά πολύ στη διάδοσι των άνελκυστήρων.

Στη Νέα Υόρκη, στο μέγαρο της Έμπορ Στάι Μπούλντινγκ, το μεγαλύτερο κτίριο του κόσμου, που το ύψος του φθάνει τα 380 μέτρα και διαθέτει 86 πατώματα, λειτουργούν 80 άνελκυστήρες.

Στην Ελλάδα και ιδίως στις Αθήνας, πλην των δημοσίων μεγάρων, και όλες σχεδόν οι νέες πολυκατοικίες είναι έφωδιασμένες με άνελκυστήρας.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ανθρώπινη καρδιά κατά μέσον όρον κτυπά 70 φορές στο λεπτό. Είς 90 χρόνια έπομένως κτυπά έν συνολω 3.313.197.600 φορές.

Η έτησία παραγωγή μαστίχας εις τας Ην. Πολιτείας αντιπροσωπεύει αξίαν 100 χιλιάδων δολλαρίων, ήτοι 11.500.000 δραχμών!

Γιά να παραγάγουν βούτυρο οι Μογγόλοι κρεμούν σάκκους γεμάτους γάλα της φοράδας από τη σέλλα της. Έτσι το γάλα κτυπιέται μόνο του.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Στάς Ην. Πολιτείας ή μύρα πωλείται μέσα σε κουτιά. Η έτησία παραγωγή του ποτού αυτού άνέρχεται σε 4 εκατομμύρια κουτιά.

Στη Βραζιλία κάθε έπόγγελα έχει και τον διακριτικό του πολυτιμο λίθο. Οι γιατροί φορούν σμαράγδι, οι δικηγόροι ρουμπίνι κ. ο. κ.

Ένα είδος σαλιγκών που ζή στο Κογκό ζυγίζει πολλές φορές ένα κιλό. Μερικοί από αυτούς μετεφέρθησαν και ζουν στη Γαλλία.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Πέρσι είχαμε πάει να ξεκαλοκαιριάσουμε κάτω στο 'Ηραϊόν, πέρα στα Βουρούϊκα. Τό 'Ηραϊόν είναι ένα τριανταφυλλί ακρογιαλιά κάτω στο νησί, κοντά στον πράσινο κάμπο με τους άπεραντους άμπελώνες του. "Επειτα εκεί κοντά ήταν το δάσος της Βάρδας, με το έξωκκλησάκι του "Αη-Νικόλα, με την πηγή, που έτρεχε φλύαρη ανάμεσα στο ρέμα, ως τη θάλασσα.

Τότες ζούσε κι' ο μπάρμπα-Κωνσταντής ο ψαράς, και πηγαίναμε μαζί και γιαλοκοπούσαμε, απ' τον Χοντρό Βράχο, ίσαμε την Φωκότερπα της Κυριακούς, κι' ακόμα ως πέρα στη Σαμιοπούλα, που ήταν κατάφορτη από ξυλόδεσνδρα και μωσκοβολούσε. Ρίχναμε παραγάδια, πετονιές, και γταποδο-λογούσαμε. "Ο γέρος ήταν σοφός στη δουλειά του, κι' εγώ τραβούσα κουπιό. "Η βάρκα μας ήταν ένα χαριτωμένο σκαρί, άσπρη σαν γλάρος, με θαλασσί λατίνι, και την είχαμε βγάλει «Αφρούλα».

Λοιπόν, ένα πρωί, μιάν αυγούλα, εκεί στην ακρογιαλιά, γινότανε ένα χαριτωμένο και άσυνήθιστο σούσουρο. "Η άμμος είχε γεμίσει γαλάζια παιδιά, που έτρεχαν πέρα-δώθε, εύτυχημένα και χαρούμενα. "Ο τόπος είχε αντυλαλήσει από τραγουδία και φωνές, ήταν ένα χρυσό και γαλάζιο μελίσσι, που βούιζε ανθολογώντας.

"Ηταν ένας λόχος Φαλαγγίτες, που ήρθαν να κατασκηνώσουν κοντά στη θάλασσα και στα δέντρα, τους ζεστούς θερινούς μήνες. Είχαν έρθει απ' το λιμάνι του νησιού, μ' ένα τρεχαντήρι με κόκκινους ξεβαμμένους φλόκους, με το τρεχαντήρι του καπετάν Γερα-νι, που τόλεγαν «Μαρία».

Και τώρα τα νέα παιδιά έκαναν σαν τρελλά, έπαιζαν με το νερό, κι' ο ήλιος που βγήκε φρέσκος αντίκρυ απ' τα βουνά της Πούντας, έκαμε τα γαλάζια καπέλλα τους να τινάξουν φλογερές σπαθιές στο άπειρο.

Μετά, είδε τις εύθυμες παιδικές τρέλλες τους και ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

"Υστερα από μιά βδομάδα στην άκρη του δάσους και κοντά στη θάλασσα, άπλώνονταν μιά θαυμάσια κατασκήνωσι.

"Η ζωή εκεί ήταν ταχτική και ταχτοποιημένη, τα παιδιά σηκώνονταν το πρωί να χαιρετήσουν τον ήλιο, έπαιρναν το πρωινό τους ρόφημα κάτω από ένα πελώριο πεύκο, έκαναν γυμναστική, μάθημα, έσιαζαν μόνα τους τις σκηνές τους. "Επειτα κατέβαιναν στο γαλά, να κολυμπήσουν.

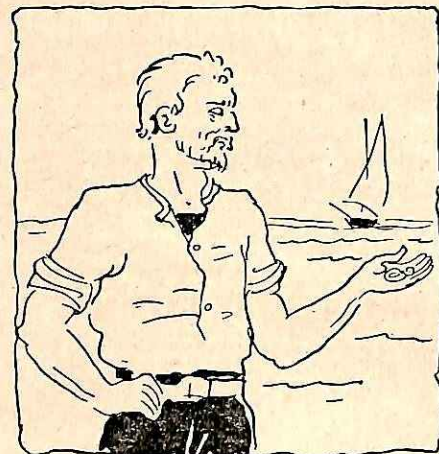
Μιά μέρα, είχε φρεσκάρει ή τραμουντάνα άπλοτευτα, τα κύματα έρχόντανε σά βουνά πέρα απ' τη μεριά της "Ανατολής, φυσούσε λυσσομαμένα ή άγέρας, και σαν έσπινεσε ή μέρα ή θάλασσα-ταραχή έσβυσε το φανάρι του Κάθου μακριά στις ξέρες. "Ηταν Πέμπτη, κι' άργά κατά τα μεσάνυχτα θά περνούσε ή «"Αγονος», ανάμεσά από κείνο το έπιφοβο στενό, που ήταν γεμάτο ξέρες, με σβυσμένο το φανά-

ρι του προσανατολισμού. Είχα μείνει στο παράθυρο του μικρού μας πύργου, να βλέπω πώς το μέρος του φαναριού γεμάτος άγωνία. "Εξω ή τρικυμία κι' ή άγέρας λυσσομανούσαν, ήταν σά να χειμώνιασε ξαφνικά, σά να περνούσε πάνω απ' το νησί ένας πελώριος σίφοντας άπειλώντας τον κόσμο.

Τότες είδα το φανάρι του Κάθου ν' ανάβη. Δεν πίστευα τα μάτια μου, έλεγα πώς θα ήταν μιά μακρινή ψευδαίσθησι, πώς θα ήταν ένα άσυμα.

Το πρωί όλα ήταν χαρά Θεού, ή θάλασσα μέρεψε, δέχονταν τα χάδια του ήλιου γεμάτη καλωσύνη και τρυφερότητα.

Είχε βγή έξω να πάω να κόψω σταφύλια και μαυρούσκα απ' το κτήμα μας, και έμαθα τα μεγάλα νέα για το φανάρι. Είχαν πάει παιδιά απ' την κατασκήνωσι και τ' άναψαν, άψηφώντας τον ζωντανό κίνδυνο. Σαν το εί-

Θά την βάλουμε στην πλώρη της «Αφρούλας».

σαν απ' την κατασκήνωσι που έσβυσε, ξεκίνησαν πέντε παιδιά, μ' όλα τα χρειαζούμενα, ξεκίνησαν μέσα στον άγέρα και μέσα στα κύματα. "Ηταν ένα θαυμάσιο και υπέροχο τόλμημα, που θυμίζει μύθιστορήματα με ήπότες, γενναίους κι' εύγενικούς, φερμένους από μακρινούς τόπους. Είχα συγκινηθή πολύ, μέσα στο μικρό ψαροδοχωρι μιλούσαν όλο γι' αυτούς, πολλοί κιάλας κινήσαμε να πάμε να σφίζουμε το χέρι αυτών των σπουδαίων παιδιών.

"Ετσι γνωριστήκαμε κι' έπιασα φίλια με κάμποσα παιδιά. Πολλές φορές έρχόντανε μαζί μας στο ψάρεμα και τα βράδια φορούσαν τις στολές τους, και περπατούσαν στην ακρογιαλιά, φρέσκοι και καμαρωτοί. "Ενα άπόγευμα είχαμ πάρει ένα δυο βάρκες και μιάς άκολουθήσανε στην Καραθόπετρα, που είχαμε πάει με τον μπάρμπα-Κωνσταντή να ρίξουμε δίχτυα. "Ο γέρος ήταν ένθουσιασμένος μαζί τους, δεν ήξερε πώς να τους δεί-ξη την άγάπη του, έπιασε να μιάς διη-

γηθή μιάν ιστορία για την Καραθόπετρα.

Είπε πώς τον παλιό καιρό, έρχόντανε ένα πελώριο τρικάρταρο για να κυριέψη το νησί και ν' άφανίση τους ανθρώπους του. "Ηταν γεμάτο άράπηδες, με μακριά γιαταγάνια, πανύψηλους, με κατακόκκινα χείλια, σαν βύσινα. Λοιπόν ή Παναγιά ή Σπηλιανή, το είδε και το πέτρωσε. Και από τότες μένει έδω, έρημο και άφιλόξενο, να το δέρνουν ή θάλασσα και οι βροχές, και το βγάλανε Καραθόπετρα.

Την άλλη μέρα δεν ήρθαν μαζί μας. Είχαν πάει απ' την αυγή και καθάρισαν το δασάκι της Βάρδας.

Σά γύρισαν, κατέθηκαν τραγουδώντας κάτω στην ακροθαλασσιά, να κολυμπήσουν. "Ηταν μιά γλυκιά μπουνάτσα, και μακριά περνούσαν άραδιασμένες οι άνεμότρες που έφευγαν για τα Δωδεκάνησα.

Το ψαροδοχωρι τα είχε συνηθίσει τόσο πολύ αυτά τα παιδιά, τους πήγαιναν σταφύλια, καρπούζια, φρέσκο γάλα. Κι' αυτοί ήταν καλόκαρδοι, είχαν φέρει την χαρά και την ευθυμία, βοηθούσαν τους τρατάρηδες να τραθήξουν το σάκκο, κι' ένα βράδυ που είχαν άρρωστήσει ή κυρά-Νατάσα, έτρεξαν με ποδήλατα πέρα στο Τηγάι για να φέρουν γιατρό.

Μιά μέρα έφυγαν. "Ηρθε και τους πήρε πάλι το τρεχαντήρι του καπετάν Γερανή. "Ανοιξε τους κόκκινους ξεβαμμένους φλόκους του που γέμισαν χρυσό μπουνετίνι, και τους ταξίδευε πρὸς τη μεριά της "Ανατολής, πρὸς την πρωτεύουσα. Είχαμε μείνει στην άμμουδιά να τους κάνουμε σινιάλο μ' άσπρα μαντήλια, κι' όλοι ήμαστε λυπημένοι, οι άνθρωποι του "Ηραίου.

"Ετσι πάνω στο "Ηραϊόν όλα είχαν μείνει λυπημένα και άκεφα, κόντευε να τελειώσει ή Σεπτέμβρης, ψηλά στην κορυφή του Καρθούνη φάνηκαν τα πρώτα φθινοπωρινά σύννεφα. Μιά μέρα που θά πηγαίναμε στα παραγάδια, ο γέρος έβγαλε απ' την τσέπη του μιά κονκάρδα της «Νεολαίας», που του είχαν χαρίσει τα παιδιά φεύγοντας. Την κράτησε κάμποσην ώρα μέσα στη τραχεία άρμυρισμένη χούφτα του κι' έπειτα είπε:

— Θά την βάλουμε στην πλώρη της «Αφρούλας».

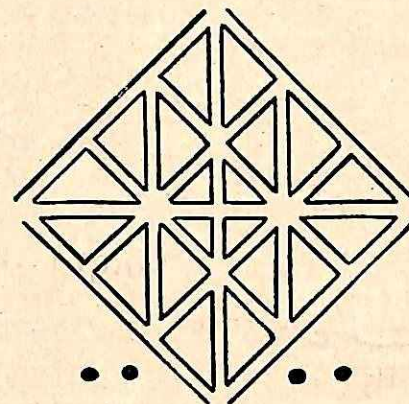
"Υστερα από κάμποσες μέρες φύγαμε και μεις. Εγώ πήγα κάτω στο λιμάνι, μήκα σ' ένα μεγάλο βαπόρι κι' ήρθα στην "Αθήνα. Και τώρα δεν είναι πολλός καιρός που έμαθα πώς πέθανε ο μπάρμπα-Κωνσταντής, μιά χειμωνιάτικη μέρα, κάτω στο "Ηραϊόν. Τον λυπήθηκαν πάρα-πολύ το γέρο ψαρά.

Φέτος, μου είπαν πώς θά ξαναγινή ή κατασκήνωσις κάτω στο "Ηραϊόν, εκεί στον ίδιο άγαπητό τόπο. Μόνο που δεν θά είναι ο μπάρμπα-Κωνσταντής που άγαπούσε τα παιδιά και την θάλασσα. "Ομως εγώ θά τους πά-ρω και θά τους δείξω την κονκάρδα, αυτή που είχε στολίζει ο γέρος την «Αφρούλα». "Αλκης "Αγγελόγλου

ΠΟΥ ΕΤΟΠΟΘΕΤΗΘΗΣΑΝ ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΛΑΜΠΗΡΕΣ ;

Σε μιά έπαρχιακή πόλι υπήρχε ένα ωραίο και μεγάλο πάρκο, το οποίο όμως είχε ένα μεγάλο μειονέκτη-

το πάρκο, που έχει πολλούς δρόμους. Με τέσσερις λαμπτήρες δεν θά φωτίζονται όλοι οι δρόμοι.

"Ο Δήμαρχος όμως ήταν άνέν-

δοτος. — "Ο Δήμος, άπήντησε, δεν έχει λεφτά για πληρέστερη ήλεκτροφώτισι του πάρκου. Τοποθετήστε τους τέσσερις λαμπτήρες κατά τρόπον ώστε να δέχονται το φως τους όλοι οι δρόμοι.

Πραγματικά, ύστερα από πολλές σκέψεις τοποθετήθηκαν καταλλήλως οι λαμπτήρες και έφωτίζοντο—άλλοι λίγο, άλλοι πολύ—όλοι οι δρόμοι του πάρκου.

Στην εικόνα βλέπετε το σχέδιο του πάρκου. Σε ποιά σημεία τοποθετήθηκαν οι λαμπτήρες;

Κρυπτογραφικόν
1234567894 = "Αρχαίος φιλόσοφος.
53564 = Ρωμαίος Αυτοκράτωρ.
1431 = Μία των ήπειρων.
812341 = Πόλις "Ελληνική.
78814 = Εύρωπαϊ κ ό ν κράτος.
6441 = "Ορος της "Ελλάδος.
52631 = Αρχαία πόλις.
121564 = "Αρχηγός των Θεών.
234 = "Οργανον αίσθήσεως.
1294 = "Αρχαίος Θεός.

Α. Π. ΚΑΡΑΛΕΚΑΣ

Αίνιγμα

Σε άρχαία της Κρήτης πόλι αν προσθέσης ένα γράμμα και τον τόνο άνεβάσης του "Ολύμπου Θεο θά φτιάξης εν τῷ άμα.

Α. ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Γεωγραφική

Με τα άρχικα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων να σχηματισθί πρωτεύουσα ισχυρού κράτους:

1) Πόλις της Θεσσαλίας. 2) "Ονομασία περιφήμου Πανεπιστημίου της "Αγγλίας. 3) Πόλις εις την οποίαν έζησεν ο "Ιησούς Χριστός. 4) Κράτος της Β. Ευρώπης συνορεύον πρὸς νότον με την Γερμανίαν, 5) "Ιερά του Χριστιανισμού πόλις. 6) "Η πρώτη πρωτεύουσα του έλευθέρου "Ελληνικού κράτους. 7) "Ορος της "Ελλάδος. 8) "Η μεγαλύτερα πόλις του κόσμου.

Δ. Γ. ΜΑΝΩΛΗΣ

"Ακροστιχίς

Τα άρχικα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν βασιλίσαν της "Αγγλίας :

1) Θεός των Κινέζων. 2) Βιολικόν πρόσωπον. 3) Πόλις της Στερεάς "Ελλάδος. 4) Πτηνόν με ωραία χρώματα. 5) Χρονική μονάς. 6) Αιγυπτιακή θεότης του ήλιου. 7) "Επρόδωσε τον "Ιησούν. 8) Πρωτεύουσα ένδόξου Βαλκανικού κράτους.

Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

Προτού επιδοθίτε στη λύσι της άσκησης, πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας τα έξης:

Αι λέξεις που εύρίσκονται στο πλαίσιο — όπως φαίνεται άλλως τε — δεν είναι πλήρεις. "Από την πρώτη λέξι, λ. χ., υπάρχουν τα τρία πρώτα γράμματα — καθ — και λείπουν τα τρία τελευταία. Στη δεύτερη λέξι γίνεται άκριβώς το αντίθετο. Στην πέμπτη λέξι λείπουν τα έπτά πρώτα γράμματα και υπάρχουν τα πέντε τελευταία.

"Ακριβώς πρέπει να βρήτε τα άγνωστα γράμματα κάθε λέξεως, τα οποία σημειούνται με τις τελείες. Κάθε τελεία είναι και ένα γράμμα.

Το ένδιαφέρον του παιχνιδιού είναι ότι τα γράμματα που λείπουν άποτελούν, σε κάθε λέξι, έναν αριθμό.

Πρόκειται δηλαδή περί συνθέτων λέξεων ή περί άπλων λέξεων, των οποίων το ένα μέρος — άρχή ή τέλος — είναι αριθμός. Θέλετε παράδειγμα; "Ορίστε:

Μηδ...

"Εάν συμπληρώσω τις δύο τελείες με Ισάριθμα γράμματα (που άποτελούν αριθμό, λ. χ. 1, έν.), θά έχωμε: μηδέν.

"Ετσι άκριβώς γίνεται στις λέξεις του πλαισίου. Οι κοκκίδες που είναι έπάνω από τον αριθμό 183 δείχνουν τις θέσεις όπου θά τοποθετηθούν οι αριθμοί, με τους οποίους θά συμπληρωθούν οι λέξεις. "Όπου υπάρχει μονοψήφιος αριθμός υπάρχει μιά κοκκίδα, όπου διψήφιος δύο και όπου τριψήφιος τρεις κοκκίδες.

"Εάν συμπληρώσετε τον πίνακα της προσθέσεως από τους αριθμούς που θά προκύψουν από τις λέξεις θά βρήτε άθροισμα 183.

Καθ...	...
...δια	...
λα...	...
σ...	...
...φυλλο	...
...πορον	...
...μβη	...
Άθροισμα	183

Τρίγωνον

* * * * * = Σύμβολον πατρίδος
* * * * * = Χρονική διαίρεσις.
* * * * * = "Οχι μικρό.
* * * * * = Σύνδεσμος.
* * * * * = "Ανθη.
* * * * * = Φωνήεν.

Και καθέτως τα ίδια.

Α. ΤΣΩΝΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 40ου ΦΥΛΛΟΥ

Κρυπτογραφικόν:
"Ιερδάνης, Σαρδονία, Νηρις, Ροδανός, "Ηραϊόν, άρρην, όρνις, δίνη.

Ποικίλη άκροστιχίς: Μεταξάς (Μαγελλάνος, Βεζούτιος, "Αρτα, "Ελλάς, "Αρταξέρξης, Μπόταρρης, Τάμεσις).

Πέντε λέξεις: Μαγειρίτσα, Μακεδονία, Δούναρις, "Απόλλων, Θάσος.

Ε. Ο. Νεολαίας: Το Ε: Θός, Σδ, σός-Θάσος. Το Ο: Ράς, σός-Ρόδος, Σάμος. Το Ν: Νάξος, Σύρος-Νήσος.

"Ακροστιχίς: "Ισokράτης ("Ινδοί, Σπάρτη, "Ονος, Κρήτη, Ρώμη, άρχην, ταρμάς, "Ηλιος, Σουηδία).

Το άστυνομικόν πρόβλημα: Το έγκλημα έγινε άπογευμα, έφ' όσον το πρωί έλειπε ο μάρτυς από το σπίτι. Το έγκλημα δεν έγινε ή ώρα 1, γιατί το ρολόι κτύπησε περισσότερο από μιά φορά. "Ούτε στις 2 και 4, γιατί εκτύπησε μονο αριθμό ώρών. Στις 5 άποκλείεται έφ' όσον το ρολόι είχε σταματήσει στις 4.55. "Επομένως το ρολόι κτύπησε τρεις φορές και 10 λεπτά που έμεσολάβησαν ως τη στιγμή που άκούστηκε ο πυροβολισμός έχομε 3.10. Την ώρα όπλ. του έγκλήματος.

Οι σκέλες: "Εμενε στο άπόγειο!

ΠΟΛΥ ΦΡΕΣΚΟ ΨΑΡΙ !...

Ο κουτσός

“Ενας κουτσός κύριος, περνώντας μπροστά από ένα ομοιοπαθή του ζητιάνου, του ρίχνει ένα εικοσάρικο.
— Εύχαριστώ, κύριε.. Νά συχωρεθούν τα πεθαμένα σου. Με τα χρήματα αυτά θά πάρω ψωμί στα φτωχά μου παιδάκια.

Ο κουτσός κύριος συγκινήθηκε και του έδωσε άλλο ένα εικοσάρικο.

— Σε λυπούμαι, καυμένε, του είπε, γιατί μόνο εγώ που είμαι κουτσός νοιώθω τον πόνο σου.

Και ο ζητιάνος μονολογών:

— “Αν μάθαινες ότι το πόδι μου το έχω διπλωμένο, θά μ’ έκανες από το ξύλο... πραγματικό συνάδελφό σου!

Ετοιμότης

Το παιδάκι μπήκε στο χασάπικο της γειτονιάς μ’ ένα πακέτο στο χέρι.

— “Η μητέρα μου μ’ έστειλε να σου φέρω πίσω αυτό το μοσχάρι στο κρέας. Λέει ότι είναι τόσο σκληρό, ώστε μπορεί μ’ αυτό να σολιάσει τα παπούτσια μου.

— Και γιατί δεν τα σολιάσε; ρώτησε θυμωμένος ο χασάπης.

— Δεν υπάρχουν τα καρφιά! απάντησε με ετοιμότητα το παιδάκι.

Μεγάλη γκάφα...

Τα μέλη της οικογενείας με τον προσκεκλημένο, τον κ. Κώστα, μόλις είχαν καθίσει στο τραπέζι για να φάνε.

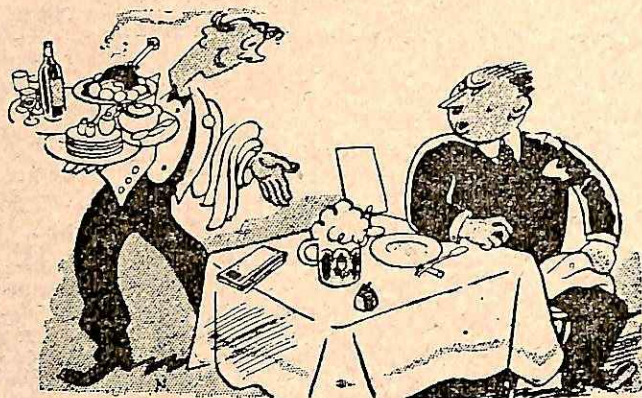
— Μαρία, είπε η μητέρα στη μικρή της κόρη, γιατί δεν έτοποθέτησες στη θέση του κυρίου Κώστα ένα μαχαίρι και ένα πιρούνι;

— Γιατί δεν θά τα χρειαζόταν, μητέρα, απάντησε η Μαρία. Δέ λέγατε προχθές με τον πατέρα ότι ο κύριος Κώστας τρώει σαν άλογο;

Είλικρίνεια!

Στο ραφείο:
Πελάτης: Μου έγγυασθε ότι το παντελόνι αυτό είναι ολόμοσσο;

Ράφτης: Για να μη σάς γελάσω, κύριε, όφειλω να σάς γνωρίσω ότι τα κουμπιά είναι κοκκαλένια!

— “Ελα έδω, γκαρσόν! Τί κατάστασις είναι αυτή; Μιά ώρα περιμένω τώρα το ψάρι που παρήγγειλα!

— Μην είσθε ανυπόμονος κύριε... το κακόμοιρο το ψάρι σάς περιμένει μια βδομάδα...

ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ

Στόν επαρχιακό σιδηροδρομικό σταθμό παρουσιάσθηκε μια ηλικιωμένη κυρία με την έγγονή της. Και οι δυο γυναίκες είχαν σατισμένο ύφος. Κύτταζαν ανήσυχα γύρω-γύρω στο σταθμό και στο τέλος πλησίασαν τη θυρίδα εκδόσεως των εισιτηρίων.

— Τί θέλετε; ρώτησε ο υπάλληλος.

— Μια πληροφορία.

— Όριστε, λέγετε.

— Πότε θά φύγη το έπομένο τραίνο για την πρωτεύουσα;

— Το έπομένο τραίνο, κυρία, απάντησε ο υπάλληλος συμβουλευόμενος ένα πίνακα δρομολογίων, θά φύγη ακριβώς στις τέσσερις.

— Αυτό είναι το πρώτο τραίνο;

— Μάλιστα, κυρία, το πρώτο τραίνο.

Και τα δύο...

— Πόσο πλήρωσες τον συνάδελφό μου για την χειρωνακτική αυτή που σου έκοψε το ένα πόδι;

— Χίλιες δραχμές!

— Πολλά. Πάρα πολλά, φίλε μου. Έγώ με την ίδια τιμή θά σου κόβα και τα δυο πόδια!

Παιδικόν πνεύμα

— Ποιό γεωμετρικό σχήμα προτιμάς; ρώτησε ο δάσκαλος τον μαθητή.

— Το τρίγωνο!

— Γιατί;

— Γιατί τρώγεται!

— Ποιό είναι το αντίθετο της κακίας.

— Μά... ή άκακία.

Ο Γιώργος στόν ξάδελφό του Πέτρο:

— Σε νικώ, γιατί είμαι δώδεκα χρονών, ενώ εσύ είσαι δέκα.

— Δεν πειράζει, απαντά ο Πέτρος. Θά κάνω ύπομονη δυο χρόνια, θά σε φθάσω και τότε βλέπεις!...

Σώθηκε!

— Και τί κάνει τώρα ο γυιός σου ο Θρασύβουλος, κυρά Μιχαλίνα;

— Ταξιδεύει δλη την ημέρα με τις τσέπες γεμάτες λεπτά.

— Μωρέ μπράβο! Άνακάλυψε κανένα θησαυρό;

— Όχι, αλλά είναι εισπρακτωρ σε ένα λεωφορείο!

Οικονομία...

Οι Σκωτσέζοι είναι πασίγνωστοι για τη τσιγκουνιά τους. Ένας Σκωτσέζος λοιπόν, απεφάσισε κάποτε να στείλη μια ευχτήριο κάρτα, και για να κάνει οικονομία εις το μέλλον, έγραψε τα εξής:

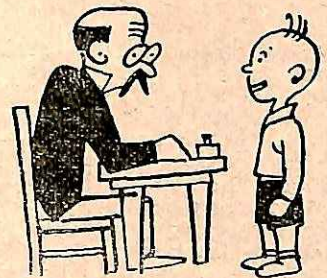
«Σας εύχομαι καλά Χριστούγεννα, με υγεία και ευτυχία το Νέον Έτος και να χαίρεσθε την έορτή των γενεθλίων σας από 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944.

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Όταν ο Κοσμάς Μπούφος του Άθανασίου, εκ Μηλεών της ευάνδρου επαρχίας Βόλου, συμπλήρωσε τον έκτο χρόνο της ηλικίας του, ο πατέρας του Άθανάσιος Μπούφος του Κοσμά απεφάσισε να τον στείλη στο σχολείο, με την βεβαιότητα ότι θά έβγαινε από κεί σπουδαίος άνθρωπος. Με τη γνώμη αυτή του πατέρα του Κοσμά συμφωνούσαν απόλυτως οι μισοί συγγενείς και χωριανοί και διαφανοῦσαν ριζικώς οι άλλοι μισοί! Έπι κεφαλής των τελευταίων ήταν η μητέρα του νεαρού Μπούφου, η οποία είχε πεισθή πρό πολλού ότι σε όλόκληρη την επαρχία, που είχε ένα σωρό πελώρια δέντρα, δεν είχε θγῆ μεγαλύτερο κούτσουρο από το γυιό της!

κτῆμα, ποτίζοντάς τις με άφθονο κρασί! Ο πατέρας του είδε κι έπαθε να συνεφέρει τα δυστυχισμένα τα ζωντανά που είχανε... παραφρονήσει από την άπρόοπτη εκείνη οίνοποσία.
—Μεγάλη έξυπνάδα! Έλε-

Το λάθος ήταν του δασκάλου.

γεν άργότερα ο Άθανάσιος Μπούφος του Κοσμά συζητώντας για την χειρονομία εκείνη του γυιού του.

—Έξυπνάδα ήτανε; απορούσε η γυναίκα του.

—Άλλά;

—Μά, στο Θεό σου, χριστιανέ μου! Άν αυτή η συμφορά λέγεται έξυπνάδα, τότε μπορείς να μου πῆς πῶς λέγεται η στραβοκεφαλιά, ή βλακεία, ή κοκορομυαλιά;

Οι διαφωνίες αυτές δεν μπόρεσαν ποτέ να συμβιβασθούν και ή έξυπνάδα του Κοσμά έμεινε μεγάλο έρωτηματικό για τους γονείς, τους συγγενείς και τους πατριώτες του. Κι όταν, άκόμη, έγινε μαθητής και ή δρᾶσις του πήρε πιο συγκεκριμένη μορφή, πάλι κανείς δεν κατάρρωσε να καταλάβη αν όσα έκανε ήταν έμπνεύσεις μεγάλης έξυπνάδας ή απέραντης ήλιθιότητος! Στόν αναγνώστη, λοιπόν, που θά παρακολουθή σε κάθε φύλλο ένα από τα ενδιαφέροντα μαθητικά «κατορθώματα» του Κοσμά, αναπόκειται να σχηματίση γι’ αυτόν μια δική του γνώμη.

Ο Άθανάσιος Μπούφος του Κοσμά, πριν εμφανίση το γυιό του στο σχολείο, έκρινε άπαραίτητο να του έπιστήση την προσοχή σε μερικά πράγματα.

—Άκου έδω, Κοσμά...

—Άκούω έδω, πατέρα.

—Σιωπή! Νά μην έπαναλαμβάνης ό,τι λέω!

—Δέν έπαναλαμβάνω.
—Σιωπή, είπα!
—Μά δέν μίλησα...
—Πᾶψε, μωρέ!
—Έπαπα...
—Άχνα να μη βγάλης!
—Άχνα δέν θά βγάλω...
—Ηρωική πατρική καρπαζιά έδέησε να πέση και να συνταράξη το άδρανές περιεχόμενον της μεγάλης κεφαλής του Κοσμά. Και φαίνεται ότι το φάρμακο ήταν πολύ αποτελεσματικό, γιατί εϋθὺς άμέσως ο Κοσμάς κατ’άπ’ τη γλώσσα του, αφήνοντας τον πατέρα του να αναπτύξη άνεμόκλητος τις συμβουλές του.

—Λοιπόν, παιδί μου, στο σχολείο που θά πᾶς, θά σου κάνουν μερικές έρωτήσεις, στις όποιες πρέπει να ξέρης από πριν τί θ’ απαντήσης. Κατάλαβες;
—Όχι.
—Ωραία. Πρόσεχε, λοιπόν, να καταλάβης. Θά σε ρωτήσουν πρώτα - πρώτα πῶς λέγεται. Ξέρεις τί θά απαντήσης;
—Όχι.
—Λαμπρά. Πρόσεχε να το μάθης. Θά απαντήσης: Κοσμάς Μπούφος του Άθανασίου. Έπειτα θά σου πουν πόσων έτών είσαι. Ξέρεις την ηλικία σου;
—Όχι.
—Έκτακτα. Θά πῆς, λοιπόν, ότι είσαι έξη έτών. Και ο πατέρας σου τί δουλειά κάνει; θά σου πουν. Ξέρεις τί θά πῆς εσύ;
—Όχι.
—Έξοχα. Θά πῆς, λοιπόν, υπερίφανα: «Ο πατήρ μου είναι κτηματίας». Τότε θά σε ρωτήσουν πῶς λέγεται ή μητέρα σου. Ξέρεις;
—Όχι.
—Εδγε. Μαρία, θά πῆς. Κατάλαβες;
—Όχι.
—Περίφημα. Θά καθήσης, λοιπόν, να μάθης απ’ έξω αυτές τις τέσσερις απαντήσεις: «Κοσμάς Μπούφος του Άθανασίου», «Έξη έτών», «Ο πατήρ μου είναι κτηματίας», «Μαρία». Σε κάθε έρώτησι που θά σου κάνουν, θά δίνης μια από τις απαντήσεις αυτές. Εννόησες;
—Όχι.

Δευτέρα καρπαζιά, έντονωτέρα της πρώτης, έφερε και την φορά αυτή το ποθούμενον αποτέλεσμα. Αυτόματως, ο Κοσμάς, άρχισε

να έπαναλαμβάνη τις τέσσερες φράσεις που δέν μπορούσε να συγκρατήσει προηγουμένως έπ’ οϋδενι λόγω.

Τις έμαθε τις φράσεις, ο Κοσμάς, και τις είπε μια χαρά στο σχολείο.

—Πῶς λέγεται ή μητέρα σου; τον ρώτησαν.

—Κοσμάς Μπούφος του Άθανασίου, απήντησε.

—Ο πατέρας σου;

—Έξη έτών.

—Πῶς λέγεται εσύ;

—Ο πατήρ μου είναι κτηματίας.

—Επάγγελμα πατρός;

—Μαρία!

Δέν έφταιγε, βέβαια, ο Κοσμάς γι’ αυτό το μπερδεμα. Έφταιγε ο δάσκαλος που δέν άκολούθησε τη συνηθισμένη σειρά των έρωτήσεων και που δέν έσταμάτησε με το πρώτο λάθος, αλλά θέλησε να συνεχίση χάριν διασκεδάσεως! Το περιεργον όμως είναι ότι με βάσιν αυτό το γεγονός οι μισοί δάσκαλοι έχαρακτήρισαν τον Κοσμά ως ήλιθιο και οι άλλοι μισοί ως... τετρακέρατο!

—Τό έκανε από κουταμάρα! είπαν οι πρώτοι.

—Κοροϊδεύε τον κ. συνάδελφο που τον ρωτούσε! είπαν οι δεύτεροι.

Όπως και νᾶχε το πράγμα, γεγονός είναι ότι ο Κοσμάς Μπούφος του Άθανασίου κάθησε στα μαθητικά θρανία υπό μορφήν... έρωτηματικού: “Έξυπνος ή βλάκας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Το πρώτο μάθημα του Κοσμά και ή έφεση του.

Χτύπησε με μια πέτρα την ξαδέλφη του.

Έδινε συμβουλές στο γυιό του.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΔΡΑΜΑ. — Καθ' όλον την διαρρευσασαν εβδομάδα έγινοντο συνεχείς προπονήσεις της αθλητικής ομάδος, ήτις θα λάβη μέρος εις τους αγώνας της Κομοτηνής, γενησομένου την 4ην Αυγούστου. Ε. Ε.

Την προπαραβούσαν Κυριακήν συνητήθησαν μεταξύ των ΑΙ Α και Β ποδοσφαιρικά ομάδες των υπ' αριθ. 243 και 281 φαλλάγγων 'Υποδιοικήσεως Δράμας.

Εντός δλίγων ημερών καταρτίζονται και νέαι ποδοσφαιρικά και πετοσφαιρικά ομάδες φαλαγγιτών της υποδιοικήσεως Δράμας και των λοιπών σχηματισμών της περιφερειακής Διοικήσεως.

ΑΙ ανωτέρω νέαι ομάδες θα έφοδιασθώσι με διάφορα αθλητικά όργανα απαραίτητα εις αυτάς και καινούργις αθλητικές ένδυμασίαις δια τούς παίκτας.

Την 2αν 'Ιουλίου συνητήθησαν εις φιλικόν αγώνα εν 'Αλίστρατι της Δράμας ΑΙ ποδοσφαιρικά ομάδες των σχηματισμών Δοξάτου και 'Αλίστρατης. 'Ενίκησεν η πρώτη δια τερμάτων 6 — 1.

ΠΡΕΒΕΖΑ. — Εις την περιφερειακήν διοίκειν Πρεβέζης έγιναν μεγάλοι προκριματικοί αγώνες δια την ανάδειξιν των αθλητών οτινες θα αποτελέσουν την αθλητικήν ομάδα, η οποία προσεχώς θα αντιμετώπιση την αθλητικήν ομάδα της περιφερειακής διοικήσεως 'Ιωαννίνων. ΟΙ αγώνες τούς οποίους παρηκολούθησε πλήθος κόσμου απέδωσαν Ικανοποιητικά αποτελέσματα εις επιδόσεις.

ΠΑΡΑΝΕΣΤΙΟΝ. — Συνητήθησαν εις τὸ στάδιον της Ε. Ο. Ν. Νεοχωρίου ΑΙ ποδοσφαιρικά ομάδες Ε. Ο. Ν. Νεοχωρίου και Ε. Ο. Ν. Παρανεστίου εις φιλικήν συνάντησιν, νικητρίας αναδειχθείσης της ομάδος Ε. Ο. Ν. Παρανεστίου δια τερμάτων 7 έναντι 3. 'Ο αγών υπήρξε θεαματικός και διεξήχθη μετά πείσματος δια την επικράτησιν, πάντως όμως εν αθλητικῷ πνεύματι.

ΟΙ παίκται αμφοτέρων των ομάδων απέδειξαν ότι δύνανται και ΑΙ μικραί κωμοπόλεις να αναδεικνύωνται με την επίδοσιν των εις τὸ ποδόσφαιρον και εν γένει εις τὸν αθλητισμόν.

ΦΑΡΣΑΛΑ. — Μετά πάσης επιτυχίας ετελέσθησαν οΙ αθλητικοί αγώνες της υποδιοικήσεως μας εις τούς οποίους συμμετέχον οΙ αθληταί των διαφόρων αγωνισμάτων: δρόμων, ρίψεων, αλμάτων κ.λ.π.

Πρὸ της ἐνάρξεως των αγωνισμάτων ἐγένετο παρέλασις των αθλητών, ἐπικολούθησε δὲ ὀρκωμοσία και ἔπαυσις της σημαίας.

Διαρκούντων των αγωνισμάτων οΙ αθληταί ἐπέδειξαν πραγματικὸν ενδιαφέρον εις την ἐπιτυχίαν καλλιτέ-

ρων ἐπιδόσεων ὡς ἐπίσης και τὸν σεβασμὸν πρὸς ἀλλήλους.

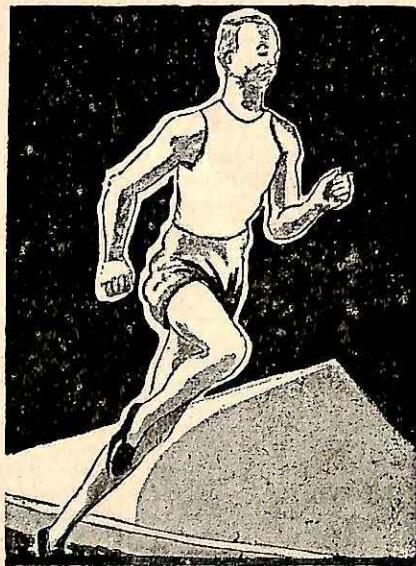
Μετὰ τὸ πέρας των ἀγώνων ἐγένετο διανομὴ ἐπάθλων ἀπὶνα ἐδόθησαν ἢ 'Ενωσις Συναγώνων Φαρσάλων, οΙ κ. κ. Α. Νάστος, Α. Κυρῶνης, Δ. Σκαφιδᾶς, 'Αθαν. 'Αθανασόπουλος κλπ. συμπολίται μας.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Την παρελθούσαν Κυριακήν τὸ ἀπόγευμα ἐτελέσθησαν εις τὸ Πανηπειρωτικὸν Στάδιον οΙ προαγγελέντες μεγάλοι αθλητικοί ἀγῶνες της Ε. Ο. Ν. των νομῶν 'Ιωαννίνων, 'Αρτης, Πρεβέζης, Λευκάδος, Θεσπρωτίας και Κερκύρας. Εις τούς ἀγῶνας παρέστησαν ΑΙ στρατιωτικά και πολιτικά ἀρχαί της πόλεως, πολλοί ἐπίσημοι ἐκ των ἄλλων νομῶν και πλήθος κόσμου.

Μετὰ την παρέλασιν των αθλητῶν και τὴν ἔπαυσιν της σημαίας ἐψάλη ὁ ὕμνος της Νεολαίας και ἐδόθη ὁ ἀθλητικὸς ὄρκος, εὐθὺς δὲ ἀμέσως ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ 'Ηπείρου και Γενικός 'Επόπτης κ. Φιλοσοφόπουλος ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν των ἀγώνων, εἰπὼν τὰ ἑξῆς: «Νέοι και νέαι της 'Ηπείρου, της Κερκύρας και των λοιπῶν περιφερειῶν, ἡ θέλησις εἶναι ὁ σπουδαιότερος παράγων της νίκης. Καὶ αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ σας, στρατιῶται της 4ης Αυγούστου».

Περαιτέρω ἐξήρξε τὰ ἀγαθὰ της 4ης Αυγούστου, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τὸ 'Ελληνικὸν θαῦμα και ἐξέθρεψε τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα ποῦ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν της φύλης μας.

Μετὰ τὴν λήξιν των ἀγώνων, οΙ ὁποιοί ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εις ἐπιδόσεις, ἐγένετο ἡ ἀπονουμὴ των ἐπάθλων και ἀνεκρούσθησαν οΙ ὕμνοι της 4ης Αυγούστου, Νεολαίας και 'Εθνικός.

ΟΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὅλαι ΑΙ λεπτομέρειαι των μεγάλων νυκτερινῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων, οἳτινες τελοῦνται τὴν 23ην, 25ην, 27ην και 30ην 'Ιουλίου ἔχουν καθορισθῇ. Ὡς γνωστὸν οΙ ἀγῶνες οἳτοι ὁργανοῦνται ὑπὸ της 'Εφημερίδος «Βραδυνή».

ΑΙ μετέχουσαι των ἀγώνων ομάδες ἐπροπονήθησαν με τὴν σειράν εις τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Ὡς γνωστὸν τὸ πρόγραμμα της ἡμέρας της ἐνάρξεως τοῦ νέου αὐτοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος περιλαμβάνει και ἐκτέλεσιν ἐπιδείξεων ἀπὸ μίαν ομάδα ἐξ 150 νέων της Ε. Ο. Ν., εἰδικῶς ἐκγυμνασθέντων ὑπὸ τοῦ προπονητοῦ κ. Μητροφάνη Μιχ., ἐκτέλεσιν τραγουδιῶν ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ (Παγώνη — Πλέσκα — Χυτήρη), ἐκτέλεσιν ποδοσφαιρικής σάτυρας, ἀναπαράστασιν μάτς ποδοσφαίρου τοῦ 1900, και καθὺσιν πυροτεχνημάτων πρωτοφανῶν δια τὴν 'Ελλάδα.

Εἰσιτήρια των ἀγώνων πωλοῦνται εις τὸ Σινεάκ, εις τὰ καταστήματα ἀθλητικῶν ειδῶν Καραμπάτη—'Απετιάν (Πατησίων 15), Κατράντζου (Σταδίου 49), και εις τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον Ταξειδίων κ. Μ. Παπάζογλου (Σταδίου 39α).

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν εις τὸ στρατόπεδον «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ» πρόχειροι ἀθλητικοί ἀγῶνες μεταξύ των ἐκεῖ στρατωνιζομένων φαλαγγιτῶν στεφθέντες ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

Νικηταί ἀνεδείχθησαν οΙ Μαρῖνος εις τὴν σφαίραν, Γεωργιάδης εις τὸν δρόμον των 100 μέτρων, Σακελλαρίου εις τὸ ἀκόντιον και εις τὸ βόλεϋ μετά πείσμονα ἀγῶνα ἡ δὲμάς τοῦ τρίτου θαλάμου.

Εις τούς ἀγῶνας ἔλαβον μέρος ἀπαντες οΙ εις τὸ στρατόπεδον παραθερίζοντες φαλαγγίται.

Κεντρική Διοίκησης

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἦρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς της Κεντρικῆς Διοικήσεως της Ε. Ο. Ν. Ἐκπομπαὶ καθ' ἑκάστην 7—9 μ.μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικὴν, Διалέξεις, Εἰδήσεις κ.λ.π. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Πρὸς τὸν λοχαγὸν Πεζικοῦ Θεοτικὸν Λάζαρον, διατελέσαντα Διευθυντὴν Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως της Ε. Ο. Ν. και Διευθυντὴν τοῦ ΙΙ 'Επιτελικοῦ Γραφείου της Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀπὸ 'Απριλίου 1938 μέχρι 'Ιουλίου 1939/Δ', ἐκφράζομεν τὴν πλήρη ἡμῶν εὐαρέσκειαν:

Διότι

καθ' ὅλον τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα ἐργασθεὶς ἀποτελεσματικῶτα, μετὰ παραδειγματικῆς δραστηριότητος και φιλοτιμίας, προήγαγεν ὅλως ἐξαιρετικῶς τὸν βαθμὸν της Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως των Σχηματισμῶν της Ε. Ο. Ν., ἐξεπόνησε τούς Κανονισμοὺς 'Εκπαιδεύσεως, 'Ασκήσεων, Παρελάσεων, Παρατάξεων, Καθηκόντων και Στρατοπεδίας, διηύθυνεν ἐπιτυχῶς τὸ Πρότυπον Στρατόπεδον 'Εκπαιδεύσεως Βαθμοφόρων «'Ιωάννης Μεταξᾶς», εἶχε τὸ γενικὸν πρόσταγμα ἀγώνων, παρελάσεων και παρατάξεων των γενομένων κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα, ἐπώπτευσεν της διδασκαλίας Κανονισμῶν και ἔθηκε τὰς βάσεις της περαιτέρω ἐξελιζέως της Ε. Ο. Ν. ἐν τῷ τομει τούτῳ.

Ὁ Πρόεδρος της Κυβερνήσεως και Γενικός 'Επιθεωρητής της Ε. Ο. Ν. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ**

Εἰς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις της Ε. Ο. Ν. παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς ἐνθουσιῶδες ὄργασμος. Μία πυρετώδης κίνησις συνέχει τὰ μέλη της Ε. Ο. Ν. ἀπανταχοῦ της 'Ελληνικῆς Γῆς δια τὴν μεγαλειώδη συμμετοχὴν της Νεολαίας εις τὸν ἑορτασμόν της 4ης Αυγούστου, ἡ ὁποία ἔθεσε τέρμα εις τὴν διχόνοιαν και ἦνωσε τὸν 'Ελληνικὸν Λαὸν δια νὰ τὸν ὁδηγήσῃ με βῆμα σταθερὸν εις τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Νεολαία, ἀγαπημένο τέκνον τοῦ 'Ιωάννου Μεταξᾶ, θὰ προσέλθῃ τὴν 4ην Αυγούστου ἐνθουσιῶδες, πειθαρχημένη και ἀκαταμάχητος νὰ κλίνη εὐλαβῶς τὸ γόνυ, ἀποτίουσα φόρον εὐγνωμοσύνης εις τὸν ἀναδημιουργὸν της 'Ελλάδος.

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΕΩΣ

Ἐπανήρχισε κανονικῶς ἡ λειτουργία ὄλων των τμημάτων των Σχολῶν Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγίσεως της Ε. Ο. Ν. Ὁ ἀοικὼς καθορισθεὶς πρὸς φοίτησιν ἀριθμὸς ἐξ ἐκάστου σχηματισμοῦ πύξθη ἀπὸ πέντε εις δέκα.

Συνήλθον εις τὰ γραφεῖα τοῦ Διευθυντοῦ της Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγίσεως οΙ ἀπαρτίζοντες τὰ ἀνασηματισθέντα ΙΙΙ Γραφεῖα των 'Υποδιοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν, πρὸς τούς ὁποίους ὡμίλησεν ὁ Διευθυντής, τόνισας τὴν βασικὴν ἀποστολὴν των γραφείων τούτων.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἔλαβε χώραν μεγάλη συγκέντρωσις εις τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον των φοιτητῶν Φαλαγγιτῶν της 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου.

Πρὸς τούς συγκεντρωθέντας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντής

της Πολιτικῆς Διαφωτίσεως της Κεντρικῆς Διοικήσεως με θέμα: «Ἡ 4η Αυγούστου».

Ὁ κ. Διευθυντής μεταξύ ἄλλων ἐτόνισεν ὅτι «ἡ 4η Αυγούστου θέλει νὰ μὴν ξεχνᾶμε ποτὲ τὰς βαρυτάτας εὐθύνας ποῦ ἔχομε σάν Ἕλληνες νέοι πρὸς τὴν Ἐθνικὴν ἱστορίαν και παράδοσιν και με τὴν συναισθησὶν των εὐθύνων μας αὐτῶν σάν κανὸνα μας νὰ δημιουργοῦμε τὴν Ἑλληνικὴν μας ζωὴν».

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Διευθυντής μετέβη και ὡμίλησεν εις συγκέντρωσιν των Φαλαγγιτιστῶν της 'Υποδιοικήσεως Θελέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΙΙΙ ΓΡΑΦΕΙΩΝ Δ.Α.Σ.

Τὴν 9ην μεταμεσημβρινὴν της παρελθούσης Παρασκευῆς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος της Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν των μαθημάτων της Σχολῆς Στελεχῶν ΙΙΙ Γραφείων. «Ἡ 4η Αυγούστου, εἶπεν ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, θέλει νὰ γίνουμε σάν πρῶτα ἀνδρειωμένοι ψυχικῶς, σωματικῶς και πνευματικῶς. Νὰ κρατήσουμε τὴς ψυχῆς και τὴς συνειδήσεις μας τὴς Ἑλληνικῆς μακριά, πολὺ μακριά ἀπ' τὴς ὑπάνθρωπες τάσεις, ἔξω ἀπ' τὴς ἀπόπνοιες τὴς βαρείας των ἄλλων, ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, τόσο, ποῦ νὰ ἀνεγείλουν ὑψόμενες οΙ ἄλλες ψυχῆς και συνειδήσεις των ἄλλων ἀνθρώπων».

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Διευθυντής της Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγίσεως της Κ. Δ. της Ε. Ο. Ν., ὁ ὁποῖος ἀφοῦ καθώρισε τὸ πρόγραμμα των μαθημάτων, κατέληξε: «Με τὴν 4ην Αυγούστου ὁ 'Ιωάννης Μεταξᾶς ἔρριξε γεφύρι στὸ Ἑλληνικὸ χάος, γιὰ νὰ περάσουμε σὲ μίαν Ἑλλάδα νέαν».

Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένεν ἡ ἐναρξὶς τοῦ πρώτου μαθήματος της Εἰδικῆς Σχολῆς Στελεχῶν ΙΙΙ Γραφείων.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εις τὰς 6 και 30' ἔλαβε χώραν μεγάλη συγκέντρωσις εις τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον των φοιτητῶν-Φαλαγγιτῶν της 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου. Πρὸς τούς Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντής της Πολιτικῆς Διαφωτίσεως της Κεντρικῆς Διοικήσεως με θέμα: «Ἡ συμμετοχὴ των φοιτητῶν εις τὸν ἑορτασμόν της 4ης Αυγούστου».

Ὁ Διευθυντής της Πολιτικῆς Διαφωτίσεως ἐπεσκέφθη τὸ στρατόπεδον «'Ιωάννης Μεταξᾶς» εις τὸ Ζούμπερι, ὁμιλήσας πρὸς τούς στρατοπεδευμένους Φαλαγγίτας με θέμα: «Ἡ 4η Αυγούστου ὡς Ἐθνικὴ ἐπιταγή». ΟΙ Φαλαγγίται ὑπεδέχθησαν τούς λόγους τοῦ ὁμιλητοῦ με θερμότητας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ της Κυβερνήσεως και ὑπὲρ της Ε. Ο. Ν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Με γοργὸν ρυθμὸν ἐξακολουθεῖ ἡ προετοιμασία δια τὸν ἑορτασμόν της 4ης Αυγούστου εις ὅλας τὰς 'Υποδιοικήσεις και 'Υποτομείας, εις τούς ὁποίους διενεμήθησαν και στολαὶ δια τὰς ἀνευ τοιούτων Φαλαγγιτίσας. Τακτικὰ συγκεντρώνονται τὰ τμήματα και με ἐξαιρετικὴν εὐχέρειαν ἐκτελοῦν διαφόρους σχηματισμοὺς.

ΑΙ δοκιμαὶ τοῦ ἔργου «Πενθεσίλεια» μᾶς πείθουν γιὰ μίαν ἀκόμη μεγάλη ἐπιτυχίαν μας.

Τὸ ἔργον θὰ παυχθῇ εις τὸ ὑπαίθριον και σὲ χώρον ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ χρησιμοποιεῖται.

Τὴν διδασκαλίαν ἀνέλαβεν εὐγενῶς προσφερθεὶς ὁ σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Μουζενίδης μετὰ της συνερνάτιδος της Π.Δ.Θ.Π. κ. Νέλλης Μαρσέλλου-Γλυκοφρύδης.

Τὴν χορογραφίαν ἀνέλαβεν ἡ συνεργάτις της Π.Δ.Θ.Π. δις Λουκία Σακελλαρίου, βοηθημένη ἀπὸ τὴν κυρίαν Πόλη Ματῆ. Τὰ κοστούμια ἀνέλαβον εὐγενῶς προσφερθέντες οΙ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ.κ. Φωκᾶς και Γεράκης. Εἰς τὸ ἔργον συμπράττει και ἡ Δ.Α.Σ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οι Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

— Βαθμοφόρος της Π.Δ.Θ.Π. ώμωσεν εις τας γυναικείας φυλακάς με θέμα: «Η δύναμις του περιβάλλοντος». Αί τρόφιμοι κατασυνκεκινημένοι ηύχαριστῶσαν καὶ κατεχειροκρότησαν τὴν ὁμιλήτριαν.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο συγκέντρωσις τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πειραιῶς ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Πρὸς τὰς ἀπερχομένας φοιτητρίδας ὁμιλήσεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως.

— Τὴν 11ην τρέχοντος ἡ ὑπεύθυνος τύπου ὁμιλήσεν ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Νεολαίας παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει με θέμα: «Πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου».

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον 15ην τρέχοντος ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις ἀπόσεως τῆς δυνάμεως τῆς Υ.Θ.Α.Σ. εἰς τὰ γραφεῖα. Ἡ Ὑποδιοικήσις διοργανῶσεν ἐκδρομὴν εἰς Καθούρι τὴν 19ην τρέχοντος, ἡμέραν Τετάρτην.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ 3ος Ὑποτομεὺς τῆς Υ.Θ.Α. ἐξέδραμεν εἰς Βάρκιζαν καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς Λούτσαν. Ἐπίσης ὁ Ὑποτομεὺς Περιστερίου εἰς Καθούρι.

— Εἰς τὸν 4ον Ὑποτομέα ἤρχισαν τὰ μαθήματα Γαλλικῶν.

— Εἰς τὸν 19ον Ὑποτομέα ἡ Ὑποτομέαρχὸς ὁμιλήσεν με θέμα: «Γενικά καθήκοντα Φαλαγγίτισσας».

— Τὴν Κυριακὴν ὁ Ὑποτομεὺς διοργανῶναι ἐκδρομὴν εἰς Αἴγιον εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετάσχουν τὰ ἐπιτελεῖα τῆς Π.Δ.Θ.Π. καὶ τῆς Υ.Θ.Α.

— Τὴν Πέμπτην 13ην τρέχοντος ὁ 2ος Ὑποτομεὺς Μοσχάτου τῆς Υ.Θ.Νότου ἐξέδραμεν εἰς Μ. Πεῦκο.

— Τὴν Κυριακὴν 16ην Ἰουλίου ὁ 11ος καὶ 4ος Ὑποτομεὺς ἐξέδραμον εἰς Ἅγιον Μερκούριον.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἀνεχώρησαν αἱ Φαλαγγίτισσαι διὰ τὴν κατασκήνωσιν τῆς Βούλας, ἀπὸ τὴν χθεσινὴν δὲ Παρασκευὴν ἤρχισαν τὰ θαλάσσια λουτρά εἰς Π. Φάληρον. Αἱ Σκαπάνισσαι τῆς Γλυφάδας καθημερινῶς πηγαίνουν εἰς τὸ μπάνιο μετὰ τὴν Ὑποτομέαρχην τῶν.

— Τὴν Κυριακὴν 9ην Ἰουλίου ἔγινε συγκέντρωσις τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν τῆς Υ.Θ. Πειραιῶς. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ἐψάλησαν οἱ ὕμνοι τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁμιλήσεν δὲ πρὸς αὐτάς Ὑποτομέαρχης με θέμα: «Ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία ἐν τῇ Ε. Ο. Ν.».

— Ἐγένετο ἐπίσης συγκέντρωσις Φαλαγγιτισσῶν τοῦ 1ου Ὑποτομέως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεγνώσθησαν διαταγαί, ἐψάλησαν διάφορα πατριωτικὰ ἄσματα, ὁμιλήσεν δὲ πρὸς αὐτάς ἡ Τομεάρχης 1ου Τομέως «Περὶ πειθαρχίας».

— Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρὰ κατὰ τὰς ὁρισμένας συγκεντρώσεις, συμφώνως πρὸς τὸν ὁρισθέντα πίνακα, ἐγένοντο ὁμιλαὶ ὑπὸ βαθμοφόρων, ἀθλητικαὶ παιδιὰ, χοροὶ καὶ εἰς τὸν 1ον καὶ τὸν 4ον Ὑποτομέα ἀνακοινώσεις ἐκ μέρους τῶν Σκαπανισσῶν τῶν καλῶν τῶν πράξεων.

— Ἐξακολουθεῖ ὁ προληπτικὸς ἀντιτυφικὸς ἐμβολιασμός ὑπὸ τῆς ἰατροῦ Διοικήτριας.

— Εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς 5ον (Νέα Ἐρυθραία) καὶ 2ον («Ἅγιος Θωμᾶς») ὁμιλήσεν ἡ Ὑποτομέαρχης «Περὶ πειθαρχίας».

— Εἰς τὸν Ὑποτομέα 6ον (Ν. Ἡράκλειον καὶ Π. Ἡράκλειον) ἐγένετο ἀνάλυσις μέρους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Νεολαία».

— Εἰς τὸν 4ον Ὑποτομέα (Κηφισιά) ἐκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν 7—8 αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιδίδονται εἰς τὰς ἀθλητικὰς ὥς καὶ εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἐπὶ τῶν ὁργάνων τῇ ὑποδείξει τῆς Δ. Τ.

— Τὴν Κυριακὴν πῆγμα Σκαπανισσῶν τοῦ 3ου Ὑποτομέως (Ἀμαρουσίου) ἐξέδραμεν εἰς ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς Βουλιαγμένην. Ἐκεῖ αἱ Σκαπάνισσαι μετὰ τὴν κατασκήνωσιν ἔκαμαν ρυθμικὴν, καὶ μετ' αὐτὴν ἐγένετο θαλάσσιον λουτρὸν τῇ ἐπιβλέψει τῶν βαθμοφόρων.

— Τὸ ἀπόγευμα ὁμιλήσεν ἡ ἐπιτελὴς Δ. Ὁμαδάρχης, εὐγνώμονοῦσα τὴν Ὁργάνωσιν, ἡ ὁποία μᾶς δίδει εὐκαιρίαν νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως.

— Εἰς τὸν Χολαργὸν μετὰ τὰς διακοπὰς τῶν σχολείων εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐργοχειρῶν φοιτῶσι καθημερινῶς ἄνω τῶν 25 Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν.

Ζωηρὰ παρατηρεῖται κίνησις μετὰ τῶν νέων ἐργατῶν τῶν ἐργοστασίων Μαλταινιώτη, οἵτινες σπεύδουν καὶ ἐγγράφονται εἰς τὰς τάξεις τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐργατῶν.

Τὰ γραφεῖα τοῦ σχηματισμοῦ ἐγκαθίστανται εἰς ἐξευρεθὲν ἤδη οἶκημα.

Εἰς τὴν λέσχην Μαλταινιώτη Ε. Ο. Ν. θὰ λειτουργήσῃ σχολὴ ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διδάσκουν διὰ τοὺς ἐργάτας Φαλαγγίτας εἰδικοί καθηγηταὶ συνεργάται τῆς Ε. Ο. Ν. μηχανικοὶ, ηλεκτρολόγοι, ὑδραυλικοὶ κλπ.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 150 μαθηταὶ τοῦ Β' Τμήματος τῶν Σχολῶν τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγικῆς ἐξέδραμον εἰς Ραφίαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐκδρομῶν ἦτο ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγικῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς 131ης Φάλαγγος Θηλέων Φιλιατῶν ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἡ-γουμενίσσαν.

Ἐκεῖθεν αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐξέδραμον εἰς τὴν τοποθεσίαν «Ἅγιοι Ἀπόστολοι».

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὁλόκληρος ἡ δύναμις τοῦ Α' Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς ἐξέδραμεν εἰς Βάρκιζαν μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διοικητὴν.

Περὶ τὴν μεσημέριαν ἐπεσκέφθησαν τοὺς Φαλαγγίτας ἐκδρομεῖς ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΠΟΜΠΟΥ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Συνεχίζονται καθημερινῶς αἱ δοκιμαστικαὶ ἐκπομπαὶ τοῦ ἐσχάτως ἐγκατασταθέντος ραδιοφωνικοῦ πομποῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ προσωπικοῦ καὶ πρὸς τελικὴν ρύθμισιν τῶν μηχανημάτων.

Τὰ ἀποδιδόμενα πλέον ἀποτελέσματα εἶναι τόσο ἱκανοποιητικά, ὥστε συντόμως ἐλπίζεται ὅτι θὰ καταστή δυνατὴ ἡ ἐναρξίς τῶν τακτικῶν ἐκπομπῶν. Ἡ λήψις γίνεται εἰς τὰ βραχέα κύματα καὶ εἰς μῆκος 36 μ. ἢ 8300 χιλιοκυκλῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΙΣ ΔΩΡΗΤΑΣ

Κύριον Ἀλέξ. Εὐαγγελίδην, δόξας Πατησίων 32

Ε ν τ α ὕ θ α

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι, ὡς ἀναφέρει ἡ καθ' ἡμᾶς Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Πρωτεύουσας, παρέλαβε δύο διθέσια τρίκυκλα (Μοτοσυκλέτας) δωρεάν ὑμῶν ὑπὸ τὴν ιδιότητά σας τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Γερμανικοῦ οἴκου Μοτοσυκλεττῶν «Β. Μ. W».

Πλὴν τῶν προσωπικῶν μου εὐχαριστιῶν παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην τῆς Ε. Ο. Ν., καθόσον διὰ τῆς ὧς ἄνω δωρεᾶς ὑμῶν ἐξυπηρετοῦνται πολλαπλᾷ ἀνάγκῃ τῆς Ὁργανώσεως, ἥτις καὶ θὰ σᾶς εἶναι πάντοτε εὐγνώμων.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος

Πρὸς τὴν Ἑταιρείαν Ἑλληνικοῦ Καλυκοποιείου

Ε ν τ α ὕ θ α

Κύριοι,

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι ἐξ ἀναφορᾶς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Πρωτεύουσας, προκύπτει ὅτι παρελήφθησαν ὑπὸ τοῦ 24ου Ὑποτομέως τῆς ἐν τύμπανον καὶ δύο σάλπιγγες ἐκ δωρεᾶς ὑμῶν πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. Εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς διὰ τὴν εὐγενὴ ὑμῶν χειρονομίαν, παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τὰς πλέον θερμὰς εὐχαριστίας.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ἀγαπητὴ «Νεολαία»,

Διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς μου ἔρχομαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους ὅλων τῶν τέκνων τῆς μητρὸς Μεγάλης μας Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὰ προκαλυπτικά τμήματα τοῦ VII Συνοριακοῦ Τομέως, διότι εὐρήκαν τὸ

ἀντάξιον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον διαπλάττει καὶ μορφώνει τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν νέων. Σὲ διαβάζουσιν μετὰ μεγάλην ἀπληστίαν μέχρι καὶ τῆς τελευταίας σου γραμμῆς, διότι εὐρίσκουν πολλὰ θέματα ἐνδιαφέροντα καὶ διὰ τῶν ὁποίων μορφῶνουν περισσότερον τὸ ἄτομόν των ἀπὸ Ἐθνικῆς καὶ Ὁρθηκευτικῆς ἀπόψεως. Πάντες σχεδὸν ἀφυπηρετῶντας τὴν Πατρίδα μας θὰ καταταχθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς τάξεις τῆς «Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας» ἐξυπηρετῶντας οὕτω ἕνα μεγάλον ἰδανικὸν σκοπὸν παρὰ τὸ πλεον τῶν Μεγάλων Κυβερνήτων μας κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τοῦ Κ. Ε. τῆς «Νεολαίας» κ. Κανελλόπουλου.

Εὐστάθιος Γεωργόπουλος δεκανεὺς

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). — Τὴν 31ην Αὐγούστου θὰ δοθῇ εἰς τὸ θέατρον «Πουλακῆ» τοῦ Ἡρακλείου θεατρικὴ παράστασις μετὰ τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἡλία Ξανθάκη «Ὁ ὄραματισμός». Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ φαλαγγίτου.

Τὴν 3ην τρέχοντος μηνὸς αἱ σκαπάνισσαι τῆς α' ὁμάδος τοῦ 10ου λόχου Ἡρακλείου μετέβησαν εἰς τὸ βρεφοκομεῖον τῆς πόλεως καὶ προσέφερον εἰς τοὺς μικροὺς τροφίμους τοῦ ποδῖτας φαγητοῦ, τὰς ὁποίας εἶχον ράφει μόναι ταν.

Ἀκολουθῶς ὠργάνωσαν χάριν τῶν μικρῶν ὄρφανῶν ἑορτὴν μετὰ τραγούδια καὶ χορούς.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ὁ Νομάρχης Ρεθύμνης κ. Α. Παπαθανασίου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ περιφερειακοῦ ὑποδιοικητοῦ Νεολαίας, ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς Κολογέρου, Ἀμαρίου, Πλατανίων, Φουρφουρά, Πλατάνου, Βρυσῶν, Μέρωνα, Ἀποστόλων, Θρόνου, Σχολῆς Ἀσμάτων, Πλατανίων, Λαμπωτῶν, Κουρήτων, Ἀποστόλου, Λοχριάς, Ἀγίας Παρασκευῆς, Ἀγίου Ἰωάννου, Ἄνω Μέρους καὶ Γερακίου.

Οἱ κάτοικοι ὅλοι τῶν χωρίων ὑπεδέχθησαν παντοῦ ἐνθουσιωδῶς τὸν κ. Νομάρχην ἐκφράζοντες τὴν χαρὰν των καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγὸν διὰ τὸ συντελούμενον Ἐθνικὸν ἔργον.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης). — Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῆς Γεωργικῆς Ἐκπαιδεύσεως τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς Ἅγιον Νικόλαον, Νεάπολιν, Ἱεράπετραν καὶ Σητεῖαν.

Τὴν διδασκαλίαν ἀνέλαβον εἰς μὲν τὸν Ἅγιον Νικόλαον ὁ Προϊστάμενος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ κέντρα οἱ Ἐπαρχιακοὶ Γεωπόνοι.

Ἡ ὁμάς τοῦ Ἀγίου Νικολάου μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἀγροκήπιον τοῦ Καλοῦ Χωρίου, ὅπου ἐδιδάχθησαν τὸ τρόπον τοῦ ἐμβολιασμοῦ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Ἡ περιφερειακὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. ἀρρένων Θεσ/νίκης συνεχίζουσα τὰς προσπάθειάς της διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. μᾶς ἐπεφύλαξεν ἀκόμη μίαν ἑορτὴν, εἰς τὴν ἱστορικὴν περιφέρειαν Ρουμλουκίου Βερροίας, μεταξὺ πάλιν τοῦ ἀγροτικοῦ κόσμου.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀγροτικὸς κόσμος τῆς περιφερείας Ρουμλουκίου πανηγυρίζει, μόνον ὡς ἱστορικὴ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ. Ἱστορικὴ, διότι ἀπεδείχθη ἀκόμη μίαν φορὰν πόσον ὁ ἀγροτικὸς κόσμος ἔχει ἐνστερνισθῇ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ πῶς ἐργάζεται ἡ περιφερειακὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. ἀρρένων Θεσσαλονίκης διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν.

Ἄνω τῶν 20.000 ἀγρόται καὶ ἀγρότισσαι, φαλαγγίται καὶ φαλαγγίτισσαι μετὰ τὰς τοπικάς των ὑπερέδους στολάς ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ προσέδωσαν μίαν ὄψιν χαρούμενην καὶ γραφικὴν. Ὅλα τὰ χωριά τῶν περιφερειῶν Γιδᾶ καὶ Βερροίας ἀντεπροσωπεύθησαν μ' ἐπὶ κεφαλῇ τὰ Κοινοτικά προεδρεῖα καὶ τὰς λαϊκὰς των μουσικάς.

Ὁ πανηγυρισμὸς ἐγένετο εἰς τὸ γραφικὸν δάσος τῆς Ἀγίας Κυριακῆς τῆς Κοινότητος Λουτροῦ, ὅπου ὑπάρχει καὶ παρεκκλήσιον γραφικώτατον τῆς τιμωμένης μεγαλομάρτυρος.

Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ἡ κυρία Κυρίμη, τοῦ Ὑπουργοῦ Γ.Δ.Μ., ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ὑπουργοῦ Γ.Δ.Μ. κ. Α. Καραθόδωρος, ὁ περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Θεσσαλονίκης κ. Λεμπέσης μετ' ὁλοκληροῦ τοῦ Ἐπιτελείου του, ὁ Μητροπολίτης Βερροίας κ. Πολύκαρπος καὶ αἱ πολιτικά, θρησκευτικά καὶ στρατιωτικά Ἀρχαὶ Θεσσαλονίκης καὶ Βερροίας.

Ὁ χρόνος ὅπου ἐγένετο ἡ ἑορτὴ εἶχε στολισθῇ μετὰ φωτογραφίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ μετὰ τεραστίαν ἐπιγραφὰς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀγροτῶν καὶ νέων πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην καὶ τὸν Ὑπουργὸν Γενικὸν Διοικητὴν κ. Κυρίμη.

ΕΔΕΣΣΑ. — Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ὁμιλαί. Οὕτω ἐν τῇ αἰθούσῃ «Μέγας Ἀλέξανδρος» ἐδόθη ὑπὸ τοῦ συνεργάτου τῆς Ὁργανώσεως κ. Γ. Δεμενοπούλου διάλεξις μετὰ θέμα «Ἡ

Σύνθημα 3ον

— Ἡ ἱστορία τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ εἶναι ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

— Μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔρριψε γεφύρι πρὸς Ἑλληνικὸν χάος, γιὰ νὰ περάσωμε σὲ μίαν Ἑλλάδα Νέα.

— Ἡ Νεότης εἶναι τὸ μεγαλύτερον προνόμιον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Πλαταίνει τοὺς ὀρίζοντας καὶ δίνει βάθος στὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν. Ἡ «Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας», γέννημα τῆς 4ης Αὐγούστου, κάνει καλὴ χρῆσιν τοῦ προνομίου αὐτοῦ γιὰ νὰ δώσῃ ἠθικὴ ἔκτασι καὶ ἔντασι στὴ ζωὴ μας καὶ αἰωνιότητα στὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Ε. Ο. Ν.

4η Αὐγούστου καὶ ἡ νεολαία. Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ὑποδιοικήσεως ἐν στολῇ. Διὰ τὴν μεγάλην ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου οἱ φαλαγγίται καὶ αἱ φαλαγγίτισσαι τῆς ὑποδιοικήσεως προετοιμάζονται διὰ νὰ παίξουν θεατρικὸν

φραστική τους αξία (π. χ. γλυκεία, ευτυχής, δυστυχής, δράσιος κ.λ.π.). Τις τέτοιου είδους λέξεις τις αποφεύγουμε στην ποίηση ή τις τοποθετούμε με τρόπο που να φωτίζονται από άλλες. Δεύτερον: Κάθε έννοια, για να πάρη ποιητική μορφή, πρέπει να συνδεθῇ με τις προηγούμενες και τις επόμενες με προσοχή και σὲ τρόπο που νὰ μὴ χάσῃ τίποτα ἀπὸ τὴν αὐτοτέλειά της. Ὅπως ἕνα διαμάντι δένεται μ' ἄλλα διαμάντια ἢ πολύτιμα πετράδια κι' ὅλα μαζί ἀποτελοῦν ἕνα κόσμημα χωρίς ν' ἀδικηθῇ κανένα ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ ἄλλου. Γιὰ τὰ τεχνικά λάθη θὰ μιλήσωμε ἄλλοτε, ἀν μᾶς στείλετε κάτι καλλίτερο. Τὸ ἀνέκδοτο ἀκατάλληλο. — ΚΩΣΤ. ΤΑΣΙΔ., Πέλο. Ἐυχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά λόγια καὶ συγχαίρομε γιὰ τὰ αἰσθηματικά σας. Ἡ πάρα-πάνω ἀπάντησή, μ' ὅλο πὺν δὲν σὰς ἀφορᾷ ἐντελώς, θὰ ἐπρέπε νὰ διαβασθῇ μὲ προσοχή κι' ἀπὸ σας. Μελετήστε νεοελληνική ποίηση, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δημοτικά τραγούδια τοῦ τόπου σας πού ἔχουν τόσο λυρισμό καὶ τόση λεθηνιά. Εἶμαι σίγουρος πὺν θὰ γράψετε μιά μέρα ἄρτια τραγούδια. Ὅσο γιὰ τὸ πεζό, ὑστερεῖ. — ΔΗΜ. Ι. ΒΛΑΧ. Λαγκάδια. Μπράβο. Συγκινητικώτατο τὸ γραμματικό σας καὶ ἀξιοπρόσεκτη ἡ ἐκθεσὶ σας γιὰ τὸν Ἑθνικό μας ὕμνο. Στείλετε μᾶς κάτι ἄλλο, γιὰ τὴ σελίδα, προσέχοντας περισσότερο τὴ γλώσσα. Μιλάτε γιὰ τὸν Ἑθνικό μας ποιητὴ καὶ γράφετε μιά γλώσσα μικτή. Ἡ δημοτική εἶναι πιά καθιερωμένη στὴ λογοτεχνία μας. — Κ. Ι. ΚΑΓ., Λαγκάδια Γορτυνίας. Ἡ ἐκθεσίς σας πολὺ καλή, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴ θέση της στὸ «Ἑθνος τῶν Νέων». Ἐχετε ταλέντο καὶ — πράγμα ἐξαιρετικό γιὰ τὴν ἡλικία σας — σωτὴ γλώσσα καὶ ὕψος λογοτεχνικό. Στείλετε μᾶς κάτι ἄλλο, ἕνα διήγημα, νὰ πούμε μὲ ὑπόθεση, μὲ κίνηση, μὲ διάλογο. Τὸ περιμένομε. — ΜΗΝ. Ε. ΜΑΤΣ., Πειραιᾶ. Ἀξιέζετε μιά ἐνθάρρυνση. Τόσο ἡ μεταφραστική σας ἐργασία ὅσο καὶ τὸ πρωτότυπο καὶ οἱ χαριτωμένες ἀφελέστερες βινιέτες σας δειχνουν μιά ψυχὴ καλλιτεχνική. Θὰ δημοσιεύσωμε τὸ πρωτότυπο κατὰς διαρθρώσεως, γιατί οἱ μῦθοι πὺν μεταφράστε εἶναι γνωστότατοι καὶ ἀποδοσμένοι ἀπὸ δοκιμιοὺς ποιητῶν. — ΠΑΝ. Ι. ΚΟΝΤ., Μυτιλήνη. Γιὰ τὴν «Ἀνάστασι» σὰς ἔγραψα. Στείλετε μᾶς κάτι ἄλλο, ἀποφεύγοντας τὸν δύσκολο γιὰ τίς δυνάμεις σας συμβολισμό. — ΑΡΓ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐχετε ἀναμφισβήτητο ταλέντο καὶ ἀρκετὴ πείρα. Διαβάστε τὴ «Βραδυὰ» πὺν ἐνεκρίθη ὅταν δημοσιεύθῃ καὶ γράψτε μᾶς σχετικά. — ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝ. Ἐχει μιά ἀληθινὴ βουκολικὴ πνοὴ τὸ τραγούδι σας ὅλα πολλά στιχομυθικά λάθη πὺν θὰ μπορούσατε μιά χαρὰ νὰ διορθώσετε μόνος σας καὶ νὰ μᾶς τὴν ἀναστείλετε νὰ δημοσιεύθῃ. (Ὁ στίχος σας εἶναι «καμουφλαρισμένος», δεκαπεντασύλλαβος, ἀλλὰ δὲν ἀκολουθεῖ πάντα τὸ ρυθμικὸ βάδισμα πὺν πρέπει. Παρά τοις στίχοις: 2ος στίχος — ἀγνώστου κλπ. 9ος στίχος: — Κι' εἶπα κλπ. — Ὑπερβατικὴ: 5ος στίχος: — Εἶδα κοπάδια κλπ. — Δὲ ριμάρετε σωστά: πλαγιὲς κοπελιές, βελαντὰ — μελωδικὰ, ζωὴ — ψυχὴ. — Ἔχετε πὺν ἡ εἰς τὴν λήγουσαν τονι-

ζομένη δημοκαταληξία εἶναι σωστή, μόνον, δὲν ἐκτός ἀπὸ τὸ τονιζόμενο φωνὴν ὁμοιοχούν καὶ τὸ προηγούμενο ἢ τὸ προηγούμενα σύμφωνα;). Τὸ περιμένομε. — ΝΕΟΦ. ΝΕΟΦ. Ἐγκρίνεται, θὰ δημοσιεύθῃ. — ΘΕΟΔ. Ν. ΚΟΛ. Μαζέικα. Διορθώστε τὴν γλώσσα, συντομεύστε τὸ σὲ δύο χειρόγραφα καὶ ἐκναστεῖτε το. Προσέξτε ὅμως μὴν τὸ χαλάσετε. Κόψτε τὸ σὲ ὀρισμένα μέρη πὺν εἶναι πληθυντικά (μονόλογος, περιγραφές κλπ.). — Ι. ΚΑΡΓ., Ν. Σκοπός. Κακὴ διατύπωση, γλώσσα ἐντελὴς ἀκατάλληλη. Μὴν ἐπιχειρήτε νὰ γράψετε, πρὶν μελετήσετε καλὰ συγχρόνους λογοτέχνες. — ΠΑΝ. ΕΠΑΜ. ΤΣΟΥΚ., Κάρον. Ἡ προσπάθειά σας νὰ κάνετε αὐτοψυχανάλυση ἦταν φυσικὸ ν' ἀποτύχῃ. Πάντως τὸ πεζογράφημά σας δείχνει μιά παρατηρητικώτα καὶ μιά κάποια ἐνέργεια στὴν ἐκφραση. Καταπιστῆτε μὲ κάτι λιγώτερο δύσκολο, ἐργασθῆτε τὸ μὲ κέρδι καὶ στείλετε τὸ μᾶς. Τότε θὰ σὰς πούμε τίς κρίσεις μας λεπτομερέστερα. — ΔΗΜ. Α. ΠΑΓΙΑΤΗΝ, Λευκίμνη. Ὁμολογούμε πὺν μᾶς ἐξάφνης τὸ χειρόγραφό σας. Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο: Ἡ πρῆτα ἕνα ποιημὰ καὶ προσπαθήσατε νὰ τὸ κάνετε πεζό, χωρίς νὰ κατορθώσετε νὰ σπάσετε τὸ ρυθμὸ πὺν καμινίζει στὴν κάθε φράση ἢ ἔχετε τὸσο ἔμφυτο τὸ ρυθμὸ ὥστε δὲν κατορθώνετε νὰ γράψετε πεζό. Περιμένομε ἀκόμα ἕνα δικό σας γιὰ νὰ σταματήσωμε σὲ μιά ἀπὸ τίς δύο ἐκδόχες. Ἀν — ὅπως θέλωμε νὰ πιστεύωμε — δὲν ἔχετε ἀντίληψη ἀπὸ ξένη πηγὴ, σὰς βεβαιώνωμε πὺν ἔχετε τὰ λέντο. Πάντως νάχτε ὅπ' ὅφει σας ὅτι ἡ κλοπὴ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἐνὸς ἄλλου εἶναι τὸ χειρότερο καὶ τὸ ταπεινωτικώτερο εἶδος κλοπῆς. — ΝΙΚ. ΚΟΥΡ., Τρίπολι. Ἐχετε ἀδικοπιστεύοντας πὺν πεζὸς λόγος εἶναι εὐκολώτερος ἀπὸ τὸν ἔμμετρο. Ἡ τεχνικὴ τοῦ πεζοῦ λόγου εἶναι πολὺ δύσκολη. Στὴν ποίηση συγχαίρονται ἐλευθερίες (συντακτικὸι καὶ πραγματικοὶ ἀκόμα ἀκροβατισμοί) πὺν στὸν πεζὸ λόγο εἶναι ἀνυπόφοροι. Ἐκεῖνο ὅμως πὺν κάνει πὺν δύσκολο τὸν πεζὸ λόγο εἶναι ἡ σωστὴ τοποθέτηση τῆς κάθε λέξεως μέσα στὴ δόξα, ὥστε ὅχι μόνον νὰ μὴ χάσῃ τίποτα ἀπὸ τὴν ζωντανία της ἀλλὰ καὶ νὰ παίρῃ τὴν πρέπουσα ἀξία της. Ἡ ἴδια λέξη τοποθετημένη ἄλλου ἔχει πολλὰς φορές ἀλλοιωτικὴ χρωματικὴ, γίνετα πὺν ζωηρὴ ἢ πὺν θαμπή. Σκεφθῆτε τὰ ὅλα αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Μ' ἄλλη εὐκαιρία τὰ ἐναλλάξ. — ΑΓΓ. Μ. ΚΑΛΑΙΦΡΟΝΑΝ, Ἐνταῦθα. Τὴν φωτογραφίαν μπορεῖτε νὰ τὴν ζητήσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μᾶς Λεωχάρους 19.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΣΤ. ΠΛΕΣΣΑΝ, Ζάκυνθος. Κακογραμμένες οἱ ἀσκήσεις σας καὶ ὅχι ἐνδιαφέρουσες. Τὰ σχήματα ἄλλως τε δὲν δημοσιεύονται, διὰ λόγους τεχνικούς. — Π. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πειραιᾶ. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. — Α. ΚΑΡΚΑΝΗΝ., Λαμία. Ἐγκρίνονται. — Α. ΑΡΧΙΤΑΝ. Καλὰ τὰ σταυρόλεξα σας, ἀλλὰ ὀρισμένες λεπτομέρειες δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσή τους. — Α. ΝΙΚΟΓΛΟΥ, Πάλα. Φάληρον. Συγχαρητήρια γιὰ τίς λύσεις τοῦ 38ου. Ἐχετε ὅμως λάθος σὲ μιά: εἶναι χορτοφάγος!

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Οἱ κυκλοφορήσαντες μέχρι τοῦδε (70) ἐβδομήκοντα τόμοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ὑπὸ τῆς ἑταιρείας Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος» συνιστῶνται εἰς ὅλους τοὺς ὑποψηφίους τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων τῶν Πανεπιστημίων, τοῦ Πολυτεχνείου καὶ λοιπῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Δίδονται καὶ μὲ εὐκολίαν πληρωμῆς. «Πάπυρος» Πανεπιστημίου 36, Στὸ Θεάτρου «Ἰντερά».

Ὁ βραχυλόγος σοφός.

Ὁ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ βραχυλόγους σοφοὺς. Μιλοῦσε πάντοτε μὲ μονοσύλλαβα ἢ δισύλλαβα... Ἐφημιζέτο ὅτι εἶχε μαντική δύναμι καὶ πέθανε ἀπὸ τὴν μεγάλῃ του χαρὰ μέσα στὸ στάδιο, ὅταν εἶδε τὸν γιὸ τοῦ νὰ νικᾷ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Περὶφημα ἔχουν καταστῇ τὰ ἀκόλουθα ἀπαράμιλλα σὲ λακωνικὴ σοφία ἀποφθέγματα του: «Μέτρον ἄριστον». «Θυμὸς κράτει». «Ἡ γλώσσα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ». «Μὴ ἐπιθυμῇ ἀδύνατον». «Ζημία χρῶ».

Ὁ ἕκτος τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὑπῆρξεν ὁ Κλεόβουλος. Ἦταν ποιητής, φιλόσοφος, μάντις καὶ τύραννος τῆς Λίνδου τῆς Ρόδου. Ἡ ζωὴ του διέτρευσεν ἡρεμὴ χωρίς περιπέτειες καὶ ἐπεισόδια. Ἀπὸ τὰ ἀναριθμητὰ ἀποφθέγματά του ἔχουν μεῖνει παροιμιώδη τ' ἀκόλουθα: «Γλῶττις κράτει». «Βία μὴδὲν πράττειν». «Εὐ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχὴν». «Φιλήκοον καὶ μὴ πολυήκοον».

Ὁ τελευταῖος σοφός.

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς ἦταν ὁ περίφημος τύραννος τῆς Κορίνθου Περιανδρος. Ὁ Περιανδρος ἐπροσάτευσεν τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα, τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνισχύρους καὶ καταπολεμοῦσε τὴν σπατάλη καὶ τὴν πολυτέλεια.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΛΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος. — Βελτίωσις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος. — Οἰνοποίησης χλωρᾶς σταφίδος. — Διαφήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ τὸ Ἐσωτερικόν. ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνες. — Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὁργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου. Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγίαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἐθνικὴν μᾶς οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΥΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στὸ Σπυριδίου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου καὶ Σπυριδίου Τρικούπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ: ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας νὰ σὰς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας. ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακανονίζει ταχέως καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεία τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγορευτικῶν διανομέων. — Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν γεφυραίνονται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται. — Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν καταθέσεων, ἤτοι δραχ. 33.500, δὲν κατασχέονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν. — Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει ἐιδικούς καλλιτεχνικοὺς κουμπαραδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους. — Ὅταν ἔχετε ἕνα κουμπάρῃ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα τὴν ἀποταμίευσιν.

ΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ 4^{ΗΝ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ὁ γνωστός Ἐμποροπραπτικός Οἶκος Β. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Π. ΜΠΑΣΤΑ, γωνία Αἰόλου καὶ Ἀγίου Μάρκου 29, γνωρίζει εἰς τοὺς κ. κ. Ἀξιωματικούς τῆς Ε. Ο. Ν. ὅτι ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν των τὸ προβλεπόμενον παρὰ τῆς Ὁργανώσεως ὕψος διὰ στολᾶς, βραχείας χλαίνας καὶ βραχείας περισκελίδας (κυλόττας).

Ἡ λεπτὴ καὶ ἐπιμελημένη ἐργασία, ἡ πιστὴ καὶ καλλιτεχνικὴ προσαρμογὴ εἰς τὸν «Καινισμὸν Στολῆς» τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἡ ταχεῖα παράδοσις τῶν παραγγελιῶν ἐξασφάλισαν εἰς τὸ κατὰστημά μας τὴν κατασκευὴν ὅλων σχεδὸν τῶν στολῶν τῶν βαθμοφόρων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ πλείστων Περιφερειακῶν τοιούτων.

ΔΩΣΑΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 4^{ΗΝ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Β. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ & Π. ΜΠΑΣΤΑΣ — ΑΙΟΛΟΥ & ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 29 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29-356

